

Nhóc Con! Gọi Tôi Là Anh

Contents

Nhóc Con! Gọi Tôi Là Anh	2
1. Chương 1 : Ngày Bắt Đầu	2
2. Chương 2 : Tai Nạn Và Tin Đồn	5
3. Chương 3 : Dương Duy Đầu Độc	8
4. Chương 4 : Say - Làm Loạn	12
5. Chương 5 : Không Công Bằng	16
6. Chương 6 : Học Phụ Đạo Với Ác Quỷ (a)	19
7. Chương 7 : Học Phụ Đạo Với Ác Quỷ (b)	22
8. Chương 8 : Rung Động	24
9. Chương 9 : Bậc Phụ Huynh Và Quyết Định Bất Ngờ	27
10. Chương 10 : Cuộc Sống Mới	30
11. Chương 11 : Cảm Giác Ăn Giấm Chua	34
12. Chương 12 : Rắc Rối Ngày Đèn Đỏ	38
13. Chương 13 : Giận	41
14. Chương 14 : Chuyển Đi Chơi Của Trường - Say Xe	45
15. Chương 15 : “chỉ Có Con Trai Mới Hiểu”	47
16. Chương 16 : Cậu Bạn Cũ - Tình Yêu Cũ	51
17. Chương 17 : Lăng Nhã Linh Gặp Tai Nạn	53
18. Chương 18 : “đương Duy!! Nhóc Hãy Nói Rõ Đi!!”	55
19. Chương 19 : Cuộc Thi Can Đảm	58
20. Chương 20 : Làm Thêm	61
21. Chương 21 : Lại Tình Định Mới (a)	64
22. Chương 22 : Lại Tình Định Mới (b)	66
23. Chương 23 : Hiểu Lầm - Cái Tắt	68
24. Chương 24 : Ai Là Hồ Ly?	71
25. Chương 25 : Lời Xin Lỗi	74
26. Chương 26 : Tình Huống Gì Đây???	79
27. Chương 27 : Hoàng Tử	82
28. Chương 28 : Nụ Hôn Sau Cánh Gà (a)	85
29. Chương 29 : Nụ Hôn Sau Cánh Gà (b)	87
30. Chương 30 : Dương Khánh Nam Sốt	90
31. Chương 31 : Mèo Con Tên Mun	93
32. Chương 32 : Bất Ngờ Không Tên	97
33. Chương 33 : Điều Không Thể Nói	103
34. Chương 34 : Sự Thật	105
35. Chương 35 : Triệu Chứng	108
36. Chương 36 : Lăng Từ Nhật Biến Mất	111
37. Chương 37 : Một Tay Che Trời	113
38. Chương 38 : “lăng Nhã Linh!! Bà Cũng Muốn Giấu Tôi?!”	117
39. Chương 39 : Bất Ngờ Xuất Hiện	120
40. Chương 40 : Tiếng Lòng	123
41. Chương 41 : “lại Cài Nhau Với Tôi Nhé?!”	127

42. Chương 42 : Bắt Đầu Mới - Bắt Đầu Không Có Em	131
43. Chương 43 : Hình Bóng Sau 7 Năm	134
44. Chương Kết : Nhóc Con!! Lấy Tôi Nhé	137
45. Ngoại Truyện : Mẹ Ơi!! Con Xin Lỗi	142

Nhóc Con! Gọi Tôi Là Anh

Giới thiệu

Cuộc sống của Lăng Từ Nhật xoay quanh những câu chuyện về cuộc sống, những cung bậc học trò c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-goi-toi-la-anh>

1. Chương 1 : Ngày Bắt Đầu

- Chị ơi!! Dậy nào!!

- Năm phút nữa!! - Lăng Từ Nhật thò bàn tay năm ngón ra khỏi chăn, nói giọng ngái ngủ. Lăng Nhã Linh hét cả đống mồ hôi hột với bà chị lười chấy thây này, đã mười lần cái năm phút của Lăng Từ Nhật rồi mà quả thật cô nàng còn chưa ló mặt mà thấy ánh bình minh...

- Chị à!! Dậy đi!! Mẹ nói hai phút nữa mà chị không xuống là cầm roi lên quất vào mông chị đấy!! - Lăng Nhã Linh chống nạnh nhìn Lăng Từ Nhật, rồi lại nhìn sang đồng hồ, quả thật là không muốn dậy sao??...

Về Lăng Từ Nhật, sau khi nghe hai từ mẹ yêu sắp lên mà lệt xác thì cũng “ miễn cưỡng ” ngồi dậy, ngáp một cái thật dài, Lăng Nhã Linh nhìn chị mình lác đầu...

- Nhanh lên nào!! Để em soạn đồng phục, cho chị hai phút để đánh răng đấy nhé!!

- Ừ ừ!! Nhắc mãi!! - Lăng Từ Nhật vò rối mái tóc, chân đi hai hàng vào nhà vệ sinh. Nhìn cảnh tượng này, Lăng Nhã Linh giống như là “bà mẹ nhí” của Lăng Từ Nhật vậy..

...

Lăng Từ Nhật năm nay là học sinh năm ba của THCS Huyện Lai, học lớp 8a2, e hèm!! Nói chung là học giỏi, gia đình cũng rất khá giả. Mẹ là nhà thiết kế thời trang, ba thì làm thiết kế nội thất. Có cô em gái Lăng Nhã Linh xinh xắn đảm đang nhỏ hơn mình một tuổi, còn gì đáng mong đợi hơn. Nhưng cái chính ở đây, chính là trời sinh gia đình này bốn người hoàn hảo, chỉ khổ sao là Lăng Từ Nhật từ nhỏ đã rất giống con trai. Tối ngày nhoi nhoi không ai chịu được, ba mẹ đi làm 24/7 khiến cuộc đời Lăng Nhã Linh đen tối với cô chị thô lỗ này...

- Chị!! Ăn uống từ tốn giùm em!! - Lăng Nhã Linh vuốt trán, hột cơm đã lần thứ n bắn vào trán cô rồi đấy...

- Chị cứ thế đấy!! Nhiều chuyện!! - Lăng Từ Nhật bỏ miếng salad vào miệng, nhai nhồm nhoàm. Là chính lý do khiến cô cáu mãi không thôi từ hôm qua, tại sao lại...

// Rằm... Rằm... Rằm //

Ồi con mợ nó thật là cái *bíp* mà!! Trời đánh còn tránh bữa ăn, thế mà sao mới 6h30 lại có vài ba con quỷ đến thăm nhà mình thế này??...

Lăng Nhã Linh cảm nhận được sát khí từ cô chị mình, từ tốn mà lui ra mở cửa... Lăng Từ Nhật từ từ nuốt cơn giận vào bụng, định lấy thêm vài cái sandwich nữa thì... tiếng bên ngoài vọng vào...

- Dương Duy?? Sao ông đến đây sớm vậy??...

Bên trong nghe vậy, suýt sặc. Dương Duy?? Thằng nhóc đó đến đây làm gì?? Tên lùn ba mét bẻ đôi đó đến đây làm cái *bíp* gì vào một buổi sáng trời đẹp thế này??

Dương Duy - bạn trai kiêm bạn cùng lớp kiêm oan gia của em gái yêu dấu của cô. Khốn nạn một nỗi là nó hình như là rất rất rất là không ưa Lăng Từ Nhật nha. Nó gặp chỉ là gây sự với Lăng Từ Nhật thôi. Chẹp chẹp!! Lăng Từ Nhật cô rất là chúa ghét tên đó à!! Người gì mà lùn một khúc, chả bù với em gái của cô cao sáng ngồi ngời. Lại còn cộc cằn, da đen và vô vô cùng thô lỗ...

- Ê!!! Thấy khách vào nhà mà không chào hả chị Từ Nhật??

- Ồ chào!! - Lăng Từ Nhật hờ hững đáp lại. Lời khuyên tốt nhất là không nên quá dài dòng quá với tên này. Nếu có chữ qua chữ lại dù bản thân có thắng thì cũng chịu thiệt, nhưng nếu để ý kĩ thì trên đầu của Dương Duy thật sự là đang khói bốc nghi ngút...

- Anh Khánh Nam có đến không?? - Lăng Nhã Linh nhìn bạn trai đầu khẩu với chị gái, nóng lòng mà cắt ngang câu chuyện. Cư nhiên đến Lăng Từ Nhật, lại một lần nữa giật nảy...

- Tên đó cũng đến?? - Lăng Từ Nhật nhướn mày, Dương Khánh Nam?? Có phải là đang nghe lầm không vậy??

- Đến thì không vui sao??

Bất chợt, giọng nói trầm trầm phát ra từ ngoài cửa khiến cả ba ngoái đầu nhìn theo. Lăng Từ Nhật tí nữa là thật sự phun những gì nuốt vào trong mười lăm phút này giờ ra ngoài. Tên ấy cũng đến sao?? Trái đến sự cứng đờ của Lăng Từ Nhật, Lăng Nhã Linh lại mừng rỡ thấy rõ...

- Anh Khánh Nam!! Hay quá!! Anh đến rồi!!...

Dương Duy bỗng mặt mũi tối xầm, nghiêng răng kèn kẹt một phát nắm tay Lăng Nhã Linh lôi lại...

- Này!! Nền nhớ bà là bạn gái tui!! Sao thấy anh hai tui đến mà mừng quá vậy??

Lăng Từ Nhật mặc kệ chuyện thằng nhóc Dương Duy đang ghen với chính anh trai mình, chuyện thật sự cần làm bây giờ là lấp đầy cái bụng rỗng của mình...

- Này!! Không nghe nói à?? - Dương Khánh Nam cúi xuống nhìn tôi. Ưc chế!! Tên này ăn gì mà cao lê thê thế??

- Biết ông cao rồi!! Ngồi xuống giùm tôi!! - Lăng Từ Nhật quay phắt qua, lườm lườm Dương Khánh Nam, bỗng cậu hơi nheo mày...

- Không đổi cách xưng hô được à?? Tôi hơn bà đến một tuổi a ~!!

Dương Khánh Nam, hiện nay học năm cuối ở THCS Huyền Lai, lớp 9a1 nha. Đỉnh chính tên này là anh trai hơn hai tuổi của Dương Duy. Cùng một bụng mẹ rút ra nên cách nói chuyện quả thật là như nhau nha... Nhưng không nói thì không nói, đã nói đến thì nói Dương Khánh Nam cao một mét tám, Lăng Từ Nhật đứng chưa đến vai hắn, chả bù cho thằng em Dương Duy đứng kế anh trai mình mà người ta vẫn bảo như hai cha con. Da trắng, mắt sâu, mũi cao, môi mỏng... Ôi!! Tạo hóa đã sinh ra một con người hết sức "tuyệt vời ông mặt trời"...

Chốt lại. Lăng Từ Nhật lớn hơn Dương Duy một con giáp và thua tên cộc điện một con giáp...

- Sai... - Lăng Từ Nhật xoay sang nhìn Dương Khánh Nam, nói tiếp... - chỉ thua có năm tháng thôi!!

Phải rồi!! Lãng Từ Nhật sinh tháng mười một của năm này và Dương Khánh Nam lại sinh tháng năm của năm sau. Chẹp!! 5 tháng không đáng kể...

- Mà bà kêu anh tui chi vậy?? - Dương Duy nghiêng đầu hỏi Lãng Nhã Linh. Cư nhiên tay của hai nhóc này đã dính chặt với nhau rồi...

- À à!! Anh Khánh Nam?!!

- Hửm?? - Dương Khánh Nam nghiêng đầu ý hỏi... Phải chi mà Lãng Từ Nhật gọi được tiếng “anh” như con bé này. Thằng Dương Duy quả là tốt phước...

- Anh chở chị em đến trường được không ạ??

Lãng Nhã Linh cười rạng rỡ, không biết trên bàn ăn Lãng Từ Nhật đã suýt sặc... Cô vội tu một cốc nước, hỏi lại một cách kinh hoàng, đồng tử mở to...

- Chở đi học?? Em điên á?? Tên này á??...

- Ủ hửm!! - Lãng Nhã Linh gật đầu một cái chắc nịch... Lần này khiến miệng Lãng Từ Nhật mở to ra hơn...

- Ngậm miệng lại đi!! Thức ăn rớt ra sàn kìa!! - Dương Duy nhìn Lãng Từ Nhật khinh khỉnh, nói móc. Cơ mà giờ phút này quả thật chả còn tâm trí mà đấu võ mồm với tên lùn ấy nữa...

- Cho anh biết lý do?? - Dương Khánh Nam nhướn mày hỏi...

- À... chuyện là...!! - Lãng Nhã Linh ấp úng, nhìn sang Lãng Từ Nhật không có biểu hiện gì ngoài chết lâm sàng mới nói tiếp...

-... chuyện là chị em hôm qua vác cái xe hư dây xênh, móp cái rỗ, mất cái bánh trước, cong cái tay cầm về, bảo là... đâm trúng cột điện nên nó thành ra như vậy...

Dương Duy và Dương Khánh Nam sau khi để não bộ tiếp thu được câu nói của Lãng Nhã Linh, liền nằm ra sàn mà cười lăn cười bò, cười sặc sụa, cười đến chảy nước mắt, méo cả miệng...

- Hiểu rồi!! Hiểu rồi!! - Dương Duy vuốt nước mắt, miệng vẫn toác ra cười... - Vậy ý bà là không có ai chở chị em bà đi học nên mới nhờ đến anh em tui chứ gì!!...

Lãng Nhã Linh gật đầu một cái chắc nịch khiến Dương Duy cười tươi hơn. Vốn đã biết Lãng Từ Nhật chạy xe không vững, lại rất ấu. Để Lãng Từ Nhật chở chắc sau này bạn gái của cậu cũng lên thiên đàng chơi trên đó luôn quá!!...

Dương Khánh Nam xoay lại nhìn Lãng Từ Nhật mặt nhăn như mếu. Chuyện xấu của chị nó, sao mà nó lại nói ra chi thế không biết. Để hai anh em nhà họ Dương cười lăn cười bò trên xấu, thật là nhục nhã, nhục nhã mà...

...

- Ôi cái *bíp*, thật là *bíp* *bíp**bíp*!! Cứu con!!!! Cái tên *bíp*!!!

Hàng ngàn chữ tục chữ thề không màng danh học sinh gương mẫu văng từ miệng Lãng Từ Nhật ra. Cái tên Dương Khánh Nam có phải tay lái lụa đâu mà chạy xe đạp với vận tốc 50km/h thế này!!!!!!

Trái ngược với màn chạy đua tốc độ ở trên, ở dưới này cặp đôi lại rất là...

- Nè!! Tui chạy có nhanh quá không?? - Dương Duy nghiêng đầu hỏi Lãng Nhã Linh, cô nàng chỉ lắc đầu, cười tươi...

- Không đâu!! Vậy là được rồi...

- Ủ!! Sợ quá thì ôm chặt tui vào nhé!! Rót giữa đường là tui không lượm lên đâu đó... - Lãng Nhã Linh nghe xong câu đó thì nín cười. Vốn là rất quan tâm đến người ta, vậy mà khi mở miệng thì lại rất cộc cằn thô lỗ. Cũng biết hằng ngày Dương Duy chạy xe không màng mấy chú cảnh sát chạy theo rượt phía sau, hủ còi inh ỏi kêu nhóc giảm tốc độ lại. Vậy mà hôm nay khi chở cô đi lại rất dịu dàng, bảo vệ như đang bảo vệ một mảnh thủy tinh quý giá...

...

.

.

.

...

2. Chương 2 : Tai Nạn Và Tin Đồn

Sau một thời gian mà Lăng Từ Nhật ngỡ như cả nửa thế kỷ, cuối cùng cũng đã đến cổng trường Huyền Lai...
Ôi ~!! Chưa bao giờ Lăng Từ Nhật thấy yêu trường yêu lớp đến thế. Ngỡ như lúc này đây cả cái trường Lăng Từ Nhật cô muốn đặt lên bàn thờ mà cúng cho nó vài nải chuối, nhưng tuyệt nhất vẫn là...

- Xê cái mông ra cho tôi dắt xe vào cái!!!

... Chính là thoát khỏi cái tên lớn miệng khốn nạn này... Lăng Từ Nhật xoay lưng lại, nghênh nghênh nhìn Dương Khánh Nam, cậu...

- Lớn hòng nhỉ, con lợn kia!!

Dương Khánh Nam chưa kịp mở miệng phản bác lại, đã nghe cái giọng chanh chua loét của tên lùn Dương Duy vắng vắng...

- Hai người lết cái thân qua cho em dắt xe vào!! Cản trở Trái Đất quay quá đấy!!

Dương Duy dắt xe vào, ngay phía sau là cô em Lăng Nhã Linh nhìn cả hai mỉm cười. Dương Khánh Nam nhéo má Dương Duy, kéo căng...

- Hôm nay dám nói với anh mày như thế à?? Tối qua ăn đòn chưa no phải không nhóc??...

Dương Duy lườm lườm Dương Khánh Nam, xoa xia bên má đỏ ửng lằm bằm...

- Hai người không thấy Lăng Nhã Linh còn đứng đây sao?? Tránh đường cho người ta vào lớp...

Lăng Từ Nhật đứng một bên xem anh em nhà họ Dương đấu khẩu, ngựa miệng bay vào tiếp chiến...

- Sao em không đi lối khác?? Cái cổng rộng 7 mét không đủ cho tên lùn ba mét bẻ đôi đứng đây hay sao??...

Dương Duy bốc khói nghi ngút, tím mặt nhìn Lăng Từ Nhật, cũng toác mồm ra mà cãi...

- Chị muốn ba giây nữa chị không còn chân mà đứng đây không?? - Á à!! Ý là tên nhóc này có ý định cưa chân Lăng Từ Nhật đây mà. Ấy thế mà Lăng Từ Nhật cô vẫn ngây thơ đáp lại...

- Chị cứ đứng đây thì cản trở nền kinh tế đất nước phát triển à??

Bên kia Lăng Nhã Linh cùng Dương Khánh Nam dường như run run như cổ nín cười. Quả thật một bên là bạn gái, một bên là anh trai, đã ở bên Dương Duy cũng đã không biết bao lâu. Vậy mà lần đầu tiên khi thấy cu cậu bị “hót tay trên” ngon lành...

Chỉ tội cho hai người ngồi xem phim 3D mà thiếu vài gói bắp rang, xem phim cho nó đỡ nhạt...

...

.

.

.

...

Sau khi đi ngang qua khối 7, Lăng Từ Nhật từ biệt đôi uyên ương kia rồi lại tiếp tục... leo cầu thang lên khối 8...

- Tại... sao... tám... cực...!! - Lăng Từ Nhật vừa leo vừa thở hồng hộc. Trước giờ tại sao Lăng Từ Nhật lại luôn tự hào về cái trường rộng khùng bố này, trong khi nó lại luôn là cực hình với những học sinh khối trên như cô chứ???

- Chậm quá!!

Dương Khánh Nam xoay lưng, nhìn gương mặt của Lăng Từ Nhật nhếch nhác khẽ cười...

- Coi bộ yếu ghê nhỉ??

Lăng Từ Nhật nghiêng răng ken két, hừ. Đừng tưởng có thể nói hai chữ thua cuộc với Lăng Từ Nhật này a~!!

Suy nghĩ đi kèm với hành động, phút chốc, Lăng Từ Nhật co giò dùng sức mà chạy lên trước...

Quả nhiên, Dương Khánh Nam nhìn thấy thì trợn to hai mắt, thốt hoảng...

- Coi chừng!!!!

Chưa kịp dứt lời, đã thấy bóng Lăng Từ Nhật ngã về phía sau. Nhanh như cắt, Dương Khánh Nam chụp lấy Lăng Từ Nhật, cả hai cùng lộn mấy vòng rồi lăn xuống tầng hai, ê ả cả người...

...

- Ối ời ời!!!

Lăng Từ Nhật cùng Dương Khánh Nam chưa kịp hoảng hồn, đã nghe tiếng hò hét từ bốn phía...

- Trời ơi trời ơi!!! Có muốn làm gì thì cũng đợi đêm động phòng tân hôn hãy làm chứ, làm chuyện “ấy ấy” ở nơi công cộng thật là không phải phép nha ~!!

Phải phép phải phép con khỉ khô. Lăng Từ Nhật vội vội vàng vàng đứng dậy, tím tái mặt mũi... Vậy mà tiếng bốn cột đường như còn chưa dứt. Giờ thấy cơ mà tư thế của cả hai thật là rất... gọi tình nha ~!!...

Gọi tình?? Gọi tình cái *bíp*!! Không ai thấy rằng đó chỉ là sơ ý, sơ ý thôi sao?? Giờ bỗng dưng lại thành trò cười cho cả trường rồi. Ối thôi!! Cái cuộc đời yên ổn của Lăng Từ Nhật đến đây là kết thúc. Vậy là mấy tên trong CLB lá cải chắc chắn sẽ viết được vài tin rất hấp dẫn đây...

Mà nguyên văn trích của tờ báo đó sẽ như sau ” Hotboy khối 9 Dương Khánh Nam cặp với cô gái không . có . gì . nổi . bật của khối 8. Thôi xong!! Chắc chắn là mấy cái fan clubs sẽ đi mà cạo đầu cô mất thôi...

Lăng Từ Nhật mặt như meo nhìn Dương Khánh Nam không có biểu hiện gì, còn trông rất thoải mái ung dung hai tay đút túi quần, miệng khẽ huýt sáo và không có ý định giải thích mớ lộn xộn này. Ối!! Thật muốn đập đầu vào gối mà chết lâm sàng...

...

Lăng Từ Nhật uể oải đứng nhìn cửa lớp 8a2 mà thở dài, thậm chí còn không chắc chắn số phận của bản thân khi mở cánh cửa này ra quá ba giây. Ba giây... chính xác đấy ạ ~!!...

Lăng Từ Nhật nghiêng chặt răng lại, tưởng tượng về gương mặt đẽo cáng của Dương Khánh Nam khi rời đi, còn bỏ lại một câu nói mà Lăng Từ Nhật cô còn chưa lờ đến giờ...

“ Vào lớp cẩn thận, bị con gái xẻo thịt là tôi không chịu trách nhiệm cho bà nhé!!” ...

Ồi ời!! Chị em phụ nữ nghe thấy chưa?? Nghe xong là đã biết ngay một tên tự cao tự đại rồi... Ashhh!! Sao trên đời lắm đứa ảo tưởng sức mạnh thế không biết??... Quả thật ông trời rất dễ thương khi cho Lăng Từ Nhật quen biết với tên khốn nạn không nào này. Dương Khánh Nam - cô chắc chắn sẽ rất căm thù những tên họ Dương. Lăng Từ Nhật cô chắc chắn sẽ trừ ẻo gia phả nhà Dương Khánh Nam hần đến chết, đến diệt vong mới thôi...

... Ừ cơ mà, gia phả nhà hần chả có ai đáng băm đáng đập như hần cả. Chỉ trừ cho Dương Khánh Nam và tên oắt lùn Dương Duy đó chết mạt xương, dù mà nếu việc đó có xảy ra, đảm bảo là em gái cô - Lăng Nhã Linh sẽ khóc năm ngày năm đêm để “tưởng niệm” tên đầu đất ấy đấy...

Đang phụ du với trí tưởng tượng bay cao bay xa của bản thân, cách cửa bất ngờ mở xoạch ra khiến Lăng Từ Nhật giật mình...

- Bà không vào lớp, đứng đây làm gì?? - Tổ Mạc Như bước ra, hai tay khoanh trước ngực nhìn nhìn Lăng Từ Nhật đứng đơ như tượng, Lăng Từ Nhật cười cười, khoác tay Tổ Mạc Như nói trên...

- Ôi ôi!! Hôm nay tôi có vinh dự được bạn thân cao quý ra rước vào cơ đấy!!

Nếu theo lẽ thường, thế nào Tổ Mạc Như cũng sẽ trề môi mà nói móc lại mấy câu. Nhưng không, Tổ Mạc Như chỉ nhìn Lăng Từ Nhật một hồi lâu, rồi hơi vênh môi lắc đầu, ý như muốn nói “Thật đúng là...” , nhưng đúng là cái gì, Lăng Từ Nhật quả thật không biết. Chỉ cảm thấy buồn buồn nói không lên lời...

Tâm tư của Tổ Mạc Như nghĩ gì về Lăng Từ Nhật, chơi với nhau hơn hai năm Lăng Từ Nhật còn không hiểu sao?? Cô chỉ đơn giản là không muốn nói, không muốn gạt bỏ đi tình bạn mà bản thân đã cố nín kéo suốt hai năm nay...

- Nè nè!! - Lệ Nhan từ đâu bay phốc lại, lay lay vai Lăng Từ Nhật, thẳng thốt nhìn theo vẻ không tin nổi. Riêng Lăng Từ Nhật thì vẫn ngu ngơ không hiểu gì. Thấy vẻ mặt đó, Lệ Nhan nheo nheo mày ý bảo sao mà ngu quá. Nhưng chưa kịp nói thì Tổ Mạc Như đã cắt ngang...

- Bà còn giả bộ ngây thơ cái gì?! Chuyện bà với anh Dương Khánh Nam lớp trên đã làm tin sốt dẻo cho bằng tin trường kìa!!

Lăng Từ Nhật ngớ người, biết rồi sao?? Lăng Từ Nhật cô thề, cô thề là sẽ cắt ngay cái mỏ dẻo của thằng đàn bà nào đăng tin này lên trang nhất trường. Cô thề đấy!!!

- Là do hiểu lầm thôi!!

Lăng Từ Nhật ngồi phịch xuống ghế, thở dài. Không có ý định giải thích thêm dù biết rằng hai cô bạn của mình không tin...

- Hiểu lầm?!! Sao mà tin được cơ chứ?? - Mạc Tổ Như không thèm lướt qua sắc mặt Lăng Từ Nhật, nói khinh khỉnh, Lệ Nhan bên cạnh cũng gật đầu hưởng ứng theo...

- Không tin thì tùy hai bà!! - Lăng Từ Nhật thở dài day day thái dương. Không tin?? Chứ chẳng phải ngày trước có ai vẫn nói mãi câu “Bạn bè thì phải tin tưởng nhau” sao??...

Lệ Nhan cùng Tổ Mạc Như hết nhìn Lăng Từ Nhật, rồi lại nhìn sang nhau. Vậy là không thể moi thông tin thêm nữa rồi...

...

Sau khi Lệ Nhan cùng Tổ Mạc Như đi, Lăng Từ Nhật lại nằm dài trên bàn, buồn rầu. Nhưng lại có cái tên khốn nạn nào đó bước vào phá hoại giây phút yên tĩnh đó...

- Ê!! Từ Nhật!!

Lăng Từ Nhật ngước lên, nghiêng răng ken két nhìn thẳng bạn cùng lớp...

- Yah!! Thằng đàn bà chết dẫm này!!

- Cái đó để sau đi!! - tên đàn bà đó tặng cho Lăng Từ Nhật cái cốc, nói tiếp... - Có hai em lớp dưới cùng hai bạn nữ bên 8a3 đến tìm bà kìa!!...

Lăng Từ Nhật ngớ người. Ôi thôi!! Cái *bíp*!! Cái định mệnh củ cải mà!! Ai đó làm ơn giải thích cái vấn đề này giùm cô đi!!! Lăng Từ Nhật ôm đầu khóc không ra nước mắt...

...

.

.

...

- Ê!! Chuyện ông với con bé lớp dưới là sao vậy?? - Hạ Kim Vy huých tay thẳng bạn thân, lườm lườm. Bên cạnh, Gia Hoàng Đăng cũng gật gù ra vẻ tra khảo...
- Hờ!! Cập nhật thông tin nhanh gớm!! - mắt Dương Khánh Nam không rời khỏi quyển sách, nhàn nhã trả lời...
- Vấn đề đó không quan trọng!! - Hạ Kim Vy giật ngay quyển sách Anh ngữ, kênh mắt rít từng tiếng qua kẽ răng...
- Thế vấn đề nào mới quan trọng?? Chuyện bà với thằng Đăng hôn một ngày ba cử à??
- Sai rồi!! Là bảy cử!!
- Gia Hoàng Đăng lấy lại quyển sách Anh ngữ đưa lại cho Dương Khánh Nam, nói với vẻ bồn chồn. Bên cạnh, Hạ Kim Vy đã mặt đỏ ngời ngút...
- Ồ!! - Dương Khánh Nam không quan tâm, lại cúi mũi vào quyển sách, Hạ Kim Vy lại một lần nữa giật phăng nó ra...
- Này!! - Dương Hoàng Nam cau... - Lát nữa kiểm tra một tiết rồi mà tôi còn chưa chữ nào bay đầu đấy. Hai ông bà phần nhanh cho tôi học cái coi!!
- Hạ Kim Vy nhún vai, cười đều...
- Khai báo thành thật rồi trả!!...
- Dương Khánh Nam nhìn couple trước mặt mình khóc ròng. Ôi mẹ ơi!! Cái con quỷ cái này gặp ai không gặp lại đi vớt ngay cái thằng phản bạn Gia Hoàng Đăng cơ chứ?? Đến giờ thì lượt mình bị hót tay trên...
- Hỏi gì hỏi đi!! Phần lẹ cho cháu nó còn học!! - Dương Khánh Nam thều nào...
- Ok cục cưng!!
- Ê!! Gì thế?!! Anh mới là cục cưng của em chứ!!
- Hi hi!! Em biết mà!! Yêu anh nhất!! - vừa nói, Hạ Kim Vy nhón chân hôn vào môi của Gia Hoàng Đăng một cái... Chưa kể đến nhìn gương mặt của Dương Khánh Nam đã xuất hiện vài vạch đen...
- Tao chưa ăn sáng mà còn cảm thấy muốn ói rồi đấy Đăng ạ!! Mà với bà cứ như vậy là tội cho mấy cô bác lao công trường mình lắm biết không??...

3. Chương 3 : Dương Duy Đầu Độc

- Mà cứ làm màu!! Ghen tị chứ gì!! - Gia Hoàng Đăng bấu môi, vòng tay ôm lấy Hạ Kim Vy...
- Hừ!! Tao chả thèm vào!!
- Úi giời!! Cứ bày đặt!!
- Dương Khánh Nam thật muốn lao vào mà nhai đầu cái tên phản bạn này ngầu ngẩn ngẩn mới hả giận. Cơ mà lạc đề rồi, bay lại vấn đề chính nào...
- Nghe nói ông quen với con nào lớp 8. Đè con nhỏ ra hôn ngầu ngẩn ở hành lang lớp 7. Giở trò đòi bại lộ đồ nó ra, chụp hình tung mạng phải không??...
- Dương Khánh Nam vừa nghe cô bạn mình nói xong mặt mũi bỗng tối xầm. Ôi ~!! Cái *bíp* nó cái lũ dân chợ trường mình. Lúc nào chúng cũng thổi phồng sự thật được như thế à??... Tại sao Dương Khánh Nam anh làm một khác mà đi xuyên lục địa cái nó thành ra khác thế này??
- Bà lộn hàng tôi với thằng dâm dê mất dạy nào lớp kế bên phải không??
- Ê!! Làm như dễ lộn lắm vậy á!!
- Tao quen mày bốn năm rồi mới thấy mày lòi cái mặt chuột ra. Chia buồn với mày Nam ạ!!

Gia Hoàng Đăng đặt tay lên vai Dương Khánh Nam, lắc đầu ra vẻ an ủi. Còn về phía Dương Khánh Nam thì gương mặt phải nói là đen hơn cái đất nồi... Đăng đăng là do Dương Khánh Nam anh dùng thân mình ra mà bảo vệ Lăng Từ Nhật, trộn qua trộn lại sao thành ra anh đề nhỏ ra mà cường *bíp* vậy??...

- Ông thật quá đáng!! Còn Lăng Từ Nhật con gái của tôi thì sao?? - Hạ Kim Vy ra vẻ thút thít, cứ như là thấy con rể mình đi ngoại tình với con nhỏ khác...

- Thôi em ạ!! Tại con mình số nó khổ. Gặp ngay thằng chồng mất dạy...- bên cạnh, Gia Hoàng Đăng ra vẻ ông chồng trụ cột an ủi vợ mình...

Dương Khánh Nam nhìn hai đứa bạn mình làm trò khi hát gà múa, cố nén cơn giận mà nói ra...

- Cái con bé khối 8 trong trí tưởng tượng bay xa bay cao của hai vị, chính là Lăng Từ Nhật - con gái của hai vị đây ạ!!

Nghe Dương Khánh Nam nói vậy. Hạ Kim Vy và Gia Hoàng Đăng hơi ngớ người, tiếp theo là vui vẻ, sau cùng là nổi điên. Dương Khánh Nam chép môi, cái loại cảm xúc gì thế này?? Táp chất à??...

- Ôi!!! Thằng mất dạy!! Tại sao chưa cưới mà đã hại đời con gái tôi vậy hả?? Ông phải chịu trách nhiệm lấy nó!! huhuhu !! Anh à!! Con gái mình thật đáng thương!!... - Hạ Kim Vy ra vẻ khốn khổ khóc rống. Gia Hoàng Đăng cũng nhập vai, vỗ vỗ vai vợ mình...

- Thôi em đừng lo!! Tền này ăn xong mà chùi mép, nhất định anh sẽ kiện hần...

Ồ hay!! Đối kịch bản rồi à?? Dương Khánh Nam chép miệng nhìn hai con điên trốn trại diễn tuồng, không quan tâm nữa mà chúi đầu vào quyển Anh ngữ...

Cứ mặc đó. Thế nào sớm muộn cũng bị mấy chú cảnh sát trật tự đến hốt về...

...

.

.

.

...

- Ahhhhhhh!!!!!!

Vừa về đến nhà, Lăng Từ Nhật đã ụp mặt vào gối mà hét thật thật to cho thỏa cơn giận. Tức quá tức quá!!!! Tại sao Lăng Từ Nhật cô sống trước giờ sống nước sông không phạm nước giếng. Cây không muốn động mà gió chẳng ngừng... ngừng cái gì ấy nhỉ?!!Ặc!! Không quan tâm!! Đời cô thế là hết rồi... huhuhu ...

...

.

.

.

...

- Bả bị gì thế??

Dương Duy xoay qua hỏi Lăng Nhã Linh, Lăng Nhã Linh cũng nhún vai tỏ vẻ không biết. Cả hai cứ lấp ló nhìn Lăng Từ Nhật đau khổ gào thét ngoài cửa, chẳng ai có ý định bước vào. Bước vào thế quái nào được, điên lên thế nào vào đó cũng bị bả cắn cho chết tươi. Dương Duy đọc địa nghĩ...

- Ê!! Có phải vụ rùm beng ở trường mình sáng nay không??

Như chợt nhận ra điều gì, Dương Duy quay phắt qua hỏi Lăng Nhã Linh, cô nàng ngây thơ ngược lên hỏi lại...

- Vụ rùm beng nào cơ??

- Bà ngốc quá!! - Dương Duy đang đứng nên cao hơn Lăng Nhã Linh hẳn, dùng tay xoa xoa đầu Lăng Nhã Linh, không thẹn mà đỏ mặt...

-... thì cái vụ anh Khánh Nam ôm chị nào khối 8 đấy!! Theo dữ liệu cho thấy thì chắc là bả rồi!!

Vừa nói, Dương Duy chỉ tay về phía Lăng Từ Nhật, chẹp miệng... Lăng Nhã Linh nhìn chị mình, buồn rầu, nói nhỏ...

- Tôi không thích chị mình buồn như vậy đâu!!

Dương Duy nhận ra giọng uể oải trong giọng nói của Lăng Nhã Linh, hơi nghiêng đầu. Phút chốc, trên bờ môi mỏng hiện ra một nụ cười ma mãnh...

- Nè bà!! Đi cái này với tui!!

- Ồ?? Đi đâu??

- Thì đi đi rồi biết!!

Dương Duy dắt tay Lăng Nhã Linh lôi đi, trong cái đầu nhỏ bé vạch ra một kế hoạch hoàn hảo... Hehehe!! Thứ lỗi cho em nhé!! Anh Khánh Nam...

...

.

.

.

...

Về phần Lăng Từ Nhật, sau khi bù lu bù loa lên đã. Cuối cùng cũng vác cái mặt sưng húp xuống bếp... Lăng Từ Nhật thở dài tu vội chai nước... Hey ~!! Cũng tai cái tên chết dẫm đó, không chịu giải thích nên mới ra có sự này chớ đâu nữa...

...// Cách //...

Tiếng mở cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Theo sau đó là hai bóng người bước vào. Lăng Từ Nhật chán nản mở miệng...

- Lăng Nhã Linh!! Em nấu bữa tối đi!!

- Vâng ạ!! - Lăng Nhã Linh lúi húi chạy vào nhà bếp, bắt đầu nấu nước. Đến phiên nhìn sang Dương Duy, Lăng Từ Nhật nhàn nhã mở miệng...

- Còn nhóc nữa!! Ở đây có phải là nhà nhóc đâu mà cứ ở lý đây hoài thế??

- Chứ ở đây là nhà chị chắc?!! - Dương Duy khó chịu đốp lại...

- Đương nhiên rồi!! Sao nhóc ngu vậy?? - Lăng Từ Nhật cười ma mãnh, cố nhấn dài chữ áp cuối khiến Dương Duy tức tóa khói. Đấu với dân chuyên Văn hả con?? Cưng còn ngây thơ lắm...

- Mà nhóc dinh cái gì về thế?? - Lăng Từ Nhật tò mò, chỉ chỉ vào hai cái túi đầy ắp Dương Duy cầm trên tay, Dương Duy bỗng nhếch môi...

- Đồ giải stress!!

- Giải stress?? - Ừ thì sao mà Dương Duy biết Lăng Từ Nhật đang buồn mà mua đồ giải stress?? Cơ mà cụ thể đó là cái gì??...

- Nhã Linh!! Bà tắt nước đi!! Lên đây với tui!!

Dương Duy gọi với vào nhà bếp. Nghe vậy, Lăng Nhã Linh cũng vội vàng tắt bếp mà chạy ra...

...

.

.

.

...

- Cái gì đây?? Nhóc mua rượu?? - Lãng Từ Nhật há to mồm, mua rượu?? Thằng nhóc này có đang tỉnh táo không vậy??

Dương Duy chep miệng không nói gì, lòi trong túi ra mớ xoài chua cùng bốn chai rượu trắng. Lãng Nhã Linh cũng trở mắt mà nhìn?? Đồ giải stress đây sao??

- Nè!! Không được đâu... Ba mẹ tôi mà biết thì...!! - Lãng Nhã Linh kéo nhẹ vạt áo của Dương Duy, nói khẽ...

- Xời!! Bà không nói, tui không nói, bà không nói. Vậy thì ai mà biết?!... - vừa nói, Dương Duy bật nắp chai rượu...

- Ông biết đấy!! Chúng ta còn chưa đủ tuổi... - Lãng Nhã Linh sợ sệt, cố khuyên Dương Duy...

- Chả sao!! Uống chút rượu trái cây chả thấm vào đâu. Huống chi ở nhà tui uống với anh Khánh Nam hoài!!

- Dương Duy chep miệng, Lãng Nhã Linh nghe vậy cũng thấy đỡ lo hơn, gật gật đầu. Chỉ là rượu trái cây thôi mà, nhĩ??...

- Này!! Khai đi!! - Dương Duy vớ vớ chai rượu trước mặt Lãng Từ Nhật, Lãng Từ Nhật nheo mày nghi ngờ...

- Nhóc chắc ổn không??

- Ổn, ổn mà!!

Dương Duy cười tươi, dù vẫn còn hơi nghi ngờ nhưng Lãng Từ Nhật vẫn khai, uống một ngụm. Chep chep!! Quả là không tệ a ~!!...

- Bà không uống hả?? Ngon lắm đấy!!

Dương Duy hươ hươ chai rượu kia trước mặt Lãng Nhã Linh, cô nàng khéo léo từ chối...

- Thôi... Tôi không uống đâu!! Ông uống đi...

- Không được từ chối!! - chưa kịp để Lãng Nhã Linh nói gì, Dương Duy đã dè Lãng Nhã Linh xuống, bóp miệng mà đổ vào...

... Ba người cùng nhau vui vẻ uống rượu đến tối...

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam bước vào nhà. Căn nhà quả nhiên vẫn tối, không một ánh đèn sáng. Thở dài, Dương Duy vẫn chưa về sao??...

Ba mẹ Dương Khánh Nam cũng như ba mẹ Lãng Từ Nhật, đều làm ăn lớn. Hằng tháng gửi tiền tiêu vặt về cho hai anh em họ. Vì vậy, chuyện hai anh em họ Dương qua nhà Lãng Từ Nhật ăn cơm ba bữa là chuyện bình thường...

- Không ở nhà. Vậy chắc là...

Dương Khánh Nam khoá cửa, bỏ chìa khoá vào túi áo. Lững thững bước đi, không ở nhà, đương nhiên là ở nhà con nhóc Lãng Từ Nhật chứ còn ở đâu được nữa...

...

.
. .
...

// Cạch //...

Dương Khánh Nam nheo mày, cửa khoá?? Hôm nay có chuyện gì mà lại cẩn thận đến độ khoá cửa?? Theo trí tò mò, anh lập tức dùng chìa khoá dự phòng tra vào ổ, tiếng cạch phút chốc vang lên nghe rất êm tai, Dương Khánh Nam nhẹ nhàng bước vào..

...

Dương Khánh Nam bước vào đến phòng khách, ngay lập tức một cảnh tượng bừa bộn bê bối đập vào mắt khiến Dương Khánh Nam trợn to. Bàn tay siết chặt đến độ nổi gân máu... Anh gần lên từng chữ, diên tiết...

- Cả . ba . người...

Dương Khánh Nam nhìn ba con người bê bối đang nằm say ngủ teên đất, xung quanh là những chai rượu trắng đã hết nhãn...

Chết tiệt thằng em!! Đã uống rượu mà còn lôi kéo theo hai chị em nhà này... Ba đứa này có biết là chúng nó chưa đủ tuổi uống rượu không vậy??

Dương Duy... Đợi mày tỉnh rượu, anh sẽ thiên mày nhóc ạ!!!!...?

4. Chương 4 : Say - Làm Loạn

Dương Khánh Nam khinh khỉnh nhìn Dương Duy nằm dài ngáy khò khò trên mặt đất. Không kiềm được tức giận, gơ chân mà đá thẳng vào hông Dương Duy, nhẹ nhàng như đá một trái banh nhưng đủ mạnh để “trái banh” đó lăn mấy vòng...

Dương Duy bất ngờ khi bị đập liên tỉnh ngủ. Ngồi bật dậy xoa mái tóc rối, gất...

- Ai lại đi phá mộng của người ta thế?? Không thấy đang ngủ ngon à??!...

Nghe Dương Duy nói xong, lập tức mặt Dương Khánh Nam đen hơn, đằng đằng sát khí. Thằng nhóc này còn có thể nói hai chữ ngủ ngon với anh cơ đấy...

Nhìn qua gương mặt đã đỏ hồng vì men rượu của Lăng Từ Nhật, ưm ưm vài tiếng trong thật mê người. Dương Khánh Nam nheo nheo mày nhìn trong chốc lát, sau đó lại chuyển hướng nhìn về phía Dương Duy, không thương tình nện một đòn vào đầu thằng nhóc...

Dương Duy còn đang nửa mơ nửa tỉnh, bị một cú như trời giáng liền hai mắt mở to. Dáo dác nhìn xung quanh, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt đằng đằng ám khí của Dương Khánh Nam, lập tức không rét mà run, lấp bắp...

- Anh... anh đã về...!!

Dương Khánh Nam mặt hầm hầm nhìn Dương Duy, chỉ hận không thể một phát đập ngay vào ci bản mặt đấy. Xem r a thì nó cũng biết sợ, à!! Biết sợ mà còn rủ rê uống rượu ư?? Chỉ hận không thể một phát bóp chết đứa em trai chết tiệt này tại đây...

- Đưa về phòng!!

- Hửm??

Dương Duy nghiêng đầu tỏ ý không hiểu. Dương Khánh Nam ngược đầu về phía Lăng Nhã Linh say mèm nằm ở một góc. Dương Duy chỉ “à” lên một tiếng ý hiểu...

- Nhưng em ngủ ở đâu??

- Sofa!!

Dương Khánh Nam không chớp mắt nói, ánh mắt vẫn hướng về Lăng Từ Nhật đang nằm ngáy khò khò trên sàn... Vẫn chưa để ý Dương Duy đang nhìn Dương Duy với ánh mắt kì quái, miệng mở to trong rất quái dị...

- Sofa?? Anh giỡn với em chắc??

Dương Khánh Nam nhìn thấy Dương Duy bắt măn. Lại nói giọng hầm hầm. Lần này thì Dương Khánh Nam rất giận a ~!!

- Sao?? Có gì bất măn?? Hay muốn ngủ chung với con bé??

Dương Khánh Nam ngược đầu về phía Lăng Nhã Linh, mặt lúc này cũng đã ửng đỏ vì men rượu...

Nghe đến đó, Dương Duy không hện mà mặt phút chốc ửng đỏ. Vò rối mái tóc, lại lấp bắp...

- Được rồi!! Sofa thì sofa!!...

Dương Khánh Nam nhếch môi cười. Để xem mày kiểm chế được đến đâu, nhóc con ạ!!

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam sau khi tận mắt thấy Dương Duy điều Lăng Nhã Linh vào phòng, cũng lập tức đi làm việc cần làm... Bé Lăng Từ Nhật về phòng...

Lăng Từ Nhật không thể gọi là nhẹ, nhưng nặng thì cũng không thể nào. Đương nhiên, Dương Khánh Nam một phát bế phốc được Lăng Từ Nhật lên khỏi nền đất lạnh lẽo, cuộn tròn ngoan ngoãn trong vòng tay ấm áp của anh...

Nhìn Lăng Từ Nhật thoải mái dụi đầu vào lồng ngực rắn chắc, điệu bộ trông thật mê người, đôi cung khẩu tuyệt đẹp không kiềm được, nhếch lên một cái. Điệu bộ Lăng Từ Nhật như vậy, không phải là đang dụ dỗ Dương Khánh Nam anh tại đây mà đề cô xuống ăn sạch sẽ luôn đấy chứ??...

...

Sau khi nhẹ nhàng dùng chân mở cửa phòng cô, Dương Khánh Nam lại nhẹ nhàng đặt Lăng Từ Nhật lên giường, tránh làm cô giật mình thức giấc...

- Ừm ~!! Nước...

Lăng Từ Nhật khó chịu rên rỉ, nằm co ro trên giường tìm chỗ nằm thoải mái mà Dương Khánh Nam hơi chau mày. Nhìn Lăng Từ Nhật như vậy, Dương Khánh Nam cũng cảm thấy không yên. Chết tiệt!! Cũng do thằng nhóc Dương Duy một tay bày ra cả...

- Chờ chút!! Để tôi lấy nước cho!!

Dương Khánh Nam xoay lưng bước đi. Chỉ có điều, cửa còn chưa kịp nắm, đã bị một lực từ đằng sau nắm mà lôi lại. Vì chưa kịp phòng bị trước, Dương Khánh Nam cũng mất đà mà ngã về phía sau. Cũng may phản xạ tốt, Dương Khánh Nam đã kịp chống tay để không đè bẹp lên người Lăng Từ Nhật... Dương Khánh Nam thở dốc, con nhóc này, tỳ nữa là chết rồi...

Dương Khánh Nam nhìn xuống gấu áo đã bị Lăng Từ Nhật nắm chặt đến nhăn nheo, cộng thêm, đôi mắt trong veo đọng nước đã lờ mờ mở. Hơi thở trắng xóa làm không khí trở nên ám muội bất ngờ...

- Tỉnh rồi à?? Muốn uống nước không??

Dương Khánh Nam nhìn Lăng Từ Nhật ở dưới mình, cười cười trêu chọc. Biểu hiện ngoan ngoãn như vậy, thật sự là rất hiếm thấy ở cô nhóc tinh nghịch này à~!!...

- Không!! Không muốn uống nước!!

Đôi mắt của Lăng Từ Nhật run run, nói giọng như làm nũng suýt làm anh mềm lòng...

- Không uống nước?? Đừng có bướng bỉnh!!

Anh vờ nheo mày tỏ ý như tức giận đã thấy gương mặt Lăng Từ Nhật xịu xuống, Dương Khánh Nam chỉ cố nén cười, không ngờ cô lại dễ thương như vậy...

- Ừm ~!! Muốn không uống nước thì có một cách...

Vừa nghe vậy, mắt Lăng Từ Nhật sáng hẳn ra, lấp lánh, hai má hồng hồng như quả đào làm anh chỉ muốn cắn một cái cho hả dạ...

- Sao?? Bà muốn thử không??

Lăng Từ Nhật gật đầu thật mạnh như sợ Dương Khánh Nam đổi ý, xoa xoa cằm tỏ vẻ suy nghĩ. Hiếm khi có cơ hội bắt nạt cô nhóc này như vậy, lý nào Dương Khánh Nam anh lại bỏ qua?? Anh đâu có ngu như vậy??...

- Thế thơm tôi một cái đi rồi tôi tha cho!!

Dương Khánh Nam cười gian, đưa ra một bên má, lấy tay chỉ chỉ vào. Ày!! Đừng nói Dương Khánh Nam anh biến thái, là do dòng đời đưa đẩy...

Lăng Từ Nhật còn đang mơ màng, không nói gì mà một phát nướn người hôn vào môi. Môi?? Dương Khánh Nam sững người, cô nhóc đó có biết bản thân đang làm gì không vậy??

Dương Khánh Nam nhìn Lăng Từ Nhật cười cười trông rất gian manh, xoa xoa đầu...

- Được rồi!! Ngoan lắm!! Giờ thì uống canh giải rượu nhé!!

Lăng Từ Nhật nghe xong, xụ mặt ầm ỨC. Dương Khánh Nam lừa cô mất rồi...

Dương Khánh Nam nhìn Lăng Từ Nhật phồng má giận dữ, không kiềm được mà phì cười...

Sau đó cũng đóng cửa lại, đi ra khỏi cửa phòng với nụ cười trên môi...

...

.

.

.

...

- Ế?? Lăng Từ Nhật??

Dương Khánh Nam bước vào phòng, cứ nhiên là đã không thấy một bóng người nào trên giường...

Dương Khánh Nam nheo nheo mày, con nhóc đó đang say rồi lại còn đi đâu...?? Dương Khánh Nam đảo dắc xung quanh, đến khi bắt gặp cánh cửa sổ đang mở toang hoác liền rùng mình... Chẳng lẽ...

...

Dương Khánh Nam đến bát canh giải rượu còn chưa kịp để xuống, đã vội vàng phóng nhanh về phía cửa sổ. Nhờ may Lăng Từ Nhật ngã xuống..., chưa kịp suy nghĩ xong, Dương Khánh Nam đã tự tán vào mặt mình vì cái suy nghĩ không đâu...

- Không có?!!...

Dương Khánh Nam nheo nheo mày, dù thật may nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bồn chồn không yên. Vậy thì ở...

... // Sột soạt... //

Nghe như tiếng lá cây xào xạc, không tự chủ Dương Khánh Nam lại ngược lên nhìn. Ặc!! Cô nhóc đó đang làm gì trên cây vậy??...

- Lăng Từ Nhật!! Bà mau xuống đây cho tôi!!...

Dương Khánh Nam đứng bên cửa sổ thét lớn. Dù cho Lăng Từ Nhật vẫn nhón nhờ ngồi vắt vẻo trên cành cây, còn thoải mái mà ngân nga một bài hát quen thuộc trong miệng... anh gắt. Lại muốn làm loạn ư??...

- Tôi cho bà ba giây để leo xuống đây!!

Anh cháu, Lăng Từ Nhật có còn tỉnh táo một chút nào không vậy?? Cao như thế... lỡ mà té xuống thì... Trái ngược với gương mặt tức giận phùng phùng của Dương Khánh Nam, Lăng Từ Nhật chỉ phồng má, lắc lắc đầu làm nũng...

- Không!! Không xuống đâu!!

Không xuống?? Lòng mày Dương Khánh Nam co giật. Với đồ ngốc này... Nhất định là phải dùng bạp lực hay sao??

- Cơ hội cuối. Giờ có xuống không??

Dương Khánh Nam gằn từng chữ. Nhưng đáp lại anh vẫn là cái cương quyết lắc đầu. Anh tối mắt, bắt đầu xắn tay áo lên...

- Không!! Không!! Đừng lên đây!! - Lăng Từ Nhật bỗng lắc đầu dữ dội, nhanh chóng lùi lại phía sau.... Dương Khánh Nam không những lùi lại, mà còn nhanh chóng bò lên phía trước...

Cho đến khi Lăng Từ Nhật đã hết đường lui. Thậm chí chỉ cần nhích người một tí, cô sẽ rơi xuống đất với khoảng độ cao gần bảy mét này...

Dương Khánh Nam nhanh chóng tóm lấy cổ áo Lăng Từ Nhật trước khi cô nàng liều mạng nhảy khỏi cành cây, rồi lại mau chóng lôi cô vào phòng, mặc kệ rằng cô đang gào thét chí chóe bảo anh thả cô ra...

...

Dương Khánh Nam nhanh chóng đẩy ngã Lăng Từ Nhật lên giường, thô bạo bóp miệng cô ra mà đổ vào khiến Lăng Từ Nhật ho sặc sụa, nhìn vậy, Dương Khánh Nam cũng hơi nheo mày, cơn tức giận trong tâm trí dường như cũng giảm xuống một nửa. Khẽ thở dài, Dương Khánh Nam ngồi xuống bên cạnh giường, xoa xoa lưng cô...

- Sao rồi?? Thấy dễ chịu hơn chưa??

Dương Khánh Nam lo lắng hỏi khẽ, chỉ thấy Lăng Từ Nhật lắc đầu ngoàỵ ngoạỵ, mắt ươn ướt như chú mèo con bị bắt bạt, khẽ phì cười, Dương Khánh Nam dịu dàng vò rối mái tóc cô...

- Nghỉ ngơi đi!!...

- Ừ ~!! Không ngủ...

Dương Khánh Nam khước môi bỗng giật giật. Không ngủ?? Đừng nói Lăng Từ Nhật lại định làm loạn?? Không đâu không đâu... Chuyện trông chừng cô như trông chừng một con nhóc quậy phá lên ba thì còn gì cực hơn??...

- Không ngủ?? - Dương Khánh Nam nheo mày...

- Nóng!!

Lăng Từ Nhật phồng phồng má, hai má hây hây đỏ. Cực nhọc gỡ mấy nút áo ở cổ. Dương Khánh Nam hoảng hồn, bối rối nhanh chóng bắt lấy tay cô lại...

- Này!! Bà định làm gì??

- Ủ ~!! Nóng ~!!

Lăng Từ Nhật mắt lại rưng rưng. Thật sự rất nóng, nóng đến không chịu nổi a~!!... Dương Khánh Nam nhìn thấy bộ dạng của cô như vậy, lại kiên quyết nói chắc nịch...

- Riêng cởi áo thì không được!! Hay tôi tăng điều hòa nhé??...

Dương Khánh Nam hấp tấp hỏi, tay vẫn nắm chặt cổ áo đã sớm mở toang ra. Đừng nói là khi say, Lăng Từ Nhật đều biểu hiện như vậy sao?? Điều làm loạn như vậy?? Điều cởi áo trước mặt những người con trai khác?!! Ôi thôi!! Thật vớ vẩn!! Dương Khánh Nam mau chóng gạt phăng cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu...

- Hihi!! Ông cũng cởi...

- Hả??

Chưa kịp để não bộ suy nghĩ xong, Dương Khánh Nam lại hoảng hồn nhìn sang trước mặt, nơi có cô ngồi đang ngồi đề lên người mình với một biểu hiện... quẩn rũ??...

Dương Khánh Nam lại cảm thấy trước ngực mình như có một luồng gió lạnh thổi vào?? Khoan... Thổi vào?? Anh hoảng hồn nhìn xuống, từ khi nào mà ba cúc áo đã mở tung như thế này??... Anh đen mặt nhìn Lăng Từ Nhật...

- Này!!!! Mau buông...

...// Phịch //...

Ế?! Dương Khánh Nam ngẩn ngơ nhìn lại. Chính xác hơn là đang nhìn... con heo nằm đề lên người mình mà... ngủ?? Còn có thể ngủ?? Sau khi đã đề anh xuống và lột áo anh ra sao??

Ôi trời đất!!! Cũng chính là tại rượu... Dương Khánh Nam xoa xoa mái tóc Lăng Từ Nhật. Sau này khi cô đã thuộc quyền sở hữu của anh... nhất định phải cấm chữ “rượu” a~!!

5. Chương 5 : Không Công Bằng

... Sáng hôm sau khi mặt trời ló dạng, những ánh nắng tươi sáng nhẹ nhàng len lỏi qua tấm màn tranh mỏng. Chiều rõ lên góc khuất của căn phòng, hắt lên cả những đường nét thanh tú của người con gái đang say giấc nồng. Khẽ nheo mày vì bị đánh thức, Lăng Nhã Linh xoa xoa thái dương ngồi dậy. A ~!! Thật là đau đầu nha ~!!...

Khẽ nhìn dáo dác xung quanh. Đây không phải là phòng khách sao?? Lại nghĩ đến chuyện phòng khách, quả thật là cô không tốt, cô thật hư. Dù bị Dương Duy ép uống rượu, nhưng cuối cùng chính cô là người uống chưa được đã say rồi. Ôi ~!! Đó là rượu trái cây thật sao??...

Lại dáo dác nhìn khắp căn phòng, ánh mắt Lăng Nhã Linh chợt khựng lại. Dương Duy??

Dương Duy nằm trên chiếc sofa trắng trong góc, sát bên với cánh cửa sổ. Nằm rúc sâu vào cho đỡ lạnh. Cô tái mặt, điều hòa lạnh như vậy, nằm nguyên cả đêm cậu không bị gì đấy chứ??... Nghĩ đến đó, Lăng Nhã Linh lập tức nhảy khỏi giường, phóng nhanh về phía Dương Duy nằm co ro. Không nghĩ gì liền lay mạnh, la hét...

- Này!! Dương Duy!! Này này...

Lăng Nhã Linh lat mạnh vai của Dương Duy. Vì còn đang say giấc, bị một lực đẩy không hề nhẹ cộng thêm tiếng ồn chói tai làm cậu không thể nào ngủ tiếp. Cậu vò rối mái tóc, uể oải ngồi dậy ngáp dài...

- Đây đây!! Bà phiền tui chết mất Nhã Linh ạ!!...

Lăng Nhã Linh cảm thấy Dương Duy còn tâm trạng để trách móc mình thì thở phào. Lỡ như cậu cũng say rượu như Lăng Từ Nhật thì nguy...

Ế??

Lăng Từ Nhật??

Như vừa kịp nghĩ ra điều gì đó, Lăng Nhã Linh lại lay mạnh vai của Dương Duy...

- Chị đâu?? Ông bỏ chị ấy đâu rồi!!...

- Chị?? Chị Nhật á hả??...

Dương Duy ngu ngơ hỏi lại. Ừ mà đúng, hình như hôm qua... - Chắc ở với anh Nam...- Dương Duy khê hồi tưởng...- Hôm qua hình như anh ấy có về...

Chưa kịp để cậu nói hết câu, Lăng Nhã Linh đã phóng như tên lửa ra khỏi phòng... Cậu khóe mắt hơi giật giật, rồi cũng lật đật chạy theo... Làm gì lo dữ vậy?? Sợ Dương Khánh Nam ăn thịt chị ấy hay sao??...

- Tui chính là không sợ chị ăn thịt anh Nam, mà là lo điều ngược lại...

- Hả?! Điều ngược lại?! - Dương Duy nghe xong mồm mở to, mặt tái xanh. Điều ngược lại, nghĩa là... người bị ăn chính là Dương Khánh Nam ca ca của Dương Duy sao??...

...

.

.

.

...

Lăng Nhã Linh thậm chí đến cửa phòng cũng không thềm gõ, phép lịch sự tối thiểu cũng bay mất. Thằng chân đạp cửa bay vào. Không hề để ý phía sau Dương Duy mồm mở to có thể nhét vào một quả trứng. Đây là Lăng Nhã Linh dịu dàng hiền thực sao?? Chẳng lẽ chuyện Lăng Từ Nhật say có thể gây tổn thất nghiêm trọng như vậy??...

Dương Duy không bước vào, chỉ đứng ngoài cửa chờ bạn gái giải quyết đám lộn xộn phía trong... Nhưng phút chốc lại nheo mày kì lạ. Một phút rồi mà vẫn không có động tĩnh gì sao??... Không kiềm nén được sự tò mò, cậu cũng bước vào trong... Ngay lập tức, người Dương Duy cũng hóa đá...

Phía trên giường là Lăng Từ Nhật và... Dương Khánh Nam?? Cả hai ôm nhau ngủ trông rất tình tứ. Thậm chí Lăng Từ Nhật còn rúc sâu vào ngực Dương Khánh Nam tránh rét, thỉnh thoảng cười cười trông rất dễ chịu. Còn Dương Khánh Nam cũng có vẻ vừa gì, một tay làm gối cho cô, tay kia vòng qua eo cô trông ấm cũng hết sức. Cơ mà bên này ấm áp bao nhiêu thì bên này lại rét run bấy nhiêu... Họ đang làm cái *bíp* gì vậy??...

- Anh - Khánh - Nam!!!

Dương Duy tức giận gằn từng chữ. Đủ nhỏ cho bà già kia không thức dậy mà hét toáng, nhưng đủ to để đánh thức anh đang say giấc nồng trên chiếc giường ấm áp... Dương Khánh Nam nheo mày, dụi dụi mắt, trông vừa có sức hút quyến rũ đến lạ thường...

- Ừm ~!! Sao hai đứa lại dậy sớm thế??

Nghe Dương Khánh Nam hỏi xong, đầu Dương Duy như muốn bốc khói. Thật quá đáng mà!! Trong khi anh bảo cậu hãy ngủ ở sofa và kiềm chế bản thân thì anh lại rất thoải mái ung dung leo lên giường mà ôm con nhà người ta ngủ. Thật mất nhân tính!!! Thật không công bằng!!!...

- Anh... anh!!! - khóe môi của Dương Duy run run, không thể nói lên lời, chỉ thẳng vào mặt Dương Khánh Nam mà tức tối... Dương Khánh Nam nhìn biểu hiện của thằng em quý tử, nhếch môi cười...

- Lần sau còn mang rượu về!! Hình phạt nặng gấp đôi...

Dương Duy cứng người. Hình phạt?? Oimeoi ~!! Thật là đáng lòng...

...

.

.

.

...

- Chẹp chẹp!! Buồn ngủ quá đi!! ~

Lăng Từ Nhật ngáp dài, chẹp chẹp miệng. Đương nhiên là không nhớ chuyện tày trời mình làm tối hôm qua cùng việc chấn động sáng nay rồi. Chỉ tội cho Lăng Nhã Linh cùng Dương Duy ngồi thù lù một góc, nằm mọc khắp nơi. Thậm chí bữa sáng cũng không thèm dọn lên...

- Nhã Linh!! Em không nấu bữa sáng à??

-...

Đáp lại cô chính là sự im lặng. Lăng Từ Nhật nheo mày, tiếng ồn bốc hơi cả rồi à??...

// King... koong//...

Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, làm gián đoạn suy nghĩ của cả bốn... Lăng Từ Nhật thấy không ai manh động. Liền luống cuống chạy ra mở cửa. Mà cô nhóc kia đã đi mất rồi, đương nhiên cũng có người chịu không được mà ngứa ngáy đi theo. Ai ngờ...

- Ôi ~!! Em nhớ anh quá!!

Ai ngờ vừa đi ra, đã bắt gặp ngay cái cảnh Lăng Từ Nhật nhào đến ôm người con trai khác. Thậm chí còn không biết xấu hổ chọt vào má của tên khốn kia một phát. Mặt anh đen lại, cảm giác khó chịu xâm lấn trong tâm can khiến Dương Khánh Nam cảm thấy vô cùng bức rức khó chịu, đôi lông mày thanh tú cũng nheo chặt đến cả dính vào nhau...

- Hai người...

- O?! Anh...

Chưa kịp lên tiếng đã nghe giọng của Lăng Nhã Linh vang lên phía sau lưng. Dương Khánh Nam nheo mày chặt hơn... Đến Lăng Nhã Linh mà cũng biết tên này sao??...

- Haha!! Hai đứa ăn sáng chưa?? Anh có mua đồ ăn sáng này!!

Hoàn toàn bơ đi sự có mặt của Dương Khánh Nam và Dương Duy, “tên đó” khề giờ giờ hai túi đồ lên cao. Đến lúc này thì chân mày của Dương Duy cũng nhíu lại, gắt gỏng...

- Đây!! Anh là ai mà sao lại ở đây??

Đến lúc này, Lăng Quốc Dân cũng chuyển sự chú ý về phía hai cậu con trai lạ mặt trong nhà, chân mày hơi chau lại trong chốc lát rồi cũng giãn ra...

- Bạn hai đứa??

- Người đừng thôi / Bạn trai ạ!!

Không hẹn mà gặp, Lăng Từ Nhật cùng Lăng Nhã Linh nói, nhưng biểu hiện lại vô cùng trái ngược nhau...

- Sao lại ở chung??

- Sự cố thôi mà!! - Lăng Nhã Linh bẽn lễn, chỗ chỗ hai ngón tay vào nhau... Trái ngược với Lăng Từ Nhật vẫn rất thoải mái đu lên người Lăng Quốc Dân, xì một cái...

- Sao bà còn chưa xuống?? Đu con trai nhà người ta thế mà được à??

Dương Khánh Nam khó chịu nheo mày, mắc gì lại đi ôm một tên con trai một cách công khai đến thế cơ chứ??...

- Anh à?? Sao bỗng lại sang đây thế ạ ??

Bơ đi lời nói của Dương Khánh Nam, Lăng Từ Nhật lại ôm cổ Lăng Quốc Dân, nũng nịu. Cũng không vừa gì búng một cái vào trán Lăng Từ Nhật...

- Đương nhiên là qua đây nuôi con heo của anh rồi!!

Quả thật Dương Khánh Nam vừa nhìn vừa chúng mắt, vừa nghe vừa ngứa tai. Còn anh anh đến mặt ngọt chết ruồi ra cơ đấy. Vậy mà với Dương Khánh Nam chưa bao giờ gọi được một chữ thân mật hơn thế... Grzz!! Thật là không công bằng. Càng nghĩ, lông mày Dương Khánh Nam càng dính chặt vào nhau...

- Này bà!! Ai đấy??

Dương Duy huých nhẹ tay Lăng Nhã Linh nói khẽ, đương nhiên là có một đôi tai ngoài vòng nói chuyện vĩnh lên mà nghe...

- À!! Anh họ tôi đấy!!

Dương Khánh Nam lại nhăn trán. Anh họ?? Anh họ mà lại thân thế sao?? Cơ hồ hai người thân mật chả khác gì người yêu đấy...

- Anh họ mà thân thế sao??

Dương Duy khẽ nhếch môi nhìn biểu hiện trên gương mặt của Dương Khánh Nam, cười gian manh hỏi tiếp. Đã đến thời cơ trả thù cho chuyện đêm qua rồi...

- Ủ!! Từ nhỏ lúc nào cũng bám lấy nhau... - Lăng Nhã Linh hỏi tưởng... - Từ ngủ chung, tắm chung, rồi...

...// Rầm //...

Chưa kịp nghe Lăng Nhã Linh nói hết câu, đã nghe tiếng rầm thật lớn... Ba người trở mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn đến cánh cửa bị Dương Khánh Nam đập tung, khó hiểu...

Cái vấn đề gì với Dương Khánh Nam vậy??...

...

6. Chương 6 : Học Phụ Đạo Với Ác Quỷ (a)

Lăng Từ Nhật thở hồng hộc bước vào lớp. Thở hồng học?? Vì sao ư?? Đương nhiên là vì cái tên Dương Khánh Nam kia chứ còn sao nữa...

- Bà làm gì mà thở hồng học ghê thế??

Tổ Mạc Như và Lệ Nhan từ khi nào đã đứng bên cạnh bàn nhìn Lăng Từ Nhật chống nạnh, cất giọng... Lăng Từ Nhật không làm gì, nhe răng cười nhìn hai con bạn...

- Vấn đề nhỏ với cái xe ý mờ!! - Gì chứ!!! Nó là cả một vấn đề lớn đấy. Chả là sáng nay cái tên Dương Khánh Nam ấy đến thời kì bệnh bộc phát, lao như tên điên ra khỏi nhà. Còn cô ư??... Đương nhiên là “căng hải” chứ còn gì nữa...

Nghe vậy, Tổ Mạc Như cùng Lệ Nhan chả nói gì nữa, hờ hững nhìn Lăng Từ Nhật một chút rồi quay đầu đi. Để lại Lăng Từ Nhật nằm ườn trên bàn thở dài... Còn vài lần cuộc bộ đến trường như thế nữa, chắc cô sẽ đứt dây gân mà chết mất...

...

.

.

.

...

- Đây là phiếu điểm kì kiểm tra vừa rồi!! Cô đọc tên các em lên nhận nhé!!

Cô Chu Hương Thảo oang oang miệng, trên tay là cả sập phiếu điểm của kì kiểm tra vừa rồi. Cơ mà trong lớp có nhiều đứa nhàn nhả lắm a~!! Bằng chứng là Uyên Mai bàn trên đang ngâm nga hát và... sơn móng chân kia kìa. Chẹp chẹp!! 8a2 mà lì...!!

Sau khi phiếu điểm được phát ra, đương nhiên... những thành phần đứt dây thần kinh hệ số 8 sẽ không ngần ngại mà gào rú, la hét, leo lên bàn và nhảy cái điệu mà Lăng Từ Nhật cảm thấy chỉ có thể vứt cho hai từ “củ chuối”...

Nhiều phần tử còn lại sẽ gục mặt xuống bàn khóc ròng, chuẩn bị nhét vài ba cái gì cứng cứng vào mũi. Hay thậm chí có đứa không thèm xem mà vo vo tờ giấy, vứt vào ngay học bàn...

Lăng Từ Nhật lúc đầu hơi lấm lét cười, lúc sau hơi khựng lại, cuối cùng thì gương mặt trở nên xanh lè và tái mét. Gấp vội tờ giấy bỏ ngay vào cặp...

- Sao thế?? Điểm có vấn đề gì à??

Tổ Mạc Như xoay người, nhìn vẻ mặt tái xanh của cô bạn hơi chau mày... Lăng Từ Nhật lắc đầu, không nói gì thêm...

... Không ngờ lại có thể vườn vào một thứ như thế này...

...

.

.

.

...

- Dương Khánh Nam!! Mang hộ cái này xuống phòng GV hộ tôi cái!! - Hạ Kim Vy lên tiếng, nhắc nhở thẳng bạn. Dương Khánh Nam chặc lưỡi, mặt hầm hầm...

- Này Nam!! Lớp trưởng nói không nghe à??

Phía sau, Gia Hoàng Đăng khẽ húych tay thẳng bạn bốn cột. Cư nhiên sau đó nhận được cái lườm tóa khỏi cùng bộ mặt sát khí của thẳng bạn...

- Này!! Ông tính giết người bằng ánh mắt đấy hả??...

Gia Hoàng Đăng đưa tay lên ngực, thở phì phò như vừa thấy thứ gì đó ghê gớm lắm... Dương Khánh Nam nghiêng răng, gằn giọng...

- Biến đi!! Tôi không có tâm trạng...

Nói đến đây, Dương Khánh Nam tối sầm mặt. Hở nhớ đến sáng nay, Dương Khánh Nam lại không kiềm được giận dữ. Mà giận dữ về chuyện gì, chuyện làm tên này cáu như vậy còn gì ngoài con nhóc bướng bỉnh nhà anh nữa chứ...

Gia Hoàng Đăng lắc lắc vỗ vai Dương Khánh Nam...

- Tôi biết ông chắc hẳn là đang có chuyện bức tức Nam ạ!! Tốt nhất là ông nên đi hóng gió tý đi... - Xoay qua Hạ Kim Vy... - Tiện thể mang giùm chồng hồ sơ này xuống phòng GV giùm nhé!! Thanks nhiều!!

Và đương nhiên... chưa để Dương Khánh Nam liếc nhìn lần thứ hai, Gia Hoàng Đăng đã kéo tay Hạ Kim Vy lao ra ngoài với tốc độ ánh sáng...

Dương Khánh Nam nhìn theo bóng hai người khuất sau cửa lớp, chau mày. Đây chính cái gọi là đùn đẩy công việc đấy...

...

.

.

.

...

- Em biết không?? Nó không phải là một lỗi lầm lớn nhưng có thể gây ảnh hưởng đến thành tích học tập của em!!

- Vâng!! Em biết... - Lăng Từ Nhật cúi thấp đầu như đứa trẻ phạm lỗi, vo vo gấu váy đến nhăn nheo...

- Không sao!! Chỉ mong em có thể cải thiện điểm số ở lần sau. Hoặc là em có thể tự ôn tập cùng bạn bè, hay là chính cô sẽ bồi dưỡng thêm cho em ở môn này vào mỗi buổi tối cuối tuần...

Cô Chu Hương Thảo đưa lại bảng điểm cho Lăng Từ Nhật, khẽ cắn cắn môi, cô cúi đầu bước bước ra khỏi phòng GV, nhìn bảng điểm trên tay mà ray rứt...

- Không ngờ bà cũng có ngày này nhỉ??

Lăng Từ Nhật giật thót quay người, cư nhiên thấy Dương Khánh Nam đứng dựa vào tường, ai tay đút túi quần trông rất nhàn nhã... Khẽ nheo mày...

- Ông đứng đây từ bao giờ thế??

Dương Khánh Nam không nói gì, khẽ nhún vai...

- Từ đoạn... ảnh hưởng đến thành tích học tập, hoặc đại loại thế...

Dương Khánh Nam nghiêng đầu cười ma mãnh, thích thú nhìn gương mặt méo xệch của Lăng Từ Nhật...

- Giờ sao?? Đưa đây...

Dương Khánh Nam đưa bàn tay trước mặt Lăng Từ Nhật như đứa trẻ xin kẹo. Cô chán nản, móc trong túi váy ra tờ bảng điểm đã nhăn nheo, đưa cho Dương Khánh Nam... Nheo nheo mày, học sinh dân chuyên có khác...

Anh : 9.8

Văn : 9

Toán : 9

Địa: 8.8

Sử: 10

Tin:10

Sinh:9.8

Lý:10

GD&CD: 10

Công nghệ: 9.3

Nhưng... cái gì đây?? Dương Khánh Nam căng to mắt. Trong một bảng điểm của học sinh giỏi, thế mà sao lại có con số này...

Hóa : 5

Dương Khánh Nam che miệng nín cười. Giờ thì cậu đã hiểu cái câu thành tích học tập cần nâng cao của cô giáo Thảo rồi...

7. Chương 7 : Học Phụ Đạo Với Ác Quỷ (b)

Dương Khánh Nam ôm bụng cười ngặt nghẽo, chuyện không tốt lúc sáng cũng theo gió mà bay đi mất. Lăng Từ Nhật tím mặt, vội giặt lại băng điểm. Nhưng nhanh hơn, anh đã mau chóng đưa lên cao qua khỏi đầu...

- Trả đây!!

- Không trả!!

Lăng Từ Nhật bặm môi tức giận, lườm Dương Khánh Nam tóe khói. Trái lại, gương mặt anh còn biểu hiện rõ hai chữ “chiến thắng” trên mặt...

- Không giỡn nữa!! Đưa đây đi mà...

Lăng Từ Nhật bỗng nhỏ giọng, rưng rưng như sắp khóc, cúi thấp đầu. Dương Khánh Nam nghe cô bỗng chốc thay đổi giọng, cũng không kém phần lo lắng mà cúi đầu thấp xuống...

- Sao thế?? Khóc thật à??...

... Phập...

- Oái!!!

Dương Khánh Nam chau mày vì đau, hơi lùi lại vài bước, ngược nhìn cô nhóc phe phẩy tờ giấy mỏng trong tay, mỉm cười đắc thắng...

- Hê hê!! Bị lừa rồi nhé!!

Hay thật, anh đã bị lừa một cách ngoạn mục. Thừa cơ anh cúi đầu mà cắn một phát vào tai anh. Nheo nheo mày, ai đã dạy cho cô nhóc ấy trò này thế??...

- Đây!!

Dương Khánh Nam lên tiếng khi thấy bóng Lăng Từ Nhật sắp khuất sau hành lang. Cô khẽ ngoái đầu nhìn lại Dương Khánh Nam nhàn nhã phía xa dứt tay dúm quần, nghiêng nghiêng đầu trông rất đẹp trai. Đẹp trai?? Cô bị điên rồi ư??... Lăng Từ Nhật mau chóng gạt nhanh cái suy nghĩ ấy trong đầu...

- Cần tôi ôn cho không?? Môn hóa ấy??...

- Xời!! Tôi không cần!!

Lăng Từ Nhật vênh môi. Ta đây á?? Chả thèm đầu nha ~!! Dương Khánh Nam bỗng hơi nhếch môi, gian manh một cách bí ẩn. Nhìn so cool ~!! Nhưng cơ mà tại sao hôm nay lại bắt đầu khen cái tên rõ hơi ấy nhỉ?? Chẹp!! Chắc học nhiều hóa điên...

- Chắc không??...

Phút chốc, Lăng Từ Nhật cảm thấy sóng lưng mình lạnh toát. Sự ớn lạnh này mang đến cho cô một cảm giác không lành tí nào a~!...

...

- Nhìn mặt bà tôi ớn quá!! Vứt ngay ra giùm tôi!!

Tổ Mạc Như khoanh tay, nhìn nhìn Lăng Từ Nhật đang thực hiện cái động từ “nuốt nước mắt vào trong” kia...

- Uoaaaa!! Tôi không tin!! Ân vờ lý vợ pồ!!!!!!

Lăng Từ Nhật bỗng rống lên khiến nhiều người ngoảnh lại, tưởng lầm cô đến giờ lên cơn chưa uống thuốc. Tổ Mạc Như đánh mắt sang chỗ khác ý như bảo “Tôi không quen con nhỏ này”...

- Nè!! Bà làm gì thấy ghê vậy?? Kể tôi nghe với nào!!

Lệ Nhan từ xa phóng lại, hỏi dồn dập... Lăng Từ Nhật rướn người ra phía sau, hơi tránh ánh mắt sáng trưng như mèo thấy mỡ của Lệ Nhan...

- Ủi thì!!... Bị bắt học phụ đạo tý ti đấy mà!!

Lăng Từ Nhật cười trừ gãi đầu. Học phụ đạo?? Đương nhiên... đó là nói dối đấy. Nghe vậy, Lệ Nhan tắc lưỡi...

- Úi giỏi!! Cứ tưởng chuyện ghê gớm lắm cơ!! Bà vướng phải môn nào??

- Hóa... - nói đến đây, Lăng Từ Nhật khóc không ra nước mắt...

- Nhiều điểm??

- 5...

- 5 điểm??!!!! Bà đùa tôi chắc????...

Lệ Nhan bỗng hét toáng làm Lăng Từ Nhật nhanh chóng bịt miệng cô nàng lại. Nó muốn cho cả thế giới biết hạng 3 của lớp bị 5đ môn hóa à??? Không không không...

- 5 điểm? Vậy là ổn mà!! Tôi còn thấp hơn, 3đ trơ trơ ra này!!

Tổ Mạc Như trầm giọng nói, bên cạnh Lệ Nhan cũng gật đầu hưởng ứng. Lăng Từ Nhật cô thật không biết nói thế nào cho họ hiểu. Lệ Nhan và Tổ Mạc Như là hai học sinh học khá của lớp. Còn cô, không thể gọi là khoe khoang nhưng chỉ với một môn điểm năm thôi, ngay lập tức có thể quất ngã danh hiệu học sinh giỏi hai năm liền của cô đấy...

...

Nào!! Lấy vở bài tập ra!! Tôi viết hóa trị cho mà làm bài...

Lăng Từ Nhật miễn cưỡng nghe theo. Ấm ức không thôi, nếu không phải vì anh gọi điện mách lẻo cho cha mẹ Từ, cô đã không bị tống đi học phụ đạo càn rỡ một cách củ chuối như thế này. Cha mẹ à ~!! Hai người đúng là giao trứng cho ác...

- Mơ gì nữa đấy??

Ngay sau câu nói, lập tức một quyển tập đập nhẹ vào đầu cô, (thật ra không hề nhẹ đâu, cô muốn vỡ đầu luôn rồi này)... Ấm ức nhìn anh, cô lầm bầm...

- Hói cho trọc đầu đi!! Dương Khánh Nam...

Đương nhiên, lỗ tai hấn cũng không phải dạng vừa, vánh lên nghe hết được những điều Lăng Từ Nhật nói. Úi giỏi!! Lăng Từ Nhật ví von hấn như chó ý nhở??...

Và... đương nhiên rồi. Nhìn gương mặt giận dữ phồng hai má, anh quả thực chỉ muốn trên chộc một chút rồi lại một chút. Hà ~ nhóc con!! Tôi sẽ cho nhóc biết thế nào là khổ. Coi như là vừa trừng phạt cô một chút vì tội... ngoại tình vậy...!!

...

.

.

.

...

...Cốp...

- Ui!!!!

- Sai!! Làm lại!!

Lăng Từ Nhật vừa xoa cục u trên đầu, cảm cú viết vào nháp làm lại. Đã lần thứ 9 rồi mà quả thật giải chưa ra...

- Bà ngốc quá!! Bài đơn giản vậy mà không hiểu, thật phải học 8a2 không đấy??

Dương Khánh Nam tối mặt ra vẻ nghiêm khắc khiến gương mặt của Lăng Từ Nhật lúc xanh lúc đỏ. Anh phải chịu đựng đến cỡ nào để không cười ra tiếng... Trêu chọc Lăng Từ Nhật cô chính là niềm vui của anh a ~!!...

- Tại cách dạy của ông có vấn đề thôi. Tôi mới chưa nói không chắc ông học 9a1 không cơ mà!! - Lăng Từ Nhật vĩnh viễn bất mãn, đốp lại. Hơi nhướn mày, nói vậy là không phải coi thường thực lực của Dương Khánh Nam anh sao??...

- Sai rồi!!!!

Dương Khánh Nam lần này dùng lực mạnh một chút, đập ngay quyển tập vào đầu khiến cô ngã ngửa ra phía trước... và phía trước?? Dương nhiên là cái cạnh bàn thư viện đang chờ đợi cô rồi!!...

... Rầm...

Ôi trời!! Dương Khánh Nam quả là không có tố chất làm giáo viên. Dù có làm thì cũng không phải là giáo viên tốt... Phải nói quá thật... Dương Khánh Nam chính là ác ma a ~!!...

8. Chương 8 : Rung Động

...

Lăng Từ Nhật không biết vì lý do gì mà, khi mở mắt ra... đập vào mắt chính là hình - ảnh - không - muốn - thấy nhất của cả cuộc đời cô. Lăng Từ Nhật bật dậy, hét tán loạn....

- Kyaaaaa!!! Ác mộng!!!

- Này!!! Ác mộng cái gì ở đây??

Dương Duy cau mày, bịt chặt hai tai lại, nhăn trán... Cái bà này volume khủng khiếp thật... Lăng Từ Nhật sực tỉnh, nhìn qua nhìn lại. Óe?!! Gì thế này?!! Cô nhớ là cô đang ở thư viện trường cơ mà, sao giờ phút chốc lại ở nhà rồi??...

- Này nhóc!! Sao chị ở.... Oaaaaa!! Đau!!!!!!...

Chưa kịp để Lăng Từ Nhật nói hết câu, Dương Duy đã “nhẹ” tay “chạm” vào (thật ra là tên lùn ấy mạnh tay chọt vào đây) trán cô - nơi và giờ đây đã sưng lên một cục và cần chườm nước đá đầy mấy bác ả ~!!...

- Ui ui!! Kinh!! Nhóc tính mưu sát chị à??

Lăng Từ Nhật vì đau quá mà mắt rơm rớm, một tay ôm cái trán sưng vù của mình. Hai anh em nhà này tên nào cũng như tên nào. Sống với họ có ngày Lăng Từ Nhật cô tăng xông mà chết mất...

- Ủa?! Cơ mà... Dương Khánh Nam đâu??

- Ai biết!!

Lăng Từ Nhật neho mày nghi ngờ nhìn Dương Duy, rõ bốc phét...

- Ừ thì ở đó mà ngậm mồm cho kín vào. Chỉ tội cho Lăng Nhã Linh... - Lăng Từ Nhật đánh mắt sang Dương Duy, thấy biểu hiện của thằng nhóc bỗng cứng lại trong giây lát, nhàn nhả nói tiếp... - ...hai ngày nữa phải sang đó hỏi thăm cha mẹ hơn một tháng mới về, định bụng xin hộ con bé mà...

- Ở dưới nhà đây!! Phức phức!!!

Chưa để Lăng Từ Nhật nói xong, Dương Duy đã nhanh chóng cướp lời, gắt gao bước ra khỏi phòng. Không kịp nhìn vẻ mặt thỏa mãn viết hai chữ “chiến thắng” của Lăng Từ Nhật...

...

.

.

.

...

... Cạch...

- Nghe nói bà tỉnh...

Dương Khánh Nam mở cửa ra, trên tay cầm thêm bát cháo bốc khói nghi ngút. Sau 1s, cả hai cùng chết đứng, Dương Khánh Nam bỗng cười nham nhở, nhìn Lăng Từ Nhật tặc lưỡi...

- Không tệ!! Cup B à??

Nghe tiếng Dương Khánh Nam hỏi, từ đó bỗng chuyển sang tím. Lấy hai tay che trước thân, hét to...

- Kyaaaa!! Biến thái!! Dê cụ!! Thở phỉ!! Biến ra ngoài!!! Tôi giẫm chết ông!!!...

Dương Khánh Nam thấy Lăng Từ Nhật xấu hổ đến vành tai đỏ ửng, hai mắt đã ầng ậc nước như sắp khóc. Khẽ cười, nhún vai ý bảo không trêu chọc nữa, xoay lưng bước ra ngoài...

... Rầm ...

Xác định được Dương Khánh Nam đã đi ra ngoài. Cô ngồi sụp xuống. Ôi xấu hổ xấu hổ chết mất!! Làm ơn!! Ai đó hãy đâm Lăng Từ Nhật cô vài nhát chết đi cho rồi. Tên chết giẫm đó vào lúc nào không vào, lại vào ngay lúc cô thay áo. Cơ mà cũng do cô hậu đậu không khóa cửa phòng. Thôi xong!! Sau này cô sao mà dám lấy chồng nữa??...

Ấy vậy mà cái tên mặt dày gấp chín lần mặt đường đó còn không biết xấu hổ, hỏi một câu tỉnh như ruồi “Không tệ!! Cup B à??” nữa chứ?! Thô thiển!! Thô thiển hết mức... Thường thường bước vào, thấy con gái nhà người ta đang thay đồ, phải nói gì đó như là ” Ôi!! Xin lỗi xin lỗi!! Tôi vô ý quá!!” hay là ” Tôi không để ý, thứ lỗi cho tôi!!” hay thứ gì đại loại thế rồi phản nhanh ra ngoài chứ?!

Ôi xin thề có Chúa!! Đời này cô chưa bao giờ nhục nhã đến như vậy. Khẽ ngước gương mặt nhìn cánh cửa quen thuộc đã im lìm, Lăng Từ Nhật bặm môi...

- Cái tên chết tiệt!! Hãy đợi đấy!!...

... Ồ mà cũng phải nghĩ lại, từ khi nào mà Lăng Từ Nhật cô đã biết xấu hổ trước mặt người khác như vậy?? Nhất lại là cái tên đó...

...

- Ủa anh Nam?? Bộ chị không muốn ăn cháo à??

Lăng Nhã Linh thấy Dương Khánh Nam đi xuống, điệu bộ như cố nén cười, thắc mắc hỏi... Riêng về phía anh, cười cười đến tô cháo trên tay cũng run run theo... Anh lắc tay...

- Không không!! Chẳng có gì cả!!...

Dương Duy ngồi bên một góc hơi nheo mày, cười như điên đại thế kia mà bảo không có chuyện gì ư?? Ma nó mới tin...

...

Và thế là trong suốt bữa ăn hôm đó, món ăn của Lăng Nhã Linh được ủng hộ rất nhiệt tình, tất nhiên... người ủng hộ nhiều nhất chính là Lăng Từ Nhật...

Từ khi bước vào bàn ăn, Lăng Từ Nhật gấp lia gấp lịa. Cứ mỗi khi thấy Dương Khánh Nam động đũa định gấp món nào, cô lại nhào vào mà gấp, gấp điên cuồng. Khiến Lăng Nhã Linh ngồi đối diện cũng phải trở mắt nhìn cô chị của mình...

Trái ngược lại, Dương Khánh Nam bị cướp thức ăn ngay dưới mũi mình thậm chí không tức giận, còn nhoẻn miệng cười trông rất ư là thoải mái... Còn thong dong chạm đũa vào từng đĩa để cô nàng ngồi bên tha hồ mà “gấp”... Cơ mà sức trâu cũng có giới hạn, và đương nhiên... Lăng Từ Nhật cũng không ngoại lệ...

Sau chưa chừng 20 phút chiến đấu, Lăng Từ Nhật no căng cả bụng, đến cầm đũa cũng cầm không vững, oán hận nhìn Dương Khánh Nam. Và như được đoán trước, Dương Khánh Nam nhếch môi cười trông rất chi là “đểu”...

- Ông... hay lắm!! Dám chơi tôi!!... - ngược lại dáng điệu thờ phì phò của Lăng Từ Nhật, anh chỉ nhún vai...
- Tôi có à?? - và khuyến mãi thêm cái bộ mặt nham nhở đáng ghét...

Dương Duy cùng Lăng Nhã Linh ngồi đối diện từ khi nào cũng đã rút lui, để lại cặp oan gia ngồi nói chuyện...

- Ông... hừ!!! - Lăng Từ Nhật hừ lạnh, điệu bộ giận dỗi xoay mặt đi không thèm nói chuyện. Dương Khánh Nam thấy thế chỉ biết nhướn mày ý trêu gọi. Khế lại gần Lăng Từ Nhật khi cô không chú ý, phả hơi nóng vào gáy cô...

- Thôi nào!! Ăn nhiều vòng một cũng chẳng to ra thêm đâu!!...

Ặc!! Tên biến thái. Lăng Từ Nhật lập tức xoay qua, mặt đỏ gay ngay lập tức thụi một cú vào bụng Dương Khánh Nam, vì không phòng bị trước, nên anh đã bị ngã xuống cái sàn lạnh lẽo trên người... Mặt vì anh trêu ghẹo mà đỏ bừng bừng, đôi mắt ầng ậc nước vì tức tối...

- Ông...!!!! Đáng ghét!!!!...

Chạy vụt đi, để lại Dương Khánh Nam phía sau ngồi phịch xuống dưới, nhìn vào cánh cửa mà cô đã xô ập chạy đi. Ngã vai ra phía sau cười nhẹ...

- Ngốc thật!!

...

Quay lại với cô nàng Lăng Từ Nhật, từ khi nào cô đã nằm lì trong phòng chằm chằm kín mít, vẫn không ngăn được gương mặt như “cà chua chín mùa” của mình. Ôi!! Cái tên đấy...

Khi nghĩ lại giọng nói trầm trầm quyến rũ, hơi nóng nhẹ nhàng phả vào gáy như có chú mèo dụi nhẹ, tim Lăng Từ Nhật bỗng chốc run lên, đập nhanh đến đáng sợ...

... Ế??

... Đập nhanh??!!

Lăng Từ Nhật bỗng hoảng loạn, ôm lấy trái tim mình... Đập nhanh ư?? Vì có gì cơ chứ??...

- Chị à??

Tiếng mở cửa cùng tiếng nói của Lăng Nhã Linh vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của Lăng Từ Nhật... Cô khẽ ngước đầu, vỗ vỗ vào má che bớt hai cái má đỏ gay vì ngượng...

- Có chuyện gì sao??

Lăng Nhã Linh lặng lẽ ngồi bên giường, cầm lấy bàn tay Lăng Từ Nhật, hỏi nhỏ vẻ quan tâm...

- Chị à!!... Chị gặp chuyện gì sao?? Em cảm thấy chị hơi lạ từ bữa tối...

Lăng Từ Nhật bỗng giật thót, cô đã biểu hiện rõ đến như thế sao??...

- Chị??

Lăng Nhã Linh nóng ruột, vội lay tay Lăng Từ Nhật khiến cô bừng tỉnh...

- Ố?!! Chị... chị...!! - hay thật, giờ đến cô lấp bắp...

- Chị thực sự có vấn đề gì à?? Với anh Nam??

Sặc!! Nghe con bé nói xong mà cô suýt nghẹn. Dương Khánh Nam?? Lăng Từ Nhật cô từ khi nào đã bị cô em gái nắm thóp thế này??...

- Em... sao em...

- Hừm!! Em biết ngay mà!!

Lăng Nhã Linh vội nheo nheo mày triết lý, cười nham hiểm...

- Sao nào?? Chẳng lẽ chị còn chưa nhận ra....

...

...-... chị đã thích anh Nam rồi sao??...

9. Chương 9 : Bạc Phụ Huynh Và Quyết Định Bất Ngờ

... Thích??...

... Cô thích Dương Khánh Nam??...

- Em đùa chị đấy à??

Lăng Từ Nhật nghếch mặt nhìn Lăng Nhã Linh, gì mà thích chứ?? Thích cái tên ác ma đó á?? Có chết chuyện đó cũng sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực. Lăng Nhã Linh, xoa xoa thái dương, đau đầu vì sự ngờ nghệch của cô chị mình...

- Chị thật sự ngốc hay cố tình đấy?? Chị không có cảm giác gì khi ở bên anh Nam ư??...

Cảm giác?? Cảm giác của cô đối với anh?? Sao trước nay cô chưa bao giờ để ý đến điều này nhỉ. Là do Lăng Từ Nhật đã ở bên Dương Khánh Nam quá lâu khi không nhận ra??...

... Như nụ cười ranh mãnh của anh làm cô rung động?? Hay vẻ mặt ác ma lúc nào cũng trêu chọc cô làm cô xiêu lòng?? Hay là sự quan tâm của anh luôn được thể hiện một cách thâm kín mà không ai biết??...

Như vậy là thật sự...

- Aaaaaa!!!!!!

Lăng Từ Nhật bỗng dưng hét toáng khiến Lăng Nhã Linh giật thót, khẽ vuốt trán nhìn cô. Cái gì đây?? Sao bỗng dưng lại hét lên??... Lăng Từ Nhật mặt bỗng nóng phừng phừng. What the hell?? Lăng Từ Nhật cô... thích Dương Khánh Nam?? Thật sao?? Đó là sự thật sao?? Tại sao cô chưa bao giờ nhận ra điều này vậy??...

- Sao rồi?! Giờ chị mới để ý đến à?? Ngu ngốc!!

Lăng Từ Nhật xốn tai không chịu được. Tên nào vừa mới mở mồm nói đấy?? Cáu... cô quay qua... À!!

- Gây sự à nhóc con??!

Nghênh nghênh mặt. Tên lùn này muốn ăn đòn à??...

- Không hứng gây sự. Phấn giùm đi!!

- Đây không phải!! Chị mà cứ lớn mồm thế đi rồi anh hai lên...

- Im!!!!

Lăng Từ Nhật bỗng hét toáng, chạy lại bịt mồm Dương Duy. Thằng nhóc hư đốn này!! Be bé cái mồm thôi. Lăng Từ Nhật còn chưa chắc về tình cảm tâm tư của mình, Dương Khánh Nam mà lên không phải đời cô đi tong à??... Dương Duy cau mày, vội đẩy tay Lăng Từ Nhật ra...

- Đụng chạm... Hồi nãy đi vệ sinh có rửa tay không đấy!?

Vâng. Như đã nói, cô mà ở chung với anh em họ Dương nhà này thêm một khắc nào thôi thì cô sẽ tăng xông máu, thổ huyết mà chết mất... Lặng lẽ xoay sang Lăng Nhã Linh, Lăng Từ Nhật cảm nhẹ hai vai cô em gái...

- Chị thề em ạ!! Chắc chắn tương lai tên này không phải là em rể chị...!!

- Này!! Nói thế là sao??

Dương Duy cau trán, tỏ vẻ bất mãn. Lãng Từ Nhật thấy vậy chỉ hơi nhếch môi, cười đều...

- Ủa?? Nhóc không hiểu à?? Sao mà ngu vậy?? Từ thuở khai sinh ánh mặt trời nhóc chưa soi gương bao giờ hả?? Xem đi rồi biết cái ‘nhan sắc có hạn mà giới hạn chiều cao’ ấy nhớ, rồi biết ngay thôi...

Và nếu để ý kĩ, bạn sẽ thấy vài ngọn khói bốc trên đầu Dương Duy...

- Này!! Sao chị dám...

- Này Duy!!!! Nguy rồi!!!

Giọng nói trầm trầm hốt hoảng của Dương Khánh Nam vang lên làm mọi người hoảng hốt giật mình. Dương Khánh Nam không quan tâm, hấp tấp chạy đến chỗ Dương Duy...

- Không xong rồi!! Hai anh em mình phải về liền!!

- Anh làm gì mà hấp tấp dữ vậy?? Trời sập sao??... - trái lại vẻ bàng hoàng của anh, Dương Duy lại rất nhàn nhã, cứ như là trời sập cứ sập, không liên quan đến Dương Duy cậu...

- Còn hơn là trời sập nữa!! Bố mẹ đã về nhà rồi kia kìa!! Họ vừa mới gọi cho anh xong!!...

Nghe đến đây, mặt Dương Duy bỗng trắng bệch. Về rồi?? Không phải báo là nửa năm nữa mới về sao??...

- Về?? Họ về đến đâu sao??...

- Anh không biết. Chỉ vừa nghe họ nói...

Hai anh em nhà họ Dương lúng ta lúng túng như gà mắc tóc. Để quên hai chị em nhà họ Lãng đứng phía sau trao đổi ánh mắt với nhau...

Nói cũng phải. Cha Dương thì là nhà khoa học nghiên cứu có tiếng, mẹ Dương thì lại là người mẫu thời trang, nhất là hay mặc những bộ cánh do mẹ Lãng thiết kế. Bốn người họ luôn rất bận rộn, nhất lại là bố mẹ họ Dương, giờ vẫn đang trong thời gian công tác, về là về thế nào??...

- Nè hai đứa!!! Mở cửa cho bố mẹ vào nào!!!!...

...

.

.

.

...

Ôi cái *bíp* gì thế này?? Đáng lẽ ra bốn con người này phải sớm nhận ra một sự thật...

... đó là... Bậc phụ huynh hai nhà làm việc chung với nhau cơ mà??!!!! Nghĩa là, cha mẹ họ Dương về thì tất nhiên... **CHA MẸ NHÀ HỌ LÃNG CŨNG VỀ!!!!!!**...

...

.

.

.

...

- Ba mẹ... hai bác...!!

Lãng Từ Nhật cùng Lãng Nhã Linh khép nép trước vẻ mặt ngỡ ngàng của cả bốn bậc phụ huynh. Hai chàng nhà ta phía dưới mặt cũng đành lại không kém... Ôi cái đêch!! Bố mẹ sao không về thẳng nhà đi mà còn lượn sang đây chi nữa??...

- Sao hai cháu Dương... lại ở đây??...

- Tụi cháu...

Dương Duy rặng gần nửa ngày cũng không nói nên lời... Còn có thể nói gì ở đây cơ chứ??? Hai thằng con trai ở chung một nhà qua đêm với hai đứa con gái. Nói không có chuyện gì?? Thằng ngu nó mới tin...

- Hai thằng con trời đánh này, sao lại ở nhà con gái người ta vào đêm khuya như thế này hả??

Ông Dương tức giận gầm lên khiến hai cô con gái nhà họ Lăng phải vuốt trán. Kì này thì tiêu cả lũ rồi...

.

.

.

Căng thẳng chính là từ ngữ diễn tả không khí lúc này. Phải nói sao ư?? Mấu chốt chính là Lăng Từ Nhật đang thực sự rất ngột thở. Mấy người này thật lạ nha ~... Muốn nói gì thì nói đi chứ?? Cảm như hén hết là sao??...

- A!! Mọi người uống gì không?? Con đi lấy trà...

Không thể chịu được nữa, Lăng Từ Nhật tính kế chuồn, vội vã đứng dậy. Ngay sau đó là giọng nói nghiêm nghị vang lên cắt đứt ý định bước tiếp của Lăng Từ Nhật...

- Từ Nhật!! Con mau ngồi xuống cho cha!!

Lăng Từ Nhật cứng người, mau chóng ngồi xuống lại trên ghế, e dè nhìn bốn bậc phụ huynh. Cha mẹ à ~!! Dù gì cũng chỉ là qua đêm thôi mà, con gái ba mẹ vẫn ngồi trơ trơ hai đồng chứ có mất cọng tóc miếng thịt nào đâu??...

Bỗng chốc, cha Lăng xoay sang nói với cha Dương một cách nghiêm túc, không giấu nổi nét buồn phiền...

- Chắc không được rồi anh Dương ạ... Tôi đang định là lần này về dẫn hai đứa con gái của tôi đi luôn, tụi nó còn nhỏ nên tôi...

- Không được!!!!

Tất cả mọi người đều ngó người nhìn hai cậu ấm nhà họ Dương vừa đập bàn hét lớn. Chuyển đi?? Bác trai đang đùa chắc. Bỗng mẹ Dương cau mày nhìn hai thằng quý tử, tỏ vẻ không hài lòng...

- Người lớn đang nói chuyện, không được cắt ngang...

Thế là Dương Khánh Nam và Dương Duy ngậm ngùi ngồi xuống, đáy ánh mắt tỏ ra bất mãn. Thấy thế, cha Lăng nói tiếp...

- ... tụi nó là con gái, lại còn nhỏ, để ở nhà một mình mãi tôi cũng không an tâm. Định là kì này về đây, đưa chúng qua bên đó học luôn cho thuận tiện công việc...

- Vâng!! Anh nói cũng có lý. Còn về chuyện chuyển hộ khẩu, tôi nhất định sẽ làm giúp anh!!

- Cha!!!!

- Câm miệng!! Hai đứa bây còn dám nói?? - ông Dương mắng hai thằng con trai, thật đáng giận, làm ông mất cả mặt với vị bằng hữu...

- Nhưng cha... như vậy không được!! - Dương Duy cau mày, Lăng Nhã Linh sao có thể chuyển đi?? Cho Lăng Từ Nhật đi thì cậu còn mừng ấy chứ. Ặc!! Dương Khánh Nam bỗng lườm Dương Duy một cái sắc lẹm...

- Có phải là hai con đi đâu mà làm gì căng thế?? Chuyện gia đình người ta, đừng có mà xen vào!!...

- Nhưng... mẹ!!...

Dương Duy cứng họng dù tức đến hộc máu, không thể nói Lăng Nhã Linh là bạn gái cậu, nếu không, chuyện hai anh em qua đêm ở đây sẽ càng thêm đáng ngờ...

- Hai con cũng muốn sống cùng với cha mẹ, đúng không con??

Bà Lăng dịu dàng ngồi xuống giữa cô và nhỏ, ân cần vuốt tóc. Bà đã bỏ rơi hai đứa con bé bỏng này của bà quá nhiều rồi, bà muốn bù đắp cho chúng...

- Mẹ...

Lăng Từ Nhật nép vào lòng bà, cũng muốn đi theo mẹ lắm chứ?? Ai lại không thích được gần gũi với cha mẹ mình?? Nhưng không hiểu sao, cô cứ có cảm giác lưu luyến nơi này, cô không muốn xa nơi này, thật đấy!!...

- Hai con không muốn đi theo cha mẹ sang đó sao??

Cha Lăng nhìn hai chị em cô lên tiếng, khẩn khoản nhìn, trông hai chị em cô giờ đây rất bối rối...

- Trình độ ngoại ngữ của con không tốt lắm, vậy có ổn không ạ??...

Lăng Nhã Linh e dè, thú thật, dù thích ở bên cha mẹ nhưng nhỏ cũng không muốn xa Dương Duy...

- Không sao!! Sang đó sẽ có người dạy con!!...

- Nhưng bên đó con không có bạn bè, sợ sống không quen...

- Lâu dần rồi sẽ quen!!

Cha Lăng lên tiếng khiến Lăng Nhã Linh cứng họng... Đâu không lại rồi!! Dương Duy thì ầm ỨC lắm nhưng lại chẳng thể làm gì, huých huých Dương Khánh Nam bên cạnh. Anh nhắm hờ mắt, nói nhỏ vào tai Dương Duy. Lúc đầu nghe anh nói cậu hơi cau mày, phút chốc giãn ra rồi mới miễn cưỡng bước đến bên cạnh... mẹ Dương...

- Mẹ!!...

Cậu hạ thấp lòng tự tôn, lay lay tay mẹ làm nũng. Lớp 7 rồi mà còn làm cái trò này, thật mất hết sĩ diện. Hừ!! Cách này mà không thành công thì anh coi chừng em đấy!! Anh Nam...

Bà Dương hóp ngục trà, nheo hờ mắt nhìn cậu, giọng buồn thả... Thấy vậy, Dương Duy nói khẽ, ra sức dụ dỗ... ngọt hơn!!...

- Mẹ à!! Giúp con đi mà!! Con biết mẹ hiền từ xinh đẹp của con là nhất mà. Nói thật đấy, hai anh em con ở đây chán lắm. Có lần còn ụynh nhau đến nứt đầu chảy máu mẹ ạ!! May mà hai chị em bạn ấy can ngăn, chứ không là đứa con này chẳng còn ở đây đâu. Ba mẹ lại đi mãi, họ chơi với tụi con nên bớt cô đơn...

Dương Duy chep miệng, kịch bản do anh Nam biên soạn hay thật. Thấy mẹ đã lung lay rồi!!

- Đi mà mẹ!! Họ mà đi là con chán chết mất!! Con sẽ chết thật đấy...

- Thôi thôi!! Tôi biết tổng tính hai anh nhà rồi!! Khỏi cần giở trò!!

Mẹ Dương ném cái lườm về thẳng con trai trưởng đứng đằng xa đang huýt sáo. Thật đâu không lại hai tên tiểu quỷ này mà. Dù sao bà cũng là mẹ, sao mà lại không nhận ra tình ý của lũ nhóc khi chúng giữ hai chị em này ở lại chứ??...

Bà thở dài... lên tiếng bảo ba vị phụ huynh đang bàn chuyện đằng kia.... Một câu nói ra, ai ai cũng sững sờ...

- Hay tôi có ý này!! Ta cho chúng ở chung luôn nhé!!...

10. Chương 10 : Cuộc Sống Mới

Tất cả mọi người trong căn phòng căng cả lồng ngực, cổ ngoáy tai cho thật rõ để chắc chắn bản thân không nghe lầm?? Gì cơ?? Sống chung á?? Không phải vừa rồi ai nấy đều tỏ vẻ bất mãn khi biết cả bốn đứa ở chung hay sao??

- Kìa em!! Em đang nói gì vậy??

Ông Dương nóng ruột, lay lay vợ mình. Bà chỉ đơn giản gạt tay chồng ra, nghiêm nghị nói...

- Anh để em nói!!... - nghe vợ mình nói vậy, ông Dương cũng không làm khó nữa, buông vợ mình ra... Bà Dương khẽ hắng giọng nói tiếp...

- Như các vị đã biết, chúng ta luôn làm việc trên trường người khác, ắt hẳn hơn ai hết đều hiểu rõ tâm trạng của bản thân khi không có thời gian nhiều bên con trẻ. Đương nhiên... tôi biết các vị cũng muốn dành thời gian cho các cháu nhiều hơn...

Bà Dương ngưng lại một lát, quan sát biểu hiện của hai vợ chồng nhà họ Lăng. Họ cúi thấp đầu không dám ngẩng đầu, bàn tay bà Lăng dưới gầm bàn khẽ run lên, bức xúc không nói thành lời...

- Xin lỗi, nhưng tôi cũng như các vị thôi. Thời gian ở bên con trẻ không nhiều, và chắc chắn... chúng sẽ luôn có cảm giác bị bỏ rơi. Nhưng các vị muốn bù đắp cho các cháu bằng cách dẫn các cháu đi?? Về điểm này thì tôi không đồng tình cho lắm... Các vị thử nghĩ xem... - bà Dương ngưng lại một lát, đảo mắt qua bốn đứa trẻ đứng ở góc tường...-... Nếu dẫn hai cháu sang đây, chắc gì hai vị có thể dành nhiều thời gian hơn cho hai cháu?? Tôi không chắc lắm, nhưng tôi biết công việc sẽ không để hai vị làm vậy...

-... hơn nữa, sang đó càng không được gần cha mẹ hơn bao nhiêu, lại còn nơi đất lạ xa quê, không bạn bè và cũng không tham gia giao tiếp?? Hai vị thực sự nghĩ... như vậy sẽ tốt hơn sao??...

Bà Lăng ngược mặt nhìn hai đứa con gái mình, cắn chặt môi. Ông Lăng cũng nhìn theo một cách xót xa... Ông nghiêm nghị...

- Có lẽ vợ chồng tôi đã chưa suy nghĩ thấu đáo thật... Nhưng, việc sống chung thì có hơi...

Như hiểu ý, bà Dương tổ tách trà đang uống dở xuống, nhìn ông Lăng...

- Anh không cần phải lo hai đứa cháu nhà tôi, chúng tôi đã dạy dỗ chúng rất đàng hoàng, chắc chắn chúng sẽ không đụng vào một sợi tóc của hai đứa con vị, trừ khi chúng nó muốn về đoàn tụ ông bà sớm...

Nghe vậy, Dương Khánh Nam và Dương Duy chợt rung mình. Mẹ à ~!! Mẹ thật là... Hai đứa con trai của mẹ mà mẹ lại không tin tưởng sao??...

- ... Còn nếu như không sống chung... - bà Dương tiếp tục...- Anh Lăng đây thực sự có nghĩ hai cháu bé dưới tuổi vị thành niên không sống cùng cha mẹ, liệu gặp những tình . huống . ngoài . ý . muốn, liệu hai cháu có thể xoay sở??...

Bà Dương cố tình nhấn mạnh năm chữ cuối. Tức khắc, hai vợ chồng Lăng không hên mà quay phắt qua nhìn hai đứa con gái mình. Lăng Từ Nhật thấy bố mẹ nhìn "đăm đăm" như vậy thì chỉ cười gượng, gãi gãi đầu nói khẽ...

- Nửa năm trở lại đây, chỉ có bốn lần trộm đột nhập thôi ạ!!...

Ông bà Dương há mồm kinh ngạc?? Gì cơ chứ?? Trộm đột nhập?? Bốn lần mà con gái của hai người nói chỉ thôi hả?? Cô có thực sự tỉnh táo không đấy??... Ông Lăng vuốt ngực thở dài, nói miễn cưỡng...

- Thôi thì... tùy theo ý chị Dương đây vậy??...

...

.

.

.

...

- Ôi cái đời!! Thật là bát nháo mà!!...

Lăng Từ Nhật khó chịu lắm lắm, nhăn nhó và không thể ngừng ngay cái việc lảm nhảm bên tai ai đó...

- Bà thôi ngay cái việc mè nheo bên tai tôi đi được không?? Đau đầu chết đi được!!... - vừa nói, Dương Khánh Nam ngoáy ngoáy lỗ tai. Trái lại, Lăng Từ Nhật còn cau mày sâu hơn, quát...

- Ông có hiểu cái cảm giác chưa đầy mười phút, ông đã bị tổng ra khỏi nhà và phải lết qua nhà người khác sống một cuộc sống ăn nhờ ở đậu hay không hả??

-Ồ!! Bà cũng biết như vậy hả??

Lăng Từ Nhật nghe xong tức muốn nổ đom đóm. Bố mẹ à ~!! Hai người hại con rồi. Làm như vậy chẳng khác nào bàn con gái mình đi đâu à~!!... Và cũng như chính xác là 47 phút 52 giây trước, cô đã từng mừng thầm biết bao nhiêu khi sống chung với hai tên làm tắc nghẽn đường máu đến tim mạch này. Và giờ thật khôn nạn thay... cô sẽ gặp 24/24. Ôi ~!! Thật là định mệnh cái cuộc đời...

- Chị!! Đồ dùng dọn xong hết rồi nè!!

Từ đằng xa, Lăng Nhã Linh hét lớn thu hút sự chú ý của Lăng Từ Nhật. Không thèm dỗi co với Dương Khánh Nam, cô lè lưỡi trên anh một cái rồi phóng đi luôn, chẳng để ý đến vòng bán nguyệt viết chữ ‘xấu xa’ trên khoe môi của ai kia...

...

.

.

.

...

- Không thích!! Đổi đi!!

Lăng Từ Nhật hét lớn, dậm sàn ỳnh ỳnh khiến Lăng Nhã Linh bực mình. Dương Duy đứng ở một góc nhìn thái độ Lăng Từ Nhật, không khỏi cau mày...

- Chị bắt măn cái gì?? Sang nhà người khác ở nhờ mà còn đòi với hỏi...

Cô lườm cậu một cái tóe khói, cự miệng tỉnh cãi lại. Chợt nghĩ, phải làm sao vừa chọc tức tên lùn chết giẫm này mà không cần dùng thuốc viêm họng sau ba phút mới là thiên tài nha~!!...

- Hứ!! Làm như chị thêm vào...- cô nhếch môi cười, đảo mắt sang Lăng Nhã Linh... - Này em à!! Bác gái đã có ý mời mình sang đây, mà chủ mà đã có ý đuổi khách, thôi thì chị em mình... theo ba mẹ...

- Rồi rồi!!!! Xin lỗi!!!! Hừ, chết tiệt!!

Dương Duy tức điên nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Lăng Từ Nhật. Grzzz!! Đợi đó!! Sẽ có ngày tôi giở văn hơn bà!!!!.... Bỗng chốc, giọng nói của Dương Khánh Nam trầm trầm vang lên khiến cô giật thót, xoay người lại... Thấy anh đứng dựa lưng vào cửa, tay đút túi quần, miệng nhếch môi cười một cách nhu tình. Và có vẻ như vừa tắm xong, trên người anh còn vương lại vài giọt nước, tạo nên vẻ phóng khoáng và quyến rũ đến kì lạ...

- Dù gì thì cũng là căn phòng kế bên tôi thôi mà!! Bà cần gì ầm ĩ dữ vậy??...

- Tôi... ừm... tôi đi ngủ!!...

Lăng Từ Nhật bỗng nói một câu rất không ăn nhập, rồi mau chóng xoay lưng, chạy biến vào phòng đóng cửa. Ba người ngó người nhìn nhau?? Mới 7h30 mà ngủ cái gì cơ chứ??...

...

Lăng Từ Nhật ngay khi chui vào phòng, đã mau chóng dùng chăn trùm đầu kín mít... Ôi ôi ôi!! Có gì mà tìm cô đập nhanh vậy nè?? Có gì mà gương mặt cô không thể thôi nóng bừng và thôi ngừng suy nghĩ về anh vậy nè??...

Tự trấn an bản thân, vỗ vỗ vào má mình vài cái và tổng cái mớ suy nghĩ đầu độc não bộ ra khỏi đầu... Lăng Tụ Nhật tự nhủ, mong những ngày tháng tiếp theo sống trong căn nhà này, sẽ không còn biến cố nào xảy ra nữa... Và mau chóng chìm vào giấc ngủ...

...

.

.

.

...

Những ánh sáng le lói khe tinh nghịch luồn qua tấm màn cửa, hắt lên cả gương mặt đang say giấc trên giường... Nhưng thật bất phục, sức chịu đựng của tỷ tỷ thật là cao a ~!! Bình minh đi qua chân núi biết bao nhiêu lâu rồi mà chị ấy còn không biết định nghĩa của hai chữ “ngày mới” là gì...

- Dậy!! Dậy!!

- Ừ ~!! Chị còn muốn ngủ!! Ba phút nữa thôi...

- Không có ba phút gì hết!! NGAY BÂY GIỜ!!

Ba chữ cuối, ai đó cố tình hét thật rõ, thật to và... thật gần cái lỗ tai của nạn nhân. Khiến người nào đó không hên mà cả thân người bật dậy ra khỏi giường...

- Gì?! Gì?! Nhà cháy à?! Trời sập à?!...

Nhìn theo phản ứng của Lăng Tụ Nhật. Dương Khánh Nam anh chút nữa là không nhịn được cười. Anh hắng giọng thu hút sự chú ý của Lăng Tụ Nhật...

- Ừ!! Ông ở trong phòng tôi làm gì đấy?? - Lăng Tụ Nhật lười biếng gãi gãi mái tóc rối, ngáp dài... Dương Khánh Nam cười...

- Thì kêu bà dậy!!

- Ai muốn ông??

- Em bà!!...

Em cô?? Ngoài Lăng Nhã Linh ra thì cô còn lọt ra đứa em nào nữa chứ??... Nhưng sao không phải ai khác mà lại là...

- Ặc!! Khoan đã!! Máy giờ rồi??...

- 7h kém năm...

Anh nhàn nhã trả lời. Nghe vậy, cô lại ngáo thêm một cái... Oàm!! Mới 6h55, còn sớm chán... Mà khoan!! Cái gì?? 6h55 á!!!! Lăng Tụ Nhật vội bật dậy hét toáng, lay lay cổ áo của Dương Khánh Nam như điên rồi phóng ngay vào nhà vệ sinh, còn không quên hét to...

- Tên chết bầm nhà ông!!! Khốn nạn!! Tôi đập chết cái bản mặt tỉnh bơ của ông bây giờ... Tại sao lại không kêu tôi dậy hả????....

Dương Khánh Nam ngồi bên ngoài vắt chéo chân, miệng huýt sáo, không giấu được nụ cười khẩy trên đôi môi mỏng...

...

Và đương nhiên sau khi mặc xong đồng phục với tốc độ siêu tốc và túm lấy cổ áo Dương Khánh Nam, chạy vèo vèo ra khỏi nhà... Huhuhu!! Chỉ còn ba phút nữa là đóng cổng trường rồi... Nhanh chóng, Lăng Tụ Nhật quăng Dương Khánh Nam lên yên sau, bản thân ngồi lên yên trước mà ra sức... đạp. Thậm chí còn không thèm để ý cái tên đẹp mã ngồi phía dưới nặng hơn mình đến 30kg... Đạp đạp và đạp...

...

Trong căn phòng bếp chính là căn phòng bếp mà ba phút trước, có con nhỏ bị điên vác theo cái vật thể không xác định phóng như bay ra khỏi cửa, không thềm liếc nhìn. Lúc này, hai con người trong bếp mới cất tiếng hỏi khẽ...

- Hình như có cái gì đó vừa mới bay qua, ông nhỉ??
- Trong nhà còn ai ngoài hai ông bà nội đây đâu...
- Ồ!! Cũng đúng!! Mà làm gì lại vội thế nhỉ?? Đồ ăn sáng còn chưa kịp ăn...
- Bụng hai người đầy chứ không khí với ánh sáng cũng đủ no rồi, bà đừng lo!!...

Và thế rồi, không hẹn mà hai con người nhàn nhã ấy lại ngược mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường phía đối diện, chẹp miệng...

... Mới 6h15, còn sớm chán!!...

11. Chương 11 : Cảm Giác Ăn Giấm Chua

Lăng Từ Nhật thực sự rất giận, chưa bao giờ cô cảm thấy nóng máu và tức điên như thế. Thường ngày, ừ chỉ thường ngày mà nếu cô có giận chút chút, Lăng Từ Nhật cô sẽ chỉ hét và chửi, và cùng lắm đập nát mấy cái chậu hay vài (chục) cái bình cổ trong nhà mà thôi. Riêng lần này, cô thực sự rất giận...

- Này...
- ...
- Giận thật đấy à??...
- ...
- Tôi có làm gì đâu mà giận chứ??
- ...

Ừ thì anh có làm cái gì to lớn đâu. Chỉ là lừa cô tí thôi mà, vừa lừa vừa hót tay trên, hại cô lo gần chết, may mắn là chưa đột quỵ ngã xuống thôi đấy. Mà dù trong lòng nghĩ vậy, có chết cô cũng sẽ chẳng bao giờ nói ra... Lăng Từ Nhật vụt chạy đi mất, để lại Dương Khánh Nam đứng lại xoa đầu phiền não. Kì này coi bộ giận thật rồi...

...

.

.

.

...

- Mặt bà làm gì mà như đưa đám thế??...

Tổ Mạc Như cùng Lệ Nhan lại đi đến bên bàn của Lăng Từ Nhật, hỏi lạnh tanh. Cô chỉ chu môi hờn dỗi...

- Nhà có tí chuyện... ày!! Bực chết mất!!...

Nghe thế, Lệ Nhan cùng Tổ Mạc Như khễ nhau, liếc mắt một cách hờ hững rồi bỏ đi mất...

Lăng Từ Nhật cũng nằm bệch xuống bàn, không nói thêm lời nào nữa, thở dài một cách buồn phiền, miệng không thể thôi làm bầm...

- Dương Khánh Nam!! Ông quả là cái tên chết bầm!!...

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam rảnh rồi sinh nông nổi, đi vài vòng quanh trường, khẽ thở dài, phải tìm cách cho cô nhóc đó nguôi giận thôi...

... Phịch...

- Á!! Xin lỗi...

Bỗng đâu có một người tông vào anh. Vì lực rất nhẹ khiến anh đứng bình thường, khác với ai kia ngã phịch xuống mặt đất... Dương Khánh Nam thở dài xoa đầu, đưa tay ra trước mặt...

- Không sao chứ?? Anh giúp em nhé??...

Chất giọng trầm trầm dịu dàng vang lên khiến Tổ Mạc Như quên hết bậc dọc, khẽ ngược mặt lên, sững người trong giây lát rồi đỏ mặt, lắp bắp...

- Em... em không sao!! Xin lỗi anh...

Tổ Mạc Như đưa tay cầm lấy bàn tay của Dương Khánh Nam, tim phút chốc khẽ run lên một nhịp...

- Em ổn rồi phải không?? Anh đi nhé??

Dương Khánh Nam xoay gót bước đi, ngay sau đó bị một lực nhẹ kiềm lại. Anh nhướn mày nhìn Mạc Tổ Như đang túm lấy gấu áo của mình... Hơi ngượng ngùng, Tổ Mạc Như lắp bắp...

- Ừ... em... em tên Tổ Mạc Như, học 8a2 ạ!!... Em... em cảm ơn anh Dương Khánh Nam rất nhiều vì chuyện lúc này...

- Em biết anh??

- V... vâng!!...

Và thế rồi, cuộc nói chuyện lại chìm vào im lặng, chẳng ai nói với ai câu nào. Khẽ khàng, Tổ Mạc Như buông gấu áo của Dương Khánh Nam ra, vội vã chạy đi, để lại Dương Khánh Nam phía xa gãi đầu khó hiểu...

...

.

.

.

...

- Ủa?? Bà vừa đi đâu thế?? - Lệ Nhan nghiêng đầu khẽ hỏi cô bạn, gương mặt còn vương chút đỏ khiến Lệ Nhan nãy sinh nghi ngờ, cười trừ...

- Sao vậy?? Mới tông trúng anh chàng đẹp trai nào sao??

- ... Ừ!!...

- Haha!! May thật nhỉ??...

Lệ Nhan vẫn tưởng Mạc Tổ Như trêu mình, cười nói tít mắt, dù vậy, Tổ Mạc Như vẫn dăm chiêu, e thẹn nghĩ đến người con trai vừa mới lướt qua trong lòng mình...

Giọng nói của anh khiến cô xao xuyến quá...

...

.

.

.

...

Chuông reo vào lớp khiến mọi người ủa vào như ong vỡ tổ. Lãng Từ Nhật phẩy tay, vờ hét to trên...

- Ai mở cửa sổ ra giùm đi. Cái mùi gì đây lán chiếm hết cả oxi rồi đây này!!...

Và thế rồi cả lớp bắt đầu một tràng cười dài không ngớt, vài đứa thì giận đến tím mặt. Quả thật là trong lớp, ai cũng quý Lãng Từ Nhật...

- Nè bà!!

Tổ Mạc Như đi đến bàn của Lãng Từ Nhật, nhưng lần này, lại không có Lệ Nhan... Lãng Từ Nhật nghiêng nghiêng đầu, ý muốn hỏi...

- Nè bà...

Mạc Tổ Như mãi vẫn ngập ngừng không nói, khiến Lãng Từ Nhật nhướn mày cao hơn. Tay Mạc Tổ Như run run, lấy hết can đảm ra mà hỏi...

- Tôi... tôi thích anh Dương Khánh Nam lắm!! Bà giúp tôi được không??

Lãng Từ Nhật ngó người, phút chốc trong tim xuất hiện một cảm giác nhoi nhói. Thích?? Tự nhủ bản thân phải trấn an cảm giác khó chịu này lại, Lãng Từ Nhật nhàn nhạt cất tiếng...

- Bà... không phải đã nói... rất ghét hán ta sao??...

- Ủ thì... tôi... tôi...

Thấy Tổ Mạc Như lúng túng, trong lòng không thể tự vả vào mặt mình. Lãng Từ Nhật cô chơi với Tổ Mạc Như gần ba năm, khoảng thời gian dài như vậy, mà số lần cô thấy Tổ Mạc Như cười chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, huống chi giờ đây, chỉ vì một tên con trai mới gặp vài lần, lại có thể lộ ra một vẻ mặt như vậy...

- Bà thích anh ta, thì đi mà tỏ tình, có sao lại nói với tôi??

Lãng Từ Nhật mỉm cười hơi chua chát, sao cô cảm thấy dường như bản thân thật ích kỷ khi nói như vậy. Thế mà Tổ Mạc Như chỉ mím môi, nói khẽ...

- Vì dường như... có tin đồn hai người đang quen nhau...

Lãng Từ Nhật trong lòng như càng tích thêm sự tức giận, nhưng cô bỗng nắm chặt gấu váy, mắt cụp xuống nhìn mũi giày, giọng trầm...

- Bà biết rằng người ta đang quen tôi, mà bà vẫn theo đuổi sao??

... " Bà có xem tôi là bạn không vậy??" ... nhưng nếu là cô, có chết cô cũng sẽ không nói ra câu sau. Dù sao, Tổ Mạc Như cũng là bạn cô, nhưng có vẻ... chỉ mình cô nghĩ vậy...

Tổ Mạc Như lạnh tanh nhìn cô, khe bĩu môi quay đi, nói nhỏ...

- Không muốn giúp thì thôi!!...

Lòng Lãng Từ Nhật khe dấy lên nỗi đau xót, cười lạnh. Tới khi nào cô mới chịu nói thật với lòng mình?? Cô ích kỷ giữ Dương Khánh Nam bên cạnh làm gì??... Vì ở bên nhau... Lãng Từ Nhật không còn đủ thời gian để làm việc đó...

...

- O??! Anh Dương Khánh Nam??

Tổ Mạc Như vừa bước ra khỏi lớp đã gặp ngay Dương Khánh Nam đang đứng dựa lưng vào cửa, điệu bộ ung dung. Anh hơi nghiêng đầu nhìn Tổ Mạc Như, khiến tim cô khe run lên một nhịp...

Dương Khánh Nam nhìn cô nàng đứng trước mặt, cố gắng lục lọi trong cái trí nhớ xa thẳm thẳm của mình xem cô nàng này là ai. Khe nhếch môi cười, là ai ư?? Anh vốn không quan tâm, giờ anh chỉ muốn gặp con

nhóc bướng bỉnh đầy thôi... Loay hoay mãi trước cửa lớp 8a2, may rủi hay không khi bỗng dưng gặp cô nàng này??...

- A... anh...

- Cho tôi gặp Lăng Từ Nhật được không??

Dương Khánh Nam lên tiếng cắt đứt giọng nói của Tổ Mạc Như. Cô xót, ha ~!! Anh thậm chí còn không thèm nhớ cô là ai?? Chẳng phải vừa rồi mới gặp sao??...

Dương Khánh Nam có cảm giác gì đó không mấy thiện cảm ở cô nàng này. Chỉ là... nói sao nhỉ?? Cảm giác thân thiện với cô nàng này làm anh cảm thấy thập phần khó chịu... Nhất là chữ “anh” từ miệng cô nàng này thoát ra làm anh thấy hơi ngứa tai. Hay là được nghe Lăng Từ Nhật xưng hô ông bà hoài nên thấy... quen quen nhỉ??...

Tổ Mạc Như thấy anh dăm chiêu suy nghĩ không nói gì liền buồn bã. Tự cắn môi xoay lưng bước đi. Cư nhiên bị tẹo chân, lập tức ngã nhào về phía trước. May mắn thay được Dương Khánh Nam nắm lại khiến cô bật ngửa ra sau, ngã nhào vào lồng ngực của anh, thậm chí còn nghe được nhịp tim nam tính... Tổ Mạc Như bỗng run run, gương mặt đỏ hoắc. Nhưng chưa kịp sung sướng đến một phút, đã một lực đẩy mạnh ra đằng sau khiến cô té nhào... Ngay sau đó giọng Dương Khánh Nam vang lên, vẫn là giọng nói mà cô rất thích nghe, nhưng lần này... lại tê tái lòng đến kì lạ...

- Lăng Từ Nhật!! Bà mau đứng lại!!!...

Lăng Từ Nhật?? Cô bỗng hừ lạnh... Chẳng phải chuyện giữa Lăng Từ Nhật và anh chỉ là tin đồn thôi sao?? Nhưng sao trong chất giọng của anh, cô lại nghe thấy... có cả yêu thương chất đầy...

... Phút chốc, anh vụt chạy đi, để lại Tổ Mạc Như đứng quạnh hiu trên hành lang cô độc...

...

.

.

.

...

- Bà đứng lại cho tôi!! Không nghe à??

Dương Khánh Nam chạy theo Lăng Từ Nhật, giật mạnh tay cô về phía sau, bắt cô đối diện với anh. Nhưng khi Lăng Từ Nhật xoay lại, anh đã ngỡ ngàng biết bao nhiêu...

- Bà... sao thế??

Lần này đến lượt Lăng Từ Nhật sững sờ, lau vội đi những giọt nước mắt trên khóe mi...

- Chả... chả sao hết!!

Cô đang nói dối, phải rồi!! Chắc chắn là đang nói dối. Làm sao cô có thể nói thật lòng mình... tim cô quặn đau khi thấy anh ôm... Tổ Mạc Như??...

- Sao vậy?? Bà giận tôi lắm à?? Tôi xin lỗi...

Dương Khánh Nam vội về lau đi nước mắt còn đọng lại, giọng tỏ vẻ hối lỗi. Dương Khánh Nam cũng đâu có ngờ... cô sẽ khóc chứ?? Cô khóc... nhưng anh đau... Lăng Từ Nhật buồn bã nhìn anh, anh đâu có lỗi... Người có lỗi là Lăng Từ Nhật cô cơ mà...

- Tôi...

Giọng cứ nghẹn ứ trong cổ họng, không nói nên lời. Làm sao đây?? Cô chỉ muốn nghe một lời giải thích cho khi này, nhưng cô không đủ can đảm để làm điều đó...

- Được rồi được rồi!! Tôi xin lỗi!! Lần sau sẽ không như thế nữa!!

Dương Khánh Nam cười cười, điệu bộ không giống như đánh hời hợt mà giống như đang chọc tức cô hơn. Cô bĩu môi, mọi buồn phiền cũng bay mất...

- Thử mà có lần sau thử xem, tôi sẽ nhét thuốc chuột vào cái miệng láo toét của ông!!

Dương Khánh Nam nhú mày, là cô đang uy hiếp anh sao?? Cười cười vỗ đầu Lăng Từ Nhật...

- Tất nhiên là sẽ không có lần sau...

Lăng Từ Nhật nhún mày nghi ngờ, tin được không đây??...

- Này!!

Dương Khánh Nam bỗng lên tiếng khiến bước chân Lăng Từ Nhật dừng lại, nghiêng đầu nhìn anh ý hỏi. Cô chợt rung mình, cái vẻ mặt gian manh đều cáng đó là sao??

- Gọi tôi là anh!!

Dương Khánh Nam cười toe, cảm giác như rất muốn được nghe cô kêu tiếng “anh” một lần. Biết sao được!! Vì vừa rồi khi Tổ Mạc Như gọi Dương Khánh Nam là “anh”, cảm giác rất là ngứa tai a~!!

- Sao?? Giờ lại quay về cái vấn đề muốn thuở này à??!

- Lắm lời mãi!! Gọi thử đi!!

- Hừm ~...

Lăng Từ Nhật nheo mày nhìn anh, khẽ nhếch môi một cái...

-... muốn tôi gọi là anh sao?? Đợi khi nào... ông thành bạn trai tôi rồi hẵng nói nhé!!...

Nghe thế, Dương Khánh Nam nhếch môi cười gian xảo...

- Được rồi!! Là do bà nói đấy nhé!!...

Lăng Từ Nhật chưa kịp nói gì thêm, Dương Khánh Nam đã đi lướt qua cô, trên khóe môi còn vương nụ cười chưa tắt hẳn...

....

~ Kham khảo ý kiến ~ Các bạn có thể bỏ qua mục này, nhưng mình sẽ rất vui nếu các bạn chịu khó đọc nó ạ ~!! :-))

1) Giữa Lăng Từ Nhật x Dương Khánh Nam và Lăng Nhã Linh x Dương Duy, các bạn thích cặp đôi nào hơn ạ??...

2) Theo các bạn, Tổ Mạc Như và Lệ Nhan là hai nhân vật như thế nào??...

3) Từ đầu câu chuyện đến nay, có chương nào các bạn cảm thấy quá nhàm và nhảm không ạ??

4) Điều gì khiến bạn không hài lòng ở bộ truyện này??

5) Nếu câu chuyện này trên dưới 50 chương, các bạn có cảm thấy quá dài không ạ??

Mọi người nếu có đọc thì chịu khó cmt để mình biết mà chỉnh sửa ạ, đồng thời cũng tăng tốc độ ra chương!! Bạn nào cmt đầy đủ và nhanh nhất ,chương sau xin làm món quà tặng bạn ấy!! :-)))

12. Chương 12 : Rắc Rối Ngày Đèn Đỏ

Dù không hài lòng cho lắm mà tại làm quá nên cho em chap này nhé. Vào nhận hàng đi nhóc NhaNha – mirajane...

Còn phgtrnh với hikaruichi nka. Chap này ra sớm hơn dự định vì các pà cmt nhiệt tình quá. Đọc truyện vui vẻ... :-))

...

- Lãng Nhã Linh!!!!!!!

Đang ở trên phòng, Lãng Từ Nhật bỗng hét toáng lên khiến Lãng Nhã Linh giật thót, hấp tấp chạy lên. Dương Duy thì không thể thôi nghiêng rằng làm bầm nguyên rửa ai kia vì phá hoại giây phút tốt đẹp của cậu...

- Gì thế ạ?!

Lãng Nhã Linh mở cửa vào, tối mặt khi thấy cảnh tượng trước mặt. Lãng Từ Nhật ngồi giữa phòng, xung quanh là toàn quần áo và áo quần, gương mặt nhem nhẹp nước mắt nước mũi, thậm chí còn có... máu...

- Chị... chị sao thế??...

Lãng Nhã Linh vội đóng cửa lại, hoảng hồn chạy về phía chị mình, tuyệt nhiên là đỡ Lãng Từ Nhật đứng lên từ trong vũng máu, cô mếu...

- Chị tìm mãi mà không thấy... không thấy em ạ!!...

Lãng Nhã Linh nghiêng đầu ý không hiểu, thấy vậy, Lãng Từ Nhật hấp tấp giải thích, mặt vẫn đầm đìa nước mắt...

-... Băng bảo hộ ấy!!...

Ngớ người nhìn cô chị mình, rồi lại một lần nữa liếc sơ qua căn phòng. A ~!! Đã hiểu. Lãng Từ Nhật đang đến ngày... đèn đỏ... Lãng Nhã Linh vò đầu, nói an ủi cô chị mít ướt của mình. Thật là... còn tưởng cô gặp chuyện gì...

- Chắc là lúc dọn nhà em quên lấy theo!! Chị đợi chút... để em đi mua!!

Nhận được cái gật đầu từ cô chị mình, Lãng Nhã Linh mau chóng chạy xuống nhà...

...

- Bà định đi đâu đấy??

Dương Duy đang ngồi trên sofa bỗng ngược mắt ra cửa hồi lớn. Dương Khánh Nam đứng lúc đi ra từ phòng tắm, tò mò ngược mắt nhìn theo...

- À... tôi...!! - thấy Lãng Nhã Linh phút chốc đỏ mặt, lắp bắp. Dương Duy chỉ tò mò khó hiểu nhưng cũng không làm khó cô bạn gái, hỏi thêm một câu có duyên...

- Hay để tôi đi cùng với bà??...

- Á!! Không không!! Tôi tự đi được!!...

Lãng Nhã Linh xua xua tay ý không cần rồi vụt chạy ra khỏi cửa khiến Dương Duy chau mày. Riêng Dương Khánh Nam lại khác, nhàn nhã tới đáng sợ, đương nhiên rồi, vì chuyện này có dính dáng gì tới anh đâu!!... Lại thông dong đi lên phòng của... Lãng Từ Nhật...

... Phải nói Dương Khánh Nam da mặt dày gấp 9 lần bê tông a~!!.. Tự tiện vô cùng, mở toạc cửa ra mà không thèm gọi hay gõ cửa. Có sao?? Nhà của anh mà lị ~!!... Nhưng sự việc đáng ngờ, cửa không khóa, nhưng lại cứng ngắt... Nheo nheo mày bất mãn, nhưng chưa kịp lên tiếng, bên trong đã mở lời trước...

- Linh?! Em về rồi à?? Sao nhanh thế??...

Dương Khánh Nam nghe giọng cô thút thít như vừa mới khóc xong, mi mắt càng nheo lại, tự cắn môi không cho bản thân lên tiếng hay đập cửa xông vào phòng ngay lúc này...

- Em mua được chưa?!

Mua?? Mua cái gì mới được?? À phải rồi... Lãng Nhã Linh cũng vừa nói là ra ngoài mua đồ. Là đồ cho Lãng Từ Nhật??...

- Linh...?!

Lăng Từ Nhật thấy không có tiếng trả lời, liền mở cửa te hé ra thử. Sau một giây thì cánh cửa đóng lại và khóa không thương tiếc, cô tím mặt, tim đập thùm thụp...

Còn Dương Khánh Nam ư?? Đương nhiên là trên gương mặt thanh tú đầy những tạp xúc?? Lo lắng, có!! Buồn tủi, có!! Nghi ngờ, có!! Thắc mắc, có!!... Nhưng trên tất cả... là sự giận dữ!!... Đương nhiên, cô dám đóng cửa trước ngay mũi anh cơ mà!!...

Và vừa rồi, qua cánh cửa... 1 giây thôi, nhưng đủ chậm để anh thấy tất cả những điều gì đang xảy ra trong căn phòng đó!!...

Gương mặt đỏ ửng lên vì nước mắt. Dưới sàn là vãi vóc đã bị xé vụn, vứt lung tung. Và rồi... anh thấy một màu đỏ tươi đập ngay vào mắt...

Oắt dờ hơi?!! Cô bị thương à???... Nhưng không đúng... về gương mặt xấu hổ của Lăng Nhã Linh khi bước ra khỏi cửa, và về tất cả những chuyện anh đã thấy, đến thằng ngu cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Còn với một người có IQ ba chữ số như anh, chuyện này lật tẩy quá dễ dàng... Anh ôm bụng cười sặc sụa, kìm nén lắm mới không bò lẩn ra sàn nhà ~!! =.=

- Huoaaaaa!!!!!!!!!!

Nghe tiếng Dương Khánh Nam cười, cô xấu hổ đến òa khóc lớn.... Dương Khánh Nam giật sững người nhìn vào cánh cửa, tiếng khóc của Lăng Từ Nhật ngày một lớn hơn... Cô càng khóc to hơn!! Anh chắc chắn đã biết chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn là biết hết rồi!!! Huhu!! Lăng Từ Nhật muốn độn thổ mà chết quá!! Anh thậm chí còn cười nữa chứ!! Anh thật quá đáng!!.....

- Huhuhu!!!!! hức... huhu!!...

- Này nhóc!! Mở cửa cho tôi cái nào!!

Nghe tiếng nức nở của Lăng Từ Nhật khiến anh hơi xót, biết mình đùa hơi quá!! Anh khẽ gõ cửa... Ngược tác dụng!! Cô lại càng khóc lớn hơn a ~!!...

- Không!! Không!! Ông chết đi!!! Chết ngay cho tôi!! Huhuhu!!!!...

... Cách ...

// Rầm //

Lăng Từ Nhật tái mặt dùng thân chèn cửa lại, quên ngay cả khóc. Cô có nhìn nhầm không chứ?? Anh vừa mở cửa, mở cửa phòng cô?? *Bíp* thật!! Tên khốn đấy có chìa khóa phòng cô... Và hiện giờ, cô phải dùng sức bình sinh của cô chèn cánh cửa lại. Nhưng biết sao được, cô là con gái cơ mà...

Trái ngược với cô chật vật dùng cả thân người chèn cánh cửa, Dương Khánh Nam lại rất thoải mái a~!! Chỉ cần một tay thôi, một tay thôi đấy!! Anh đã dễ dàng mở được cái cửa nâu gỗ ra... Rất dễ dàng...

- Huhuhuhu!!!! Tôi ghét ông!! Ghét ông nhất đấy!!! Tôi sẽ chết cho ông xem, chết cho ông xem!!!!!!

Lăng Từ Nhật hoảng loạn òa khóc lớn, nhìn thấy anh đẩy cửa đi vào, cô lại càng thét to... Dương Khánh Nam nhăn trán, chết?? Ai cho cô nói mấy từ bấy bạ ấy thế?? Nghĩ là làm, anh dùng sức đẩy cánh cửa ra...

Lăng Từ Nhật nắc to... Anh có còn xem cô là con gái không vậy?? Một thằng con trai vào phòng một đứa con gái mà cái căn phòng ấy giờ phút này không còn gì tốt đẹp. Máu và màu, còn cái mùi tanh nồng tởm lợm ấy nữa. Vào rồi anh sẽ nghĩ gì đây??? Mà tại sao cái tên mặt ngáo ấy lại tỉnh rụi như không có việc gì xảy ra thế?!!....

... Phút chốc, đầu cô quay cuồng, tím mặt. Lăng Từ Nhật cảm thấy đau nhức đến nỗi muốn ngất đi... Trên người như không còn tý sức nào nữa...

... Phịch...

Dương Khánh Anm nghe thấy tiếng động lớn, nhanh chóng mở cửa ra. Đập ngay vào mắt anh là Lăng Từ Nhật nằm ôm bụng co rúm dưới sàn nhà, mặt tím tái... Tim Dương Khánh Nam đau như bị dao cắt, vội vã lại gần cô...

- Này này!! Bà sao thế?? Đau ở đâu?? Nói tôi nghe xem...

Lăng Từ Nhật cắn môi, khó nhọc lắc đầu. Thấy vậy, anh càng đau... Mau chóng bế thốc Lăng Từ Nhật khiến cô giật mình nhưng không đủ sức phản kháng, mặc anh làm gì thì làm... Nhanh chóng, anh để Lăng Từ Nhật nằm trên giường mình. Cô thở dốc, tay ôm bụng, bờ môi tím tái run run...

- Không... được!!... Bẩn...

Anh cau mày chặt hơn, Lăng Từ Nhật muốn chọc điên anh à?? Đau như vậy còn cứng đầu không nói mà lại lo, lo cái gì cơ chứ?? Bẩn thì giặt, con gái đúng phiền phức mà!!...

- Dương Duy!!!! Mang thuốc giảm đau lên đây, ngay!!!!

Dương Duy đang chú tâm đến việc chúi mũi vào cái máy game dưới nhà, bị Dương Khánh Nam quát như thế thì không khỏi giật mình. Nhưng cũng lùi hũ làm theo không dám oán trách, hiếm khi Dương Khánh Nam giận như vậy, không làm theo á?? Có mà đầu lìa khỏi cổ...

...

Cậu mang thuốc giảm đau vào phòng Dương Khánh Nam mà không thể nguôi thắc mắc. Thuốc giảm đau à?? Thường thì anh có bao giờ dùng loại thuốc này đâu nhỉ??... Nhưng đến khi mở cửa, dường như mọi thắc mắc đã được giải đáp...

Cái cảnh tượng này thật không khỏi rùng mình a... Lăng Từ Nhật nằm co rúm trên giường, mặt tím tái cả tấn mồ hôi tuôn ào ạt... Môi dưới bị Lăng Từ Nhật cắn đến trắng bệch mà không có ý định nhả ra. Dương Khánh Nam ngồi dưới đất bên cạnh giường, gương mặt đen ngùn ngụt như ác ma...Ặc!! Ai đã chọc giận “con sói” này vậy??...

- Anh... thuốc giảm đau!!...

Dương Duy khẽ đặt thuốc giảm đau trên kệ rồi cũng mau chóng chuẩn lẹ. Đừng nói cậu nhất gan, ma quỷ lên đây còn khiếp cái bộ mặt đura đám của Dương Khánh Nam chứ nói chi là cậu...

- Uống thuốc!!...

Giọng Dương Khánh Nam trầm trầm rợn gáy, áp đảo cả người nghe. Dù lời lẽ sắc bén là vậy, nhưng cử chỉ của anh lại rất dịu dàng, giống như sợ sẽ làm đau cô... Nhưng Lăng Từ Nhật dường như thờ dốt, phà phà ra khỏi trắng, gương mặt nhợt nhạt. Gương mặt mở hồ như mất cả ý thức, tai vù vù đi, chẳng còn nghe thêm được một lời nào nữa...

Dương Khánh Nam nheo mày, bỏ viên thuốc đắng nghét vào miệng cùng một ngụm nước, tỉnh tể dùng tay tách miệng cô ra, áp bờ môi anh vào, để dòng nước ấm cuốn qua khuôn miệng người đối diện...

.....

Happy HALLOWEEN ~ :-)))

VOTE or TREAT hả mọi người??...

Nhớ vote nha!! ~ Không ta ghẹo mấy mem nhá!! (Sẽ chẳng ra chap mới đâu, cách ghẹo vui nhỉ) ^.^

13. Chương 13 : Giận

A ~!! Cái gì đây?? Hiện tại đang ở trong tình trạng khủng hoảng của Lăng Từ Nhật đây ạ. Cô thật sự rất là mâu thuẫn. Thật không hiểu cả tuần nay, vì sao mà Dương Khánh Nam cứ tránh mặt cô...

Cô làm gì để cho anh giận ư?? Thật sự không biết. Cô đã vò đầu bứt tai và tốn hết bao nhiêu chất xám cho vấn đề này. Cô thật sự không hiểu, cơ mà đáng lý ra... người giận phải là cô ấy chứ. Từ cái vụ kinh nguyệt đến nay cũng đã hơn cả tuần rồi, cô không chấp thì thôi. Mặc gì anh phải giận dai như đàn bà thế chứ??...

- Chị làm sao đấy??

Lăng Nhã Linh chuyên tâm nấu ăn, cần mẫn xem từng biểu hiện vui mắt trên gương mặt của cô chị mình... Lúc tím lúc đỏ, trông ngộ dã man a ~!!...

- Chả sao cả!! - Lăng Từ Nhật khó chịu lèm bèm. Đầu cô đang rất rối a ~!!... Lúc thường thì Dương Khánh Nam hờ chút ra là trêu ghẹo cô đủ điều làm cô muốn bốc hỏa. Giờ thì không thấy cái bản mặt đáng nguyên rửa của anh ta, cô lại thấy ảm ức trong lòng là như thế nào??... Ay da cái đời ~~!! Thật là định mệnh...

...

.

.

.

..

- Ui ~!! Thật hiếm khi thấy ông vô sớm!!

Hạ Kim Vy cùng Gia Hoàng Đăng bước đến. Ai ya ~ hoan nghênh hoan nghênh. Thật lâu quá chưa gặp cái couple làm mưa làm gió này. Gia Hoàng Đăng vỗ vỗ vai thằng bạn hỏi thăm...

- Ê mày!! Sao mặt đen kịt thế?? Vợ đá ra khỏi nhà à??...

Dương Khánh Nam nghe hay lọt lỗ tai được một chữ “vợ”, mặt xuống sắc thêm vài phần, không tự chủ nghiêng răng ken két... Con nhóc cứng đầu đó, lì lợm không ai bằng. Lần này thật không giận không được. Chỉ còn nước thiếu bay vào mà dè Lăng Từ Nhật cô ra bóp cổ...

- Sao thế?? Trúng rồi à?? A a, quả thay mày ngoại tình nên “vợ”...

- Một tiếng nữa thôi là mày chả còn cơ hội ẵm cháu nữa đâu!! (Ai hiểu câu này??)

Gia Hoàng Đăng nghe thằng bạn chí cốt nói xong, mặt méo xệch. Anh đang hù dọa đến thế hệ trẻ mai sau ấy à??Ặc! Không được đâu nha!!... Hạ Kim Vy thấy bản mặt tái mét của Gia Hoàng Đăng, an ủi...

- Tâm trạng tên đó không tốt, nói nữa là lên đó thăm Lão Thiên luôn đấy!!...

Gia Hoàng Đăng gật đầu đồng tình. Phút chốc, xoay qua nhìn gương mặt âm độ của Dương Khánh Nam, cảm thán...

...

.

.

.

...

Reng reng reng...

Tiếng chuông trường vừa điểm chưa dứt, đã thấy bóng người nào đó chạy vèo vèo với tốc độ tên lửa ra khỏi lớp. Cô chủ nhiệm 8a2 khẽ vuốt trán, cơn bão nào mới lướt qua vậy bây??...

- Này Mạc Như!! Hình như vừa rồi...

Lệ Nhan nghiêng đầu hỏi Tổ Mạc Như bên cạnh, chỉ thấy cô nàng uất ức cắn môi không nói gì. Cô thậm chí rất gay gắt. Vội như vậy... không phải là định đi tìm Dương Khánh Nam đó chứ??...

...

Lăng Từ Nhật vội vã thở gấp chạy lên từng bậc cầu thang. Cô quyết định rồi, nhất quyết là hôm nay, cả tuần cô chịu đựng đã đủ rồi. Hôm nay chắc chắn, cô sẽ hỏi cho ra lẽ... Ủ thì ý chí thì cao ngất trời lắm!! Cao quá nên chẳng để ý phía dưới nữa (không phải là nghĩa bóng mà chính xác là nghĩa đen luôn). Lăng Từ Nhật chạy vội, chạy nhanh mà thẳng không kịp. Đến lúc quẹo cua, liền trật chân mà ngã rầm xuống phía dưới...

... A!!...

... Ý chí bỗng bị đánh bật đi rất nhanh a ~!!...

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam ngồi trong lớp làm thêm bài tập, lười biếng nguệch ngoạc vài đường vào vở, thở dài. Ánh mắt chân thật đặt vào quyển đề cương nhưng tâm hồn lại lơ lửng phía nào rồi???...

- Ở đó không có cô y tế đâu, cô ấy đi tập sự ở trường khác rồi, ngày mốt mới về!!...

Giọng nói từ một cô gái ngoài cửa truyền vào làm anh bất đắc dĩ đóng tai lên nghe. Không nghe không được, nó đập uỳnh uỳnh vào tai anh thế cơ mà...

- Ủ!! Tội cho con bé đó ghê cơ, chạy giỡn cho lắm vào rồi nằm một đống ở phòng y tế, chân sưng to như cái giò heo...

Hai cô bạn nói xong rồi cười khúc khích, anh bên trong phòng không nhìn được nhếch môi. Người gì đâu mà ngu ngốc dữ vậy??...

- Ủ!! Nhìn thấy cũng tội ghê lắm. May mà hai ta đỡ cô bé ấy vào phòng y tế, chứ không là nằm ở hiện trường đến tối mất... Mà hình như lớp 8 bà nhĩ??...

- Phải phải!! Hình như tên gì gì ấy...Long Từ Nha hay gì hả bà??...

Cô bạn vò đầu khiến người kể bên cười ảo não, một câu nói ra khiến Dương Khánh Nam ngồi bên trong chết sững...

- Người ta tên Lăng Từ Nhật...

Câu nói của cô bạn vừa dứt, Dương Khánh Nam đã đập cửa chạy đi... Lăng Từ Nhật??!! Cô muốn làm anh lo lắng thế nào nữa mới vừa lòng đây??...

...

... Rầm...

Cánh cửa phòng y tế đập rầm ra khiến Lăng Từ Nhật ngồi bên trong khê giật thót, ly nước khó khăn lắm mới hứng được cũng suýt rơi xuống sàn nhà... Cau mày nhìn lên, rồi một cái giật thót run người, lấp bấp môi...

- Dương...

- Bà còn gọi tên tôi???

Dương Khánh Nam bỗng quát ầm lên khiến Lăng Từ Nhật giật thót, mặt anh nóng hầm hập. Từng bước đi như trút giận lên sàn nhà, ầm ầm suýt vỡ gạch... Đi đến Lăng Từ Nhật, anh thô bạo kéo chân Lăng Từ Nhật ra, khiến cô la lên một tiếng, rơi nước mắt vì đau. Thấy vậy, Dương Khánh Nam cũng giảm lực ở tay lại...

- Sao lại thành ra cái dạng này??...

Dương Khánh Nam nhìn mắt cá của Lăng Từ Nhật sưng lên, không khỏi đau lòng. Cũng may cho cái tật hậu đậu của cô là không nặng lắm. Chườm đá vài hôm là hết... Nhìn ánh mắt “thân tình” của Dương Khánh Nam, Lăng Từ Nhật khê nuốt ực, nói nhỏ...

- Tại cái cầu thang...

- Cầu thang?? - Dương Khánh Nam nhướn mày...- Bà không còn cái lý do nào hay hơn sao??...

Lại quát khiến Lăng Từ Nhật co cả lưng, miệng lại lèm bèm nói nhỏ...

- Thì là tại ông...

- Tôi làm gì bà??... - Dương Khánh Nam lên tiếng bất mãn...

- Tại ông vô cớ giận tôi chứ bộ...

Lăng Từ Nhật bĩu môi. Dương Khánh Nam nghe xong sững người, lấy lại gương mặt đen thui hỏi giọng uy hiếp...

- Bà cũng biết tôi giận??

- Biết!! - Lăng Từ Nhật gồng cổ lên - ... Tôi chỉ không biết gì cái quái thai gì mà ông giận, chỉ vậy thôi!!...

- Lý do đơn giản mà cũng không hiểu...

Dương Khánh Nam cười khẩy khoanh tay, điệu bộ bất cần. Lăng Từ Nhật nghi ngờ nghiêng đầu nhìn...

- Tại vì bà NGỐC NHƯ HEO!!!!

Anh bỗng hét toáng khiến Lăng Từ Nhật một lần giật nảy, thuận tay đưa lên áo vào lồng ngực kiểm tra nhịp tim... Cuối cùng uất hận nhìn Dương Khánh Nam không nói. Hừ!! Ứ thèm nói lý với anh nữa...

Dương Khánh Nam đi lại kệ, móc vài lọ thuốc xem xét rồi đổ ra tay, đưa nước và thuốc cho Lăng Từ Nhật khiến cô nhướn mày...

- Uống đi!!

- Chắc ổn không đấy?? Ông đưa nhầm tôi một cái là chấm hết...

- Nhiều lời!! Uống mau!!

Chưa kịp để cô nói xong, anh đã mau chóng tống mấy viên thuốc vào miệng cô rồi đổ nước vào, khiến cô ho sặc sụa... Thật tình, có vài viên thuốc giảm đau mà cũng lảm lời...

- Lần sau bà phải cẩn thận hơn, nghe chưa??...

Anh bất đắc dĩ ngồi xuống nhìn Lăng Từ Nhật. Anh từ đầu vốn giận cô chính là do cô quá cứng đầu ương bướng quá đi thôi. Giờ rồi cũng phải đầu hàng vì chính sự ngốc nghếch của cô nàang... Hey ~!! Sao mà anh lại phải chịu nhiều cực khổ như thế này??...

- Vậy... ông còn giận tôi không??

- Không!! Không giận!!

Dương Khánh Nam cố ý nói thật to cho Lăng Từ Nhật nghe. Tâm trạng phút chốc tốt lên hẳn, cười toe...

...

.

.

.

...

- Ế?? Đi chơi ở trường??

- Ừ!! Chị không biết gì cũng phải, nằm trong phòng y tế hết ba tiết mà!!

Lăng Nhã Linh bất đắc dĩ thở dài, nhìn cô chị đang dùng đá chườm chân. Trái lại, Lăng Từ Nhật vẫn cười toe. Biết sao được, làm hòa với Dương Khánh Nam làm tâm trạng cô tốt lên hẳn nha...

- Khi nào đi??

- Em nghe nói là tuần sau...

Đường như nghe vậy, mắt Lăng Từ Nhật bỗng sáng lên. Cũng phải, tuần sau nghỉ là chân cô đã tự lành rồi, có thể thoải mái đi chơi a~!! Nghĩ thế, Lăng Từ Nhật nhảy cẫng lên, quên luôn cả cái chân đang đau... Rồi sau ba giây, cái miệng nhỏ lập tức la oai oái...

14. Chương 14 : Chuyến Đi Chơi Của Trường - Say Xe

Hôm nay chính là ngày đi chơi đó - cái kì nghỉ mà Lăng Từ Nhật đã trông chờ biết bao nhiêu lâu, chờ đến nỗi chảy cả nước mắt nước mũi. Phải nói sao nhỉ?? Cô rất kì vọng vào chuyến đi chơi này...

- Oắt đồ hơi??

Lăng Từ Nhật trở mặt nhìn bảng danh sách chuyến đi, miệng sắp rớt chàm sàn nhà. Mở to mắt nhìn bảng danh sách đáng phía trước mặt...

“ Xe số 7 : 6a4, 7a3, 8a2, 9a1,...”

- Quoooo!! Chung xe luôn này!! May ghê ha??

- Á!!!! *bóp*...

Giọng nói như dọa ma cô vang lên phía bên cạnh khiến cô giật thót, không chần chừ “tặng” cho nạn nhân xấu số một cái bóp trời giáng... Hoàng hôn quay lại, ngay sau đó là một cảnh tượng làm cô khẽ cười thâm nhếch môi...

- Hahaha!! Chừ cái tậ NGU !!

Lăng Từ Nhật cười lớn thành tiếng, vẽ. Vẽ mặt đắc thắng nhìn Dương Duy ngã bịch xuống đất, cười hả hê, tay không yên phận xoa cái mũi đỏ ửng...

- Hay lắm!! Chị dám chơi tôi...

Lăng Từ Nhật ngây thơ nhún vai, đắc ý đi thẳng, để lại Dương Duy tức điên người ngồi lại...

...

.

.

.

...

- Ui!! Nhớ cục cưng quá đi à!!!!...

Ngay khi vừa lên xe, Hạ Kim Vy liền tóm Lăng Từ Nhật lại, ôm hôn đủ điều khiến cô cười trù, phơi phới nhìn Hạ Kim Vy...

- Chị Hạ!! Lâu quá không gặp!!

- Gì mà chị Hạ chứ?? - Hạ Kim Vy nheo cái má bầu bĩnh... - là chị Vy!! Chị Vy ấy!!

Lăng Từ Nhật phút chốc cười tươi... Nhưng đó chỉ là sự việc của hai phút trước...

- Tránh ra!!! Tránh ra!!!!

Lăng Từ Nhật mếu, to họng hét lớn, cái tay rất không yên phận đẩy... Dương Khánh Nam ra...

- Bà làm cái trò gì thế?? Tôi ngồi đây thì bà chết à??

Không thể kiềm chế được nữa, Dương Khánh Nam lớn giọng quát cô. Lăng Từ Nhật run run rụt cổ lại, nhưng vẫn mạnh miệng hét to...

- Ông không thấy bạn tôi đứng phía sau sao??

Dương Khánh Nam nhú mày xoay lưng lại, đúng là có người thật. Riêng Tổ Mạc Như bị anh nhìn chăm chăm như vậy, càng thấy lúng túng hơn. Nếu là cô, chắc chắn cô sẽ nhường chỗ ngay cho anh, nhưng đằng này... người anh muốn ngồi kế là Lăng Từ Nhật, cô sẽ có cơ hội sao??...Liệu nhường chỗ cho anh rồi, anh sẽ để hình ảnh của Tổ Mạc Như cô trong ánh mắt của anh chứ??...

- Xin lỗi cô bé!! Mạn phép cho anh ngồi đây nhé??...

Dương Khánh Nam cười nhẹ một cái tỏa nắng khiến Tổ Mạc Như điêu đứng, mặt đỏ rần rần, đến Lăng Từ Nhật phía sau còn há mồm ngạc nhiên. Tổ Mạc Như e lệ gật đầu, lúng túng đi xuống hàng ghế sau ngồi với Lệ Nhan...

... Lăng Từ Nhật một lần nữa mồm mở lớn không thể ngậm lại, nhìn Dương Khánh Nam cười nụ cười đắc thắng gian manh... Gzzzz... Làm sao cô có thể đấu lại cái tên chết tiệt này đây??...

- Hừ!! Ông coi chừng tôi đó!!

Lăng Từ Nhật miễn cưỡng ngồi rút sát vào tường xe, nghiến răng ken két lườm Dương Khánh Nam, trái lại anh còn cười tươi hơn, nói bốn cọt cô...

- Được!! Tôi sẽ chờ bà!!...

...

.

.

.

...

Từ đây đến địa điểm du lịch cũng mất hết hai tiếng rưỡi. Biết vậy, ai nấy đều làm việc riêng của mình. Từ lướt web đến nhắn tin, từ nghe nhạc đến chém hoa quả, zombie,... Nhưng đều an phận không làm ồn người khác. Riêng Lăng Từ Nhật cô, thật sự là sắp hết chịu nổi rồi, hướng chỉ là cầm cái phone lên mà chí chóc như hằng ngày...

... Còn cái tên cao 1m8 kế bên nữa, nói miệng thì giỏi lắm, cuối cùng xe chưa khởi hành được mười phút, đã chán chê nằm ngáy khò khò ngon lành. Nhìn Dương Khánh Nam ngủ ngon vậy, không hiểu sao cô thấy ức chế quá... Cơ mà nhìn Dương Khánh Nam cà gục cũng thương ghê, cứ như là ngủ không đủ giấc ấy nhỉ...

... Phịch...

Lăng Từ Nhật cảm thấy vai mình phút chốc nặng trĩu, nặng quá đi...

...

Hừm??...

... Nặng??...

Phát giác xoay sang bên cạnh, Lăng Từ Nhật thấy đầu anh gục vào vai cô, còn cười cười ngủ trông rất thoải mái... Hừm ~!! Tóc Dương Khánh Nam rất thơm nha ~!! Anh dùng loại dầu gội gì mà thơm vậy nhỉ?? Cái mùi bạc hà dễ chịu ghê... Ấc ặc!! Lăng Từ Nhật cô đang suy nghĩ biến thái gì vậy nè??...

...

Dương Khánh Nam bị tiếng nhạc chuông của giáo viên đánh thức. Uể oải vươn vai ngáp dài, giáo viên nào mà vô ý tứ thế này??... Bất chợt, anh quên mất con mèo nhỏ bên cạnh mình, không kiểm được xoay qua nhìn cô một cái. Phút chốc, cảnh tượng khiến anh rùng mình, vừa xót vừa thương...

Mặt Lăng Từ Nhật tái xanh, thở dốc một cách khó nhọc, đôi lông mày thanh tú nhăn lại, nhú cả vào nhau. Mồ hôi từ hai thái dương đổ xuống, khiến tóc cô bết lại hai bên gò má... Bờ môi run run đã tím tái từ khi nào... Dương Khánh Nam cất giọng ân cần, vén tóc mái của cô sang một bên...

- Bà sao thế?? Mẹ à??

- Không sao!! Chỉ bị say xe!!...

Lắc lắc đầu, đến nói chuyện cũng khó khăn. Lần này đến anh nhăn trán, không vội lục tìm chiếc balo sau lưng, lấy ra chai dầu gió xoa cho cô...

- Nóng quá!!!

- Nóng một chút cho dễ chịu, tôi thấy bà đi làm đá ướp cá ươn được rồi đấy, cả thân run lên kìa...

Dương Khánh Nam mở miệng châm chọc cô, ngược lại trong khí chất lại rất dịu dàng khiến người con gái nào cũng rung động... Anh lo lắng cho cô như vậy, thậm chí trên xe bỏ mặt cả cái “couple bạn” của anh để đi ngồi gần cô... Lừa cô mà này thật là không uống phí a ~!!...

Anh cất lại chai dầu vào balo sau lưng, nhìn cô trông có vẻ còn khó chịu lắm nên xót không thôi. Lập tức nhấn đầu cô xuống đùi mình, khiến Lăng Từ Nhật một chốc định la oai oái...

- Ông...!!!

- Bà nhỏ mồm thôi, không để cho người khác ngủ à??...

Nghe vậy, Lăng Từ Nhật dáo dác nhìn xung quanh, đúng thật là gần 2/3 số người trên xe đều đã ngủ. Lăng Từ Nhật liền thấp giọng với anh...

- Nhưng như vậy...

- Ngủ đi!! Bà nhiều lời thật!!...

Lăng Từ Nhật bị anh lấy bàn tay to lớn che mắt lại, cũng không cự quấy nhiều lời, một phát nhắm mắt ngủ rất ngon...

...

Dương Khánh Nam mỉm cười hài lòng nhìn cô, không nhịn được hôn nhẹ lên má cô một cái. Ai dà ~!! Sức chịu đựng của anh hôm nay đã bị anh đánh gục hoàn toàn rồi... Nhìn cô ngủ ngon như vậy trên đùi anh, thật là Dương Khánh Nam có tâm trạng đánh thêm một giấc nữa nha ~!!

...

.

.

.

...

15. Chương 15 : “chỉ Có Con Trai Mới Hiểu”

Chương 15 :

Boo~chan (phggtrnh) ới ới!! Chương này cho bà nè!! Không ra được thường xuyên thiệt buồn quá. Cũng muốn lắm chứ nhưng học thêm tùm lum hết a ~... Rồi còn việc này việc kia nữa *nói nhỏ* nhất là cái việc mommy iu dẫu đòi đập cái máy tính + cái điện thoại là cắt đường ra truyện luôn nên phải giấu. Hê hê!! Đọc truyện vui về nka ~!! :3 :3...

...

- Chưa choa!!! Hình đẹp ảnh hiếm bây ới!!... Chụp tung web nào!!...

Hạ Kim Vy cười gian manh nhìn cặp dựa vai nhau ngủ thắm thiết, trên tay thủ sắp cái điện thoại camera đã bật sẵn và chờ xuất chiêu... Nhiều mấy đứa lớp sáu, bảy ngây ngô nhìn lớp tám, chín chen hết lối xuống, bu một đống quanh cửa, câm nín không nói lời nào...

- Uê uê!! Con Lăng Từ Nhật dựa vai anh nào lớp 9a1 ngủ kìa bây!! Ai muốn làm paparazi chuyên nghiệp không?? Một bức bán để tụi fan nó treo khung anti chắc cũng được 10 tệ đó bây...

- Gớm chưa!! Nghe nó quen hotboy lớp 9 tưởng tin đồn, ai ngờ thật luôn nha...!!

-...

-...

-...

.....

Tất cả dường như đều chú tâm vào sự việc lạ có thật, riêng chỉ có Tổ Mạc Như, trong lòng dâng lên một cổ ghen tỵ và đau xót... Là bạn thân, thứ gì Lăng Từ Nhật có mà Tổ Mạc Như cô không có chứ?? Cô không cam tâm...

- Bà làm sao thế??

Lệ Nhan nghiêng đầu nhìn Tổ Mạc Như đứng câm lặng, hoàn toàn không để ý bàn tay đang siết chặt đến mức muốn rỉ máu...

...

- Dậy!! Dậy nào!!...

Dương Khánh Nam khó chịu vì cái đám nhoi đằng kia đánh thức, miễn cưỡng ngồi dậy vỗ vào mặt Lăng Từ Nhật vài cái khiến cô nàng liêm diêm vài cái, mệt mỏi mở mắt ra... Dụi dụi mắt như con mèo nhỏ...

- Ủ ~!! Đến rồi à??...

- Ủ!! Xuống thôi!!...

Dương Khánh Nam dịu dàng xoa đầu cô, nhanh chóng thu dọn đồ đạc xuống xe. Cũng vì thế mà dọn luôn cái chợ di động mới mở của xe số 7...

- Oáp!! Thoải mái quá ông ạ!!

Lăng Từ Nhật thoải mái ngáp một cái khiến anh lắc đầu cười. Không thoải mái sao được, cô đã ngủ hơn một tiếng chứ có ít gì đâu...

- Nè!! Bà muốn đi...

- Đi đâu?? Ông muốn dụ dỗ em gái tôi à??

Dương Khánh Nam nhăn mặt cay cú, cái giọng nói trời ban này còn ai ngoài bà nội tiền kiếp nhà anh chứ?? Rõ là muốn phá hoại chuyện tốt của người khác mà... Dương Khánh Nam cau, nghiêng răng ken két...

- Hạ Kim Vy!! Bà muốn phá hoại chuyện tốt của tôi đến bao giờ đây hả??

- Chuyện tốt?? - Hạ Kim Vy nhướn mày khó hiểu, đảo mắt sang Lăng Từ Nhật, “à” một cái... - Chuyện tốt của ông??... Vớ vẩn!! Đây là vấn đề khẩn cấp của con gái, OK??...

- Thế tên kia... - Dương Khánh Nam chỉ tay về phía Gia Hoàng Đăng đứng một góc bên cạnh Hạ Kim Vy...

- Mày cũng là con gái luôn à?? Đứng đây làm gì??...

- Nhiều chuyện!! Mặc tao. Vợ tao, tao có quyền!!

- Anh qua kia đứng luôn...

Gia Hoàng Đăng vừa dứt lời, giọng của Hạ Kim Vy đã vang lên, hầm hè như lời hăm dọa khiến hấn cứng người. Vợ à ~!! Sao em có thể phũ phàng thế chứ??...

- Lăng Từ Nhật!! Sang đây với chị nào!!

Hạ Kim Vy phẩy phẩy tay bảo Lăng Từ Nhật lại gần, rồi một mạch lôi cô em đi tuốt lốt. Để lại cho hai thằng đực rựa một khoảng trời trong sạch...

- Anh Nam??...

Giọng nói của Hạ Kim Vy dường như còn chưa tan theo không khí, cái chất giọng trầm trầm có chút trẻ con vang lên. Dương Khánh Nam nhú mày xoay đầu?? Dương Duy??...

- Đi đâu đấy??

- Hỏi vợ vãn!! - Dương Duy chẹp miệng... - Đương nhiên em đi thay đồ bơi, hai người không tính đi à??

Dương Khánh Nam và Gia Hoàng Đăng “à” lên một tiếng, quàng vai bá cổ thằng em tiến thẳng đến phòng thay đồ nam...

...

.

.

.

...

- Ủi chị ơi!! Không được đâu!! Kì chết mất!!...

- Kì gì mà kì!! Bỏ tay ra ngay cho chị!!... Chờ!! Ngực em to phết!!...

- Á!! Đừng xoa mà!!

...

Thật may cho Lăng Từ Nhật biết bao. Trong phòng thay đồ mà nói những lời người nghe người đỏ mặt, đến con gái cũng không ngoại lệ. Lăng Nhã Linh vừa vào phòng thay đồ, thấy cảnh tượng như thế thì không thể không đỏ mặt mà đằng hắng vài tiếng... Lăng Từ Nhật ngược đầu lên nhìn em gái mình...

- Giúp chị...!!

- Ừm... Em thấy chị mặc bộ đồ đó cũng hay...

... Lăng Từ Nhật há mồm vụn vỡ. Ôi ~ Con em yêu quá này... Chị em em không bình lại bình người hại chị em là sao chứ??...

Thú thật là vừa vào phòng thay đồ, Hạ Kim Vy đã một phát lòi tuột hết quần áo cô ra mặc cho cô la oai oái phản đối. Tiếp đến là tròng vào người cô hết bao nhiêu đồ bơi. Mà bộ nào bộ nấy toàn là.....

- Đi nào!! Đến giờ tập trung rồi!!!

Hạ Kim Vy mau chóng thay đồ bơi, lòi cổ Lăng Từ Nhật ra ngoài bãi biển. Để lại Lăng Nhã Linh đứng cười mỉm chi dịu dàng. Một chốc, trong đôi mắt mã não đen hiện lên một tia u phiền thấy rõ...

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam ngồi trên bãi cát trắng cùng Gia Hoàng Đăng, thằng em nhà cậu sau khi đã thay đồ thì phần từ đời nào rồi... Hey ~!! Hai chàng nhà ta “vợ” đi tý xíu mà đã như “dong trắng”, sau này làm sao mà lo cho tương lai thế hệ trẻ??...

- Ê mày!!...

Sau gần mười lăm phút câm lặng, anh ngược đầu lên nhìn thằng bạn, đến lúc nào cảm nhận được cái mặt cứng đờ nhìn về một phía. Không lầm chứ?? Đây là biểu hiện chết lâm sàng này nha ~!!...

- Mày nhìn gì mà nước dãi chảy thành sông luôn đấy?? Không nghe câu “chó ngáp phải ruồi” à??...

” Chó ngáp phải ruồi” gì ở đây?? Ý Dương Khánh Nam không phải nói sâu xa nghĩa bóng mà là nói ngay nghĩa đen luôn. Chó ngáp = chó mở miệng, thằng điên này đang mở miệng => nó là chó. Chẹp chẹp!! Chứng minh quá đơn giản... Gia Hoàng Đăng nào thu tiếp bộ được, nghiêng răng ken két, một phát vỗ bốp vào đầu Dương Khánh Nam...

- Thằng điên này!! Mày mở con mắt ra giùm tao cái đi!!...

- Chứ mày thấy mắt tao đang làm gì??...

Gia Hoàng Đăng tức muốn ói máu, chỉ tay về phía đằng xa. Tò mò, Dương Khánh Nam xoay đầu về phía ngón tay đang chỉ của thằng bạn... Phút chốc, đồng tử anh mở lớn như đang muốn mở tung...

...

Lăng Từ Nhật ngại lắm, tay che đằng trước tay chặn đằng sau. Cảm giác như có vài (chục) ngàn ánh mắt đang xỏ xiên nhìn cô ấy. Lấp bắp mặt đỏ cả lên... Hạ Kim Vy cho cô mặt đỏ bừng rất... e hèm... Dễ thương thì dễ thương thật nhưng kì kì sao ấy... Nhìn nó màu xanh da trời cùng một chút màu kem, không có hoa văn gì nhiều nhưng trông rất thu hút... Chiếc áo bơi bó sát phần ngực điểm một cái nơ bướm to ngay giữa... Váy ngắn lộ cả đùi, xếp ly trông rất tinh tế... Có phải là do cô quen mặc quần hay không mà cô cảm thấy cái váy này... ngắn đến nỗi có mặc mà cứ như không mặc ấy...

- Tôi... ông... ông...

Hạ Kim Vy nháy mắt tinh nghịch đẩy cô về phía Dương Khánh Nam. Anh không nói gì, chỉ thần thờ nhìn cô một chốc. Ngược lại, cô càng lấp bắp hơn, ngượng chín...

- Ông... đừng đừng... A!!!!

Chưa kịp để cô nói xong, anh lập tức tròng ngay cái áo khoác to thùng thình của anh lên người cô, che khuất cả đầu gối... Mau chóng vác cô lên vai mặc cô la oai oái, bình thần lấy thêm cái phao và đưa cô ra biển...

- Nam bị gì thế nhỉ??...

Gia Hoàng Đăng cười phì xoa đầu Hạ Kim Vy, cũng mau chóng lấy cái áo thun của mình tròng vào người cô, cười cứng chiều...

- Có con trai mới hiểu thôi!!...

...

...

... Tầm ...

Dương Khánh Nam để cô ngồi lên cái phao trôi bồng bềnh... A ~!! Nước cao thật. Anh cao đến một mét tám mà nước đã gần tràn qua ngực anh rồi đấy. Lăng Từ Nhật nhìn anh hoang mang...

- Này!! Ông có sao không đấy?? Nước sâu như vậy...

- Ai cho...

- Hả??

Cô ngớ người, anh vừa mới nói gì vậy?? Dương Khánh Nam nói lại lần nữa...

- Ai cho bà mặc như vậy??

Lăng Từ Nhật nhìn anh, không hiểu vì sao mà từ nãy giờ anh cứ nhìn xuống. Vội giải thích...

- Không phải là do tôi đâu!! Là do chị Vy ấy!! Tôi biết là tôi mặc không đẹp mà chị ấy cứ ép tôi mãi... Để tôi vào bờ thay ra...

Cô vội vàng liền định leo xuống, chợt nhớ mực nước cao hơn chiều cao cho phép, tức khắc liền rụt chân lại... Nói khê...

- Ông... ông cho tôi xuống?? - vẫn thấy anh cúi gằm mặt xuống, cô cắn môi... - Tôi... mặc thế này... xấu lắm à???...

- Không!!

Anh dứt khoát lên tiếng khiến cô giật mình. Cúi thấp đầu nhìn anh... Tim đập thình thịch như muốn rớt ra ngoài... Hình như Dương Khánh Nam đang... đỏ mặt??... Anh nói khẽ...

- Tại bà không biết gì hết... Mấy tên đó... cứ nhìn...

Nhớ lại khoảnh khắc cô vừa bước ra, trông thật xinh đẹp và mạnh mẽ... Ngay lúc đó, anh chỉ muốn nhét cô vào balo mà mau chóng quay về nhà. Đầu ông nóng lên khi nhớ lại viễn cảnh mấy tên con trai trên bãi biển cứ nhìn chăm chăm vào cô... Thật muốn dùng đĩa mà móc mắt chúng ra...

- Ông nói gì thế?? Tôi nghe không rõ...

Lăng Từ Nhật cúi đầu xuống nhìn anh làm anh hơi thót... Ngay lập tức hất đổ cả cái phao lại, mau chóng bơi vào bờ. Chết thật!! Cô mà thấy gương mặt đỏ rần của anh thì sao đây??

... Còn cô, cả người ướt nhẹp lênh bênh trên biển. Bấm môi trợn mắt nhìn bóng anh đã khuất xa. Nếu không phải may cho cô biết bơi, thì cô đã về châu Thánh Thượng luôn rồi à?? Tên kì quái chết giẫm này...

16. Chương 16 : Cặp Bạn Cũ - Tình Yêu Cũ

Ngồi viết vào một đêm ở nhà một mình ~!! Vote cho mình để có thêm dũng khí. Air~chan!! Tặng bạn chap này nha ~!! :3 :3

Cũng như dành tặng một thông điệp cho các bạn nữ - những ai đã từng có một tình đầu vỡ nát và đau khổ... Đừng ép mình quên đi, hãy cứ để cho thời gian trôi qua sao cho thật có ý nghĩa. Rồi sẽ đến lúc nào đó... sẽ có một người thật sự sẽ vươn tay ra và giúp bạn lau đi những giọt nước mắt bạn nhé!!

...

Lăng Từ Nhật vạt vãi lội nước lên bờ. Khiếp thật!! Số cô quá là nhỏ luôn ấy chứ. Và sau khi làm cái chuyện tồi tệ như vứt cô khỏi biển, cái tên đáng ăn cẳng chổi ấy lại đi đâu mất rồi??...

- Thôi kệ!! Đi tìm vậy!!...

À!! Cô chỉ là đi tìm anh để mắng một trận thôi nha~!! Đừng hiểu lầm, không đời nào có chuyện cô nói rằng Lăng Từ Nhật cô chỉ muốn gần anh hơn thôi... Ặc ặc!! Sao mà từ khi nào mình đã có cái bản tính chiếm hữu người khác vậy nhỉ??...

...

.

.

.

...

- Ế?? Lăng Nhã Linh??

- Chị...??

Lăng Từ Nhật chạy dọc men theo bờ biển, liền bắt gặp một cảnh cả đời này cô không muốn nhìn thấy. Em gái cô ngồi một góc, tóc hai bên bết lại hai bên gò má vì ướt... Quan trọng hơn, mắt Lăng Nhã Linh dường như rất đỏ. Liền chạy lại ngồi thụp xuống, Lăng Từ Nhật vén tóc mái của Lăng Nhã Linh sang hai bên...

- Em sao vậy?? Khóc à??

- Không... không ạ!!

Lăng Nhã Linh chùi mắt, khẽ hít mũi... - Em té xuống biển nên nó thế, nước biển vào mắt, cay quá!!!!...

Lăng Từ Nhật nhìn em gái cô xót xa. Té xuống biển?? Kẻ ngốc cũng có thể biết rằng em đang nói dối, quần áo khô mà bảo là té xuống nước?? Hừ!! Quá nhiều sơ hở rồi... Lăng Từ Nhật cắn môi, nói khẽ...

- Dương Duy đâu??

... Lờn vừa dứt, cô cảm nhận được thân thể cứng đờ trong giây lát, rồi run run lên, gương nói...

- Em... em đang định đi tìm cậu ấy!! - Lăng Nhã Linh đứng dậy, phúi váy... - Em đi trước!!!

Lăng Nhã Linh chạy đi, không kịp để Lăng Từ Nhật nói lời nào, bàn tay hờ hững trong không khí, quên mất cả việc hạ xuống... Khẽ thở dài, trong lòng sôi sục âm ỉ... - Lăng Nhã Linh... khóc??...

- Hửm?? Lăng Từ Nhật??...

Lăng Từ Nhật vội xoay đầu lại, một hình ảnh quen thuộc đập vào mắt khiến cô ngỡ ngàng, cô lắp bắp môi...

- ...Hoàng...??

Giải Hoàng nhìn Lăng Từ Nhật kinh ngạc, rồi trong ánh mắt... lóe lên một sự vui mừng. Không để ý sĩ diện, chạy ngay lại bế phốc cô lên, cười tỏa nắng...

- Hay quá!! Không ngờ gặp Nhật ở đây!! Nhật học trường nào mà tôi không thấy?? - rồi còn quá chón quay quay cô mấy vòng...

- Hoàng... Chóng... chóng mặt!!...

Cô đập đập vào tay anh bạn cũ. Tiêu cô rồi, như vậy hoài không chừng cô sẽ chóng mặt mà xỉu mất...

- O!! Xin lỗi xin lỗi!! Không để ý...

Giải Hoàng cười trừ, ngay lập tức đặt cô xuống đứng trên mặt cát... Véo véo cái má tròn tròn của cô...

- Không ngờ gặp được Nhật ở đây!! Nhớ thật!! Cũng ba năm rồi chứ ít gì nhỉ??

- Ủ!!

Lăng Từ Nhật cười tươi nhìn Giải Hoàng, vén tóc mái sang một bên... Giải Hoàng - cậu bạn của cô khi học tiểu học. Giải Hoàng vừa vui tính vừa dịu dàng được nhiều bạn nữ mến lắm, và trong đó... có cả Lăng Từ Nhật cô nữa... Mối tình kéo dài ba năm, kết thúc thật nhanh chóng, thậm chí nó còn chưa kịp bắt đầu... Giải Hoàng đã từ chối cô trong bữa lễ tốt nghiệp...

- Không ngờ Hoàng cao lên cũng không ít nhỉ?? Nhớ hồi đó còn lùn hơn tôi cơ mà!! - Lăng Từ Nhật che miệng cười ranh ma, khẽ huých cùi chỏ vào người Giải Hoàng khiến anh phì cười...

- Hồi nào?? Làm gì có...

- Úi trùi!! Thiệt không đó ông tướng??...

... Và rồi cả hai cùng bật cười ha hả. Lăng Từ Nhật đã vì trốn tránh mà chọn trường khác học, cũng không ngờ khi gặp lại có thể cười vui vẻ như thế này. Hay là vì... trái tim cô đã có người khác rồi chẳng??... Hình ảnh của Dương Khánh Nam hiện ra làm cô bối rối, gạt nhanh hết những đám mây bồng bềnh trên đầu đi...

- Tiểu Ngân đâu??...

- À!! Lần này cô ấy không có đi chơi!!

Nhắc đến Tiểu Ngân, gương mặt Giải Hoàng phút chốc vui hơn hẳn. Suốt cả cuộc nói chuyện, dường như cả hai đều ăn ý không nói gì về câu chuyện không tốt của ba năm trước..

- Cơ mà... tìm được “người ấy” chưa??

Giải Hoàng cúi đầu cười ranh ma, nhìn gương mặt đang dần đỏ chót lên của Lăng Từ Nhật. Cô lại một lần nữa huých cùi chỏ vào người Giải Hoàng, xoay đi che gương mặt đỏ ửng...

- Người ấy gì chứ?? Vớ vẩn...

- Thôi nào!! Đừng quên Nhật lúc nào cũng lèm bèm với tôi về việc tìm “người trong mộng” ấy, không nhớ à??... - nụ cười khoét lỗ sâu hơn...

- Tôi không có nha ~!!

- Ồ!! Đỏ mặt rồi kìa!! Rõ ràng là có!!...

Lăng Từ Nhật giật thót sờ sờ mặt mình. Giải Hoàng thấy thế thì cười ha hả...

- Thấy chưa thấy chưa!! Có tật giật mình nha!!!...

- Ừ giống nữa!! - Lăng Từ Nhật phụng phịu hờn dỗi... Giải Hoàng thấy thế thì cũng “miễn cưỡng” nuốt tiếng cười vào bụng...

- Ok!! Không giống nữa!! Thế cho tôi số điện thoại liên lạc đi nào!! - Giải Hoàng cười tươi, trên tay phe phẩy chiếc điện thoại... - Sau này có việc gì buồn cứ gọi tôi, tâm sự...

- Nha nha ~!! Ta gọi điện méc đại tẩu chuyện sư huynh ngoại tình a ~!! - Lăng Từ Nhật khoanh tay, nhìn Giải Hoàng kiêu ngạo, không giấu được ý cười trong khóe mắt...

- Tỷ tỷ tha mạng!! Tỷ tỷ tha mạng!!

Giải Hoàng nhập vai, chấp hai tay lại điệu bộ khiêm nhường. Rồi cả hai lại nhìn nhau, bật cười ha hả...

- Được rồi!! Để tui đọc số nha ~!!

Lăng Từ Nhật lôi trong túi ra chiếc bọc ni lông đựng điện thoại, cũng may là có chiếc bọc này nên hồi nãy bơi không bị ướt...

- Đọc số nhé... 989XXX...

... Bốp...

...Tùm...

... Lăng Từ Nhật ngớ người...

... Giải Hoàng cũng ngớ người...

... Cả hai đưa mắt nhìn chiếc điện thoại màu trắng xinh xắn nổi lên bên trên mặt nước, sắp rớt cmn xuống đáy luôn rồi...

- Cái... cái... cái... cái...

Lăng Từ Nhật mặt đen thui, tay vẫn đang ở trạng thái cầm điện thoại nhưng vật chủ đã ngủm củ tỏi từ ba mươi giây trước rồi. Cái *bípppppp* !!!!!!! Chuyện gì đang xảy ra vậy??..

Lăng Từ Nhật ngược mặt lên, đã thấy Dương Khánh Nam đứng đó, chân thủ như vừa mới đá vật gì đó xong. Còn mở mồm vô cùng bình thản...

- Ôi!! Xin lỗi nhé!! Tôi “lỡ chân”...

... Và rồi kéo Lăng Từ Nhật đi một cách ngon lành không kịp ú ớ gì...

17. Chương 17 : Lăng Nhã Linh Gặp Tai Nạn

Chương 17 :

Dạo này au viết chap hình như hơi bị nhàm, có bạn nào thấy vậy mà bỏ fic không ạ??...

...

Dương Khánh Nam anh thật sự rất cáu, bụng cồn cào đến khó chịu, nếp nhăn trên trán càng nghi càng cao hơn... Cứ sao mà cô lại thân thiện với... một tên con trai khác như vậy chứ?? Ờ thì... anh không có quyền cấm cô, nhưng... tóm lại là anh không thích cô đến gần một tên giống đực nào hết...

Đã thế còn gọi Hoàng Hoàng thân mật, thật chứng cả tai, còn e lệ đỏ mặt cơ chứ, cái biểu hiện đáng yêu đó mà cô cũng dám để lộ ra sao??? Không công bằng... Đến giờ chả phải quen anh, Lăng Từ Nhật cô còn chưa gọi anh một tiếng “Nam”, lại nhớn nhoe bình thường gọi người khác, còn định phô ra số điện thoại cơ đấy... Grzzz!! Công bằng ở đâu??...

- Nè!!!

-...

- Nè!!!!!!!

-...

Lăng Từ Nhật bắt đầu gọi to hơn, nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng. Mắt kiên nhẫn, cô chau chặt mày, nhất quyết đứng im tại chỗ làm anh bị giật ngược ra đằng sau... Lần này đến anh nhúu mày quay lại...

- Bà làm cái giống gì thế??

- Ông làm cái giống gì mới đúng đấy!! - Lăng Từ Nhật bĩu môi... - Còn lời tôi xềnh xệch trước mặt Hoàng nữa chứ!! Thật mất sĩ diện...

Lại Hoàng, anh một bụng lửa giận, tay không kiềm được siết chặt tay Lăng Từ Nhật hơn, cố gắng hít thở sâu, trấn áp hồi...

- Bà với tên ấy... nói chuyện gì??...

Chính là Dương Khánh Nam muốn biết hai người bí mật nói chuyện “tình cảm” gì mà lại khiến cô ngại ngùng, vấn đề này cứ loay hoay mãi trong đầu không bay... Còn về cô đụng trúng vấn đề không nên, nhớ lại viễn cảnh Giải Hoàng chọc ghẹo cô về chuyện người yêu, mà Lăng Từ Nhật không hiểu sao lại hiện ra bóng hình của anh khiến cô bối rối đỏ mặt. Giờ anh lại lấy chuyện này ra hỏi, cô biết trả lời làm sao đây?? Chỉ bối rối cúi đầu không đáp lại... Dương Khánh Nam tiếp tục lầm tưởng cô vì hỏi đến chuyện riêng tư của hai người mà thẹn thùng, khiến anh gắt hơn...

- Hừ!!

Dương Khánh Nam hờ hững buông tay ra, một mạch đi thẳng. Lăng Từ Nhật đứng lại, bàn tay hờ hững hướng trong không trung... Cảm giác hụt hẫng trong tim bỗng tràn ngập đến kì lạ... Cô từ từ thu tay về trong lòng ngực, ánh mắt đậm nét buồn... Bị anh vô tâm như vậy, thực sự là không thoải mái chút nào. Cái cảm giác tê tái như muốn đâm sâu vào lòng ngực này là gì vậy??...

... Lăng Từ Nhật lại làm gì khiến anh giận sao??...

...

- Aaaaaa!!!!!!!!!!

Lăng Từ Nhật giật thót xoay đầu. Tiếng kêu la thảm thiết như muốn xé toạc không khí... Bắt đầu từ đó, những chuỗi âm thanh ảm ỉ bắt đầu rộn vang hết cả một góc bờ biển. Trong phút chốc, tâm trạng bỗng dấy lên một cảm giác không hay, không nao núng vụt ngay về chuyện hỗn loạn gần đó...

...

Càng đến gần hơn, đôi mắt Lăng Từ Nhật mở lớn kinh hoàng. Hỗn loạn, thẳng thốt, lo lắng, và trên tất cả... là căm giận... Không hề để tâm, Lăng Từ Nhật mạnh bạo chạy vụt qua đám đông, xô đẩy đến cả nhiều người té nhào ra cát... Một cánh tay bắt lấy tay Lăng Từ Nhật, giọng thô lỗ điên tiết...

- Oắt con!! Mày đẩy ngã tao không xin lỗi mà được à?? Đ*** m* m**!!!

Không hề nao núng, Lăng Từ Nhật gạt tay người đàn ông trung niên đó ra khiến người đàn ông đó thực sự một lần nữa muốn nằm ra cát. Đưa đôi mắt dao chém sắc lạnh như muốn xuyên qua cả người khác, lạnh lùng sát khí sẵn sàng xé miệng bất kì ai dám lên tiếng... Người đàn ông sợ hãi nuốt khan, lên tiếng...

- Tôi... tôi xin lỗi!...

Lăng Từ Nhật không buồn lên tiếng, bước chân dứt khoát mạnh mẽ chạy về phía mục tiêu định sẵn... Đứng sững nhìn cảnh trước mắt...

Lăng Nhã Linh nằm đó, phờ phạc cứ như rằng sự sống đã rời xa cơ thể. Mái tóc nhếch nhác bết vào hai bên thái dương. Đôi mắt nhắm nghiền và có nguy cơ sẽ không mở ra nữa... Dương Duy sợ lo lắng lộ rõ trên gương mặt, từng ngum từng ngum khí truyền qua đường miệng, đến phổi Lăng Nhã Linh... Lăng Từ Nhật nghiêng răng ken két, chạy lại xô ngã Dương Duy...

- Này!!!!

Dương Duy gất gỏng lên tiếng. Lăng Từ Nhật chẳng thèm quan tâm, từng chút từng chút dè hai tay xuống ngực Lăng Nhã Linh. Mồ hôi cô rịn ra. Răng nghiền ken két từng hồi... Như bị lơ dẹt sự có mặt của Dương Duy, cậu tức tối, cầm mạnh vai cô, cô lại mau chóng gạt tay cậu ra, tiếp tục công việc đang dở...

- Chị đang làm gì thế?? Mau tránh ra!!!

Dương Duy hét toáng, cầm mạnh vai Lăng Từ Nhật hơn. Ánh mắt cô tỏa nhiệt hừ lạnh, độ tức giận như dâng cao không thể kiềm chế. Xoay lưng lại xốc mạnh chiếc áo ướt nhèm nhẹ của Dương Duy lên, quát lớn...

- Câm miệng!!! Ai cho cậu mở mồm ở đây?? Cậu đã làm cái quái gì trong khi con bé sắp chết???? Còn tư cách mở mồm???? Địch!! Cậu không có tư cách!!!!

Lăng Từ Nhật gầm lớn khiến mọi người xung quanh rụt cổ lại. Dương Duy cắn mạnh môi câm lặng... Phải rồi!! Cậu làm gì có tư cách?? Đến tư cách bảo vệ người con gái cậu yêu, cậu cũng không có...

Phía sau... Lăng Nhã Linh từ từ mở mắt, ho sặc sụa...

18. Chương 18 : “dương Duy!! Nhóc Hãy Nói Rõ Đi!!”

@MaknaeHuns không biết bạn có đọc hay không nhưng thanks bạn vì đã ib cho mình. Đọc chap mới vui về (^O^)...

...Và có linh cảm chap này sẽ vắng vào vài cảnh sến...

...

Lăng Từ Nhật chạy lại chỗ Lăng Nhã Linh, nét mặt vui mừng thấy rõ, giọng điệu lo lắng... Một tay đỡ cô bé dậy, ân cần hỏi thăm...

- Linh!!! Em... em ổn chứ?!!

Lăng Nhã Linh ho sù sụ, mặt nhếch nhác đến thấy rõ. Cả người bắt đầu run lên vì lạnh, cố gượng cười để chị mình không lo lắng, bờ môi tím tái không nói lên lời. Bắt đầu phớt lờ đi sự quan tâm của chị mình, Lăng Nhã Linh khẽ đảo mắt, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Dương Duy, cô bé lại giật thót, cắn môi cúi đầu câm nín...

Dương Khánh Nam từ xa khẽ chạy lại, mồ hôi nhễ nhại, hơi thở gấp gáp... Rồi bất chợt nhìn thấy ba con người quen thuộc trong đám đông. Phút chốc, cảm giác nhẹ nhõm dâng lên đến cổ họng...

Dương Khánh Nam đã rất bức tức và nổi giận với cô. Nhưng sau đó vài phút thì trong tận thâm tâm anh cảm thấy thực sự rất hối hận. Có ai biết tìm anh như bị bấm nút đến cỡ nào khi loáng thoáng nghe về vụ tai nạn ở gần bờ biển. Gần như không kiềm chế được, anh đã bắt đầu lao nhanh đi như một thằng điên...

Cái cảm giác đau thấu tim khi trong tâm trí anh nghĩ rằng... anh sẽ không bao giờ còn có thể gặp cô nữa. Một thế giới vắng đi hình bóng cô... làm sao mà Dương Khánh Nam anh... còn có thể mỉm cười??...

Và giờ đây, ngay giờ phút này, cô ngồi đó... Dương Khánh Nam không thể diễn tả được cái tạp xúc nhen nhóm nở trong lòng. Biết là không nên, nhưng anh cảm thấy thật may mắn biết bao... khi cô không phải là người gặp tai nạn...

- Lăng Nhã Linh!!!!!!

Từ xa, một bóng dáng thấp thoáng chạy đến, giống hệt như cảm xúc khi Lăng Từ Nhật, biểu lộ rõ từng cảm xúc trên nét mặt thanh tú... Lo lắng, mừng rỡ, hoang mang,... và có cả tức giận...

- Thơ Thơ??...

Lăng Nhã Linh ngược đôi mắt phờ phạc lên nhìn Giáng Tiểu Thơ... Ngược lại, Giáng Tiểu Thơ không thèm nhìn lại, lập tức đi vội về phía Dương Duy, mặt hầm hầm lửa giận...

... Chát...

Lăng Nhã Linh sững sờ, Lăng Từ Nhật sững sờ, Dương Khánh Nam sững sờ, và trên tất cả... Dương Duy cũng sững sờ... Nhưng thật lạ, anh chàng khó tính thường ngày dường như đã đi đâu mất, chỉ để lại nỗi ân hận cho một người con trai. Cậu không mắng lại, không chửi lại, không đánh lại. Cậu chỉ đơn giản là... chịu đựng...

- Sao?!! Còn gì biện minh??...

- Tôi nói thì bà có nghe không??...

Dương Duy hừ lạnh, ánh mắt xốt xa vẫn hướng về người con gái ngồi trên mặt cát... Cậu không cần ai hiểu, cậu chỉ cần Lăng Nhã Linh hiểu cậu mà thôi... Vậy mà, chính sự thông cảm đó lại bắt mỗi cho sự an toàn của người con gái cậu yêu sao??...

Giáng Tiểu Thơ đánh mắt vòng quanh trong đám đông. Chợt khựng lại, nét mặt tức giận thấy rõ, cô hét toáng...

- Đường Diệp Ánh!!!! Cô mau đứng lại cho tôi!!!!

Bất chợt trong đám người, một bóng đen vụt chạy đi. Dương Duy và Lăng Nhã Linh phút chốc cứng đờ... Đường Diệp Ánh??...

Ngay lúc quan trọng nhất, Dương Khánh Nam khẽ đưa một góc bàn chân ra, ngáng đường, khiến Đường Diệp Ánh đau đớn lảo đảo ra đất...

- Còn chạy?? - Dương Khánh Nam nhếch môi cười khẩy. Nhìn sơ qua dáng điệu và biểu hiện thú vị trên gương mặt của đám nhóc kia, anh cũng lờ mờ đoán được nguyên do của tất cả mọi chuyện... Khẽ xốc cánh tay của Đường Diệp Ánh lên, Dương Khánh Nam bình thản lôi cô nàng về trung tâm sân khấu, vút bừa trước mặt Giáng Tiểu Thơ...

- Trả lại cho em, cô bé!!...

Lăng Từ Nhật phía sau nhìn bóng lưng anh, cắn môi. Trong lòng bỗng dưng lên một cỗ chua chát...

- Cô còn dám chạy??

Giáng Tiểu Thơ khoanh tay trước mặt, bặm môi trợn mắt, nhìn Đường Diệp Ánh dưới chân nhìn mình căm hận, bàn tay nắm chặt cát trắng, từng hạt từng hạt rải rác rơi ra ngoài...

Lăng Từ Nhật tự nhắc mình quay lại vấn đề chính, khẽ khàng buông tay Lăng Nhã Linh ra, đi lướt qua Dương Khánh Nam, đến bên cạnh Giáng Tiểu Thơ, liếc mắt về phía Đường Diệp Ánh...

- A Thơ?!! Con bé này...

Câu còn chưa dứt, đã nghe thấy Giáng Tiểu Thơ nghiêng rằng trời trệu, hận không thể ngay lập tức tại đây mà nhai đầu cô ta ra rồi phun xuống biển, để cá thoải mái mà rửa tóc cô ta. Giáng Tiểu Thơ tức tối chỉ thẳng mặt...

- Chị Từ!!! Cô ta chính là người đẩy Linh Linh xuống biển!!!!

Lăng Từ Nhật ngạc nhiên xoay đầu, mắt mở lớn. Lăng Nhã Linh không nói, chỉ cúi thấp đầu. Dương Khánh Nam khoanh tay bình thản như đã biết trước được kết quả... Chỉ có Dương Duy...

... Ngay từ đầu, phải chăng đó là ý đồ đã được lập sẵn??...

... Chuyện Đường Diệp Ánh bất ngờ vấp ngã ở hành lang...

... Chuyện cậu đỡ Đường Diệp Ánh...

... Chuyện hai người đụng trúng môi nhau...

... Chuyện Lăng Nhã Linh cùng Giáng Tiểu Thơ đứng cả bên một góc hành lang chứng kiến...

... Tất cả... tất cả... tất cả...

..... đều là.....

Dương Duy sững sờ, buông thõng hai tay. Tất cả đều là... do Đường Diệp Ánh dàn dựng cả sao??

- Giờ nhóc muốn sao?? - Lăng Từ Nhật lên tiếng... - Dương Duy!! Nhóc hãy nói rõ đi!!!

Cậu khề mím môi, bàn tay nắm chặt, dứt khoát đi đến trước mặt Đường Diệp Ánh, chân thành cúi đầu...

- Bạn học Đường!!! Cảm ơn về tình cảm của bạn.. - Dương Duy ngược đầu lên, ánh mắt tràn ngập yêu thương hướng về phía Lăng Nhã Linh... -... nhưng mình đã có... người con gái mình thực sự yêu thương...

Lăng Nhã Linh sững sờ, hai tay bịt kín miệng không nói lên lời. Nước mắt trào ra từ hai khóe mắt, tầm lưng nhỏ run run theo từng cái nấc... ” Người con gái mà cậu ấy thực sự yêu thương”...

Đường Diệp Ánh mím môi câm lặng, cố gắng không cho nước mắt trào ra ngoài. Dứt khoát đứng lên nhìn cậu, le lưỡi tinh nghịch như cố gắng che giấu một nỗi đau...

- Xì!!! Làm như có mình Dương Duy là con trai ấy!!! - Dương Diệp Ánh cười tươi, giọt nước mắt không kiềm được tràn ra khỏi khóe mắt...- Rồi tôi sẽ tìm được người con trai hoàn hảo hơn cả ông, cứ chờ xem!!!!...

Giáng Tiểu Thơ nhếch môi thách thức, nói đều...

- Tôi luôn ở đây chờ đợi xem cô định về một tên ăn mày nào đấy!!!...

Và rồi Đường Diệp Ánh không để nghe lọt tai chữ nào, vụt chạy đi với gương mặt tím đỏ... Giáng Tiểu Thơ cười lớn đắc thắng, đám đông cũng từ thể mà tản ra bớt...

...

- A à!!! ”Người con gái tớ luôn yêu thương” cơ đấy...

Mọi người đang rào bước đi về phía tập trung của trường. Lăng Từ Nhật suốt thời gian đi cứ moi cái chuyện lạ có thật ra mà trêu Dương Duy mãi, huých huých cùi chỏ vào người Dương Duy, cười ranh ma...

- Nhóc mau nói lại cho chị xem nào!!...

Dương Duy đỏ mặt đẩy Lăng Từ Nhật ra...

- Chị im đi!!!

Lăng Từ Nhật không nhịn được cười sằng sặc. Ôi ôi!! Không thể tin thằng nhóc này có thể nói ra câu hết sức “mủi lòng” như thế... Chợt ánh mắt cô chạm vào ánh mắt Dương Khánh Nam, Lăng Từ Nhật giật thót rồi quay người đi. Biểu hiện như thế càng khiến anh hơi nheo mày...

- A!!! Nhật!!!

Hạ Kim Vy nhìn thấy cả đám người, hốt hoảng chạy lại lay lay mạnh vai Lăng Từ Nhật, nói giọng quở trách...

- Em đi đâu thế hả?? Làm chị lo gần chết!! Điện thoại em đâu?? Sao không nghe??...

- À...

Lăng Từ Nhật khề “à” một tiếng, mắt không tự chủ lại lén lút nhìn qua Dương Khánh Nam, cắn cắn môi... Điện thoại cô về với mẹ thiên nhiên (ở đây có thể hiểu theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng ạ =v=) cmn mất tiêu rồi. Móc đâu ra mà nghe cơ chứ??...

Hạ Kim Vy thấy cô mím môi đến bệch trắng khề đau lòng, không nỡ gặng hỏi nữa... Chỉ lúi Lăng Từ Nhật về phía trường đang tập trung để ăn tối...

Lăng Từ Nhật hơi nghiêng đầu nhìn Dương Khánh Nam đằng sau, lại một bụng dân đầy tạp xúc, thuận chân mà bước nhanh hơn...

...

Dương Khánh Nam từ lúc cô rời đi, ánh mắt vẫn không quên dõi theo. Khẽ thở dài... tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?? Không nói chuyện với cô quả thực như có hàng ngàn con kiến bò tới bò lui trong tim anh, ngứa ngáy không thôi...

- Thật khó khăn mà...

... Cũng tại anh, chính là luôn luôn không bao giờ có thể kìm chế được nỗi lòng trước mặt cô. Vậy mà đến cuối cùng, cô nhóc ngốc nghếch ấy lại không bao giờ nhận ra nỗi lòng của anh...

19. Chương 19 : Cuộc Thi Can Đảm

... Cũng đã đến lúc...

... Chuyển đi chơi ba ngày hai đêm này sắp kết thúc...

Lăng Từ Nhật uể oải chống cằm nhìn chiếc túi đầy quần áo cùng đồ lưu niệm, khẽ thở dài... Sáng ngày mai là đã khởi hành về trường rồi... Mà suốt hai ngày nay, Dương Khánh Nam và cô cứ tránh mặt nhau suốt. Cảm giác rất khó chịu, cứ như bị hàng ngàn con kiến bò đi bò lại trong tim...

- Bà đừng ngồi đó nữa!! Đi tắm đi!!...

Lệ Nhan bước ra ngoài phòng tắm, bước gần lại chỗ Tổ Mạc Như nói lớn. Tổ Mạc Như khẽ bỏ quyển sách đang đọc dở trên tay xuống, đôi mắt hờ hững liếc qua chỗ Lăng Từ Nhật, vội bước đi...

Lăng Từ Nhật nghe tiếng “Cạch” phát ra từ phía cửa... Đã biết Tổ Mạc Như đang yên vị trong phòng tắm, lại khẽ thở dài một cái...

- Tôi ngủ đây!! Có gì bà gọi tôi dậy nhé?...

Chưa nghe được câu trả lời, cả thân người đã ngã phịch xuống giường nệm êm ái. Cổ nệm khó chịu trong lòng mà chuyên tâm đánh một giấc, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ... Lệ Nhan nhìn qua Lăng Từ Nhật, đuôi lông mày khẽ nhếch lên một cái. Bình thần tiến về phía cửa phòng tắm, gõ nhẹ...

- Đi thôi!!! Cô ta ngủ rồi...

...

.

.

.

...

Trong một cái nghĩa địa gần bờ biển, nhóm học sinh trường THCS Huyện Lai đứng đến dày đặc. Ánh đèn tỏa sáng lốm đốm đẹp như đom đóm vào mùa hạ. Tiếng nói đùa rôm rả cùng tiếng hét chói tai đầy tức giận của các thầy cô. Cũng trong số đó, một đôi mắt lười biếng liếc qua hết biển người rồi lại thở dài, lẩm bầm...

- Không có ở đây...

Dương Khánh Nam đuối lý vô rồi đầu. Thôi nào!! Đáng lý anh phải vui mừng khi không thấy ai kia ở đây chứ?? Cớ sao lại thấy hụt hẫng và tiếc nuối lạ thường...

- Đầu mày như tổ chim luôn rồi kìa. Cần không?? Tao cạo một phát là cọng nào cũng như cọng nào thôi...

Gia Hoàng Đăng đứng một bên hõm đá, dựa người vào gốc cây, trên tay đã nắm chặt bàn tay của Hạ Kim Vy... Dương Khánh Nam gắt, hầm hầm sát khí nhìn Gia Hoàng Đăng...

- Tao đã nói là muốn ở phòng trọ mà mày cứ lôi tao đi cho bằng được...!!

- Có sao!! Vui mà!!

Gia Hoàng Đăng nhún vai, cười phớt nhìn Dương Khánh Nam làm anh muốn giơ chân đá một phát cho bay nguyên hàm... Chốc chốc chưa kịp thở dài yên ổn, đã nghe thấy tiếng một thầy phụ trách “hét” lên...

- THCS Huyền Lai!!! Im lặng!!!!!!...

Và ngay tắp lự, ba phần bốn những cái miệng ồn ào cũng đã được đóng lại, nhìn thầy phụ trách với ánh mắt kì thị. Hắng giọng, thầy nói tiếp...

- Ok!! Đây chính là sự kiện cuối cùng của chuyến đi chơi ba ngày hai đêm này!! Sự kiện có mang tên “Cuộc thi can đảm”!!!!...

Thầy vừa dứt lời, lũ quỷ phía dưới đã ồ lên một tiếng, bắt đầu nhao nhao. Chỉ có Dương Khánh Nam lười nhác đánh mắt xung quanh... Hơi bất ngờ, anh bắt gặp hai cô bạn hay đi cùng Lăng Từ Nhật đứng ở đằng xa, mà một trong hai cô nàng đó thì anh thấy hơi... quen quen...

... Mà cũng không quan trọng lắm. Vậy Lăng Từ Nhật?? Cô đang ở đâu??...

- Được rồi các em!!! - thầy phụ trách nói tiếp...- các em hãy một nhóm hai bạn, cùng nhau nắm tay nhau đi qua nghĩa địa theo bản đồ mà thầy sẽ cho khi các em bắt đầu khởi hành... Dù làm gì, các em cũng không được bỏ tay ra trong suốt quá trình đi, không tách nhóm. Nếu không, các em sẽ bị loại!! Rõ chưa???...

Tất cả “dạ” một tiếng thật to, thật rõ rồi háo hức đi tìm bạn đồng hành. Gia Hoàng Đăng huých tay Dương Khánh Nam một cái...

- Đi!! Mà tìm người đi cùng trước rồi đi luôn!!

- Phiền!! - Dương Khánh Nam nhàn nhạt... - Ngồi đây được rồi!!...

Hạ Kim Vy nhìn Dương Khánh Nam, thở dài một cái, rồi cũng lôi tay Gia Hoàng Đăng đi...

... Tổ Mạc Như tìm cô dường như đập nhanh đến nổ tung... Cảm giác như bị Dương Khánh Nam từ đằng xa nhìn chăm chăm vào người cô không rời mắt, xấu hổ đến mức không dám quay đầu lại. Có phải vì ở đây không có Lăng Từ Nhật, nên ánh mắt anh mới nhìn thấy cô??...

... Tổ Mạc Như khẽ quay lưng đi, trên môi vẫn còn đọng lại nụ cười tủm tỉm...

...

.

.

.

...

Lăng Từ Nhật hốt hử chạy về phía địa điểm tập trung, trên trán nhễ nhại mồ hôi. Thật tình, cô ngủ quên mất. Mà tại sao không ai kêu cô dậy hết vậy?? Huhuhu....

Lăng Từ Nhật chạy vội đến chỗ thông báo. Nhưng mà sao... lại toàn là mồ mã không vậy nè?? Chợt run người... Quay lưng tính bỏ chạy...

- A!!... Oái!!

Vừa quay lưng lại, mặt cô đã đập vào thứ gì đó cứng cứng. Khẽ nhắm mắt xoa mặt... Sao ở đây lại có bức tường cứng thế này??... Vội ngược đầu lên, một hình ảnh đập ngay vào đôi mắt khiến cô sững sờ...

Dương Khánh Nam ngồi cạnh mỏm đá đang vò rối mái tóc, thở dài ảo não. Đang định đứng lên phủi áo quay về phòng trọ... Phút chốc, cái bóng hình quen thuộc nhanh nhẹn bỗng lướt nhanh qua...

- Lăng Từ Nhật??

Anh khẽ nheo mày, không chân chừ bước theo Lăng Từ Nhật. Và giờ thì cả hai gặp nhau trong hoàn cảnh này đây...

- Ồ?? Sao hai em còn ở đây?? Không có bản đồ à?? - thầy phụ trách từ đâu xuất hiện, nhìn hai đứa...- Đây đây!! Hai em là cuối cùng đây, đi đi nhé!! Và nhớ đừng có mà bỏ tay ra... - thầy phụ trách dúi vào tay Dương Khánh Nam tấm bản đồ nhỏ, rồi vụt chạy đi mất...

- O... thầy...!!

Lăng Từ Nhật run run, lấp bắp môi. Sao lại ra có sự thế này??... Dương Khánh Nam nghiêng đầu nhìn gương mặt mếu máo của Lăng Từ Nhật. Đã hai ngày rồi không được gần cô như thế này... Phút chốc, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhàng...

- Đi thôi!!

Dương Khánh Nam đưa tay ra định nắm tay cô. Nhưng mau chóng, Lăng Từ Nhật rút tay lại, thu tay vào lồng ngực cắn cắn môi dưới, không dám nhìn anh. Tim Dương Khánh Nam khẽ nhói lên một cái. Cũng phải thôi, nguyên nhân bắt đầu cũng từ anh mà ra cả, không thể trách cô được...

...

... Rít!!!!!!!!!!!!.....

Lăng Từ Nhật mặt xanh lè, giật thót xoay đầu. Cái tiếng gì vậy??... Người cô bịn rịn mồ hôi vì căng thẳng. Nếu lúc này nói cô không sợ, thì chính là nói dối...

Khẽ ngược đôi mắt nhìn Dương Khánh Nam đứng cách mình khoảng năm sáu bước chân, chân mày khẽ run. Có phải cô lại làm anh giận rồi phải không??...

- Aaaa!!!!!!!!

Dương Khánh Nam bỗng giật thót, thẳng thốt xoay nhìn Lăng Từ Nhật, lo lắng chạy nhanh lại chỗ cô..

- Này!! Bà có sao không??...

Lăng Từ Nhật lúc này không thể chịu đựng nổi nữa, không thể kiềm chế nữa!! Đáng sợ quá!! Vừa rồi cô vừa mới thấy một cái đầu rớt từ trên cây xuống, làn da trắng bệch xanh lè, đôi đồng tử trợn trắng, máu mắt nhỏ ra lăn xuống ai bên thái dương, cảm bị rách mất một nửa, cái lưỡi dài ngoằn nhóp nháp lè ra ngoài, mái tóc phủ xuống, dưới cổ có rất nhiều máu, vấy cả lên gương mặt kinh dị đó...

Khi nhớ lại, mặt cô tái lại vì sợ, khóc rống lên.... Dương Khánh Nam hoảng hồn nhìn Lăng Từ Nhật, rồi nhìn sang cái đầu giả lăn lông lốc dưới gốc mộ đằng kia, hiểu rõ sự tình...

- Thôi!! Ngoan nào!!...

Dương Khánh Nam nói dịu dàng, đột nhiên thấy áo khoác của mình bị kéo nhẹ, liền vừa vặn nhìn xuống... Lăng Từ Nhật nắm lấy gấu áo Dương Khánh Nam, trên gương mặt là cái mũi đỏ ửng với hai hàng nước mắt. Biết là không nên... nhưng anh cảm thấy gương mặt này sao mà dễ thương quá... Làm cho anh chỉ muốn bắt nạt cô mãi...

Anh chợt phì cười, bế cô lên nhẹ nhàng khiến Lăng Từ Nhật ngạc nhiên mà im phăng phắc, nhìn anh với đôi mắt “kì thị”... Bắt đầu lấp bắp...

- Ông... ông đang...

- Sao nào?? - Dương Khánh Nam nhìn cô cười ranh ma... - Nếu bà chắc chắn vẫn còn có thể đi được, tôi sẽ để bà xuống!!...

Lăng Từ Nhật nghe anh nói, nhìn xuống đôi chân run rẩy bị rạch một đường lớn vì khi nãy va quệt vào góc cây chìa ra, cắn cắn môi ầm ứ... Không nói, úp gương mặt sưng húp của mình vào anh và mong muốn sẽ không còn gặp thứ gì đó như ban nãy nữa. Dụi dụi vào lồng ngực của Dương Khánh Nam như chú mèo con ngoan ngoãn...

... Với hai bạn trẻ, dường như đó đã là một đêm ngắn mà rất dài...

20. Chương 20 : Làm Thêm

Cuối cùng, dường như chuyến đi chơi của trường cũng đã khép lại một cách đáng mong đợi... Hoặc cũng có thể là do Lăng Từ Nhật nghĩ thế...

- Em tính khi nào thì tỏ tình với Dương Khánh Nam??...

... Phụt....

Lăng Từ Nhật ho sặc sụa, vừa lúc tổng hết thứ nước cam đã qua sử dụng ra ngoài. Cô một tay che miệng ngượng ngùng, nhìn qua Hạ Kim Vy như thể sinh vật lạ từ Sao Hỏa mới rớt xuống. Hạ Kim Vy nhún vai...

- Chị nói sai gì à??...

- Ừ thì... không phải là sai...

Mặt Lăng Từ Nhật đỏ hơn, cúi xuống nhìn mũi giày. Chị cũng thật là, đây là một vấn đề riêng tư nhạy cảm mà ị...

- Em không thích??

- Không không!!! - Lăng Từ Nhật lắc đầu, phụt chốc lại cúi mặt xuống, hai bàn tay siết chặt gấu váy... - Chỉ là em có lý do riêng...

Hạ Kim Vy nhìn Lăng Từ Nhật khẽ thở dài, môi nở nụ cười nhẹ, dịu dàng xoa đầu Lăng Từ Nhật. Biết sao được, cô bé không muốn nói thì cô cũng không thể ép...

- Được rồi!!! - Sau ba giây, Hạ Kim Vy đã có nụ cười ranh ma ngự trị trên khóe môi... - Chỉ cần đừng để lâu quá. Thằng ngốc đó không biết kiểm chế đầu!! Có khi lại lôi em về “ăn” luôn một thể ấy chứ!!...

Hạ Kim Vy còn cố gắng nhấn mạnh chữ “ăn”, khiến Lăng Từ Nhật không hện mà mặt ửng đỏ... Chị à ~!! Sao có thể nói chuyện tế nhị đó một cách thoải mái như vậy chứ??...

- Hai em sao còn ngồi đó?? Không muốn về trường à????

Thầy phụ trách đứng từ xa cầm loa hét vang hết một bờ biển. Hai cô nàng luyến luyến mãi, rồi cũng chạy ra xe... Tiếng cười của hai cô bạn nghe giòn giã đến tận mang tai...

...

.

.

.

...

- Oa!! Mệt quá đi!!

Lăng Từ Nhật vừa về đến nhà, đã vươn vai ngáp dài ngáp ngắn... Dương Khánh Nam vừa treo áo khoác lên giá, ánh mắt vẫn không ngừng quan sát Lăng Từ Nhật. Phía sau, Dương Duy cùng Lăng Nhã Linh bước vào với hai bàn tay đã thít chặt lái với nhau. Sau sự cố về Đường Diệp Ánh, có vẻ như tình cảm của hai nhóc này cũng đã có sự thay đổi. Hai đứa có vẻ như thành thật với tình cảm của bản thân hơn...

...

Lăng Từ Nhật bước vào phòng, giày thậm chí không cởi mà ngã phịch lên giường mệt mỏi. Trời ạ!!! Cô vẫn còn say xe...

Dương Khánh Nam đứng dựa lưng vào cửa, chăm chú nhìn biểu hiện của con heo lười đang lăn tròn trong tổ ấm, cái nhếch môi cười nhẹ lại hiện ra... Không hiểu vì sao gần đây, anh rất thích ngắm gương mặt của cô, nó làm anh cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu...

- Oaaaaa!!! Ông đứng đó từ khi nào thế?? Lăng Từ Nhật bật người dậy, thẳng thốt nhìn anh... Dương Khánh Nam lại nhún vai đắc chí, chậm rãi đi đến bên giường của Lăng Từ Nhật...

- Ngày mai đi với tôi đi...

- Đi đâu?? - Lăng Từ Nhật nghiêng đầu khó hiểu nhìn anh, anh không kiềm được mà vươn tay捏 cái mũi cô một cái... - Thì đi mua điện thoại cho cô!! Dù gì tôi cũng làm hư nó...

Lăng Từ Nhật nghi ngờ, lùi lại nhìn anh, nói giọng đề phòng làm Dương Khánh Nam không nhịn được phì cười một cái...

- Ý gì đây?? Sao tốt bụng quá vậy??

- Mẹ tôi dạy có nợ phải trả. Tôi nợ bà cái điện thoại thì tặng lại bà một cái. Coi như huề...

Nghĩ ngợi một chút. Dù sao ngày mai cũng là chủ nhật, bỏ ra tí thời gian cũng không mất mát gì. Liền vậy, gật đầu có sao...

Nhưng đến khi chưa nhận được câu trả lời mong muốn, tiếng Lăng Nhã Linh từ dưới lầu đã vọng lên, cắt đứt nguồn cảm hứng của Dương Khánh Nam...

- Chị à!! Có điện thoại của Lăng Quốc Dân!!!!...

Lăng Quốc Dân?? Nghe đến đây, mặt Dương Khánh Nam đen kịt như đất nồi. Làm sao anh có thể quên “ông anh họ đáng mến” của Lăng Từ Nhật được cơ chứ?? Đúng là luôn canh thời điểm để phá hỏng chuyện tốt của anh. Thật là đáng chết!!...

Lăng Từ Nhật nghe đến Lăng Quốc Dân, miệng cười tươi, mắt sáng ngời ngời. Liền mau chóng lướt qua Dương Khánh Nam chạy thực mạng xuống lầu. Càng khiến anh thêm ghen tức... Hậm hực đi xuống lầu... Lại còn bắt gặp cái cảnh cô nàng tút ta tút tít ôm cái điện thoại nữa chứ...

- Anh thôi chau mày đi được không?? Trông thật là bảo thủ!!...

Dương Duy ngồi trên sofa, ánh mắt khinh khỉnh nhìn anh mình. Thật là... đó chỉ là anh họ người ta thôi mà, sao có thể ghen tuông vớ vẩn vậy chứ??...

Nghe thẳng em quý hóa nói vậy, Dương Khánh Nam chau mày, nói với giọng bức bối...

- Để xem một ngày Lăng Nhã Linh đi với cái thằng khác, xem em còn nói như thế với cái giọng đầy được không!!

Dương Duy đang còn cười đắc chí, nghe đến ba chữ “thằng nào khác”, mặt lập tức đen kịt...

...

Thôi không để ý đến thằng em trời đánh nữa, ánh mắt anh lại hướng về phía Lăng Từ Nhật. Hình như trông cô nhóc có vẻ hơi ngờ ngàng, cười gượng, chút sau đôi mắt mĩm đen lại sáng lên, gật đầu lia lịa...

- Họ nói cái quái gì thế không biết!! - anh nói với giọng đầy bức bối...

Một lúc sau, cái điện thoại chết tiệt cũng đã yên vị trên bàn máy. Tuy vậy, Lăng Từ Nhật lại vác cái bộ mặt vui vẻ bước về phía sofa... Mà không hiểu vì sao lần này, anh cảm thấy nụ cười của Lăng Từ Nhật mang dư vị không lành, và đương nhiên, như dự đoán...

- Xin lỗi ông nhé!! Mai tôi bận rồi!!...

Dương Khánh Nam mặt tối sầm, đôi mắt phủ đầy một màu đen, cố để bản thân không nghiêng răng ken két... Dương Khánh Nam gằn giọng...

- Lý do??...

- Hehe!! Bí mật...

Nói rồi, cô ngúng nguẩy bỏ lên lầu... Để lại Dương Khánh Nam cùng với sát khí bức người... Lý do?? Lý do cái *bípppp* gì chứ??...

...

.

.

.

...

Lăng Từ Nhật cười thầm. Thật ra cô đang vui, cô mong là tới ngày mai, mọi người có thể quây quần bên nhau cùng vài chiếc bánh ngọt trên bàn...

Thật ra Lăng Quốc Dân đang giúp chú - tức ba của anh, quản lý một tiệm bánh ở đường X. Ngày mai sẽ là kỉ niệm một năm mở tiệm, khách khứa sẽ đến ủng hộ khá nhiều... Mà không may, một nhân viên lại nghỉ vì trùng với lịch học. Đương nhiên, Lăng Quốc Dân đã chọn cô để thay thế...

Lúc đầu Lăng Từ Nhật cũng có ý định từ chối nha, nhưng vì nghe nói Lăng Quốc Dân sẽ tặng cô vài cái bánh để làm quà, dại gì mà cô không đồng ý??...

Lăng Từ Nhật đắp chăn cười hì hì, cô thật mong rằng ngày mai sẽ đến sớm...

...

.

.

.

...

Sáng sớm, Dương Khánh Nam lười biếng cuộn người trong chăn. Hậm hực nhìn chiếc đồng hồ phía đối diện... Bấy giờ rồi... Hừ!! Cứ nghĩ đến chuyện hôm nay Lăng Từ Nhật sẽ ở đâu và làm gì mà không có trong tầm mắt anh, trong lòng không kiềm được mà dâng lên một cỗ ghen tức....

... Rừ... rừ... rừ...

Cái điện thoại màu trắng bạc trên đầu giường khẽ run lên. Anh vò rối đầu, nhếch nhác nhìn màn hình điện thoại...

" Gia Hoang Dang is calling "...

Anh chả buồn nhắc máy, để khi điện thoại rung đến hồi thứ năm mới nhắc điện thoại. Thật may mắn làm sao khi anh chưa đạp nó vỡ nát vì sự ồn ào quá độ...

- Alô!! Hê mày, hôm nay đi chơi với hai đứa tao đi... Tao mới phát hiện chỗ này hay lắm, tao đang ở trước nhà mày này. Ra đi tao đợi!!...

Nghe thẳng bạn nói, anh khẽ vén tấm màn mỏng lên. Thấy Gia Hoàng Đăng cùng Hạ Kim Vy dưới nhà, còn phờ phợt đưa tay vẫy vẫy mình... Ngay lập tức hạ màn xuống, nói vào điện thoại với giọng bức người...

- Hâm!! - rồi tắt máy... Lập tức 30s sau, tên gốc đó liền gọi lại...

- Giờ mày muốn gì đây?? - Dương Khánh Nam như muốn hét lủng màn hình điện thoại... Bên kia đầu dây, Gia Hoàng Đăng đưa chiếc điện thoại ra xa khỏi lỗ tai...

- Tao lạy mày!! - Gia Hoàng Đăng chẹp miệng... - Mày đi cho tao nhờ...!!

- Tao thấy nó chả giống nhờ vả gì cả!! - Dương Khánh Nam không giãn được cái chau mày trên trán... - Mời tao đi chung với hai đứa bây trong ngày hẹn hò?? Tao không nghĩ mày lại "tốt bụng" đến như thế...!!

Gia Hoàng Đăng liếc mắt sang Hạ Kim Vy, khẽ cười trừ... Giấu hết được rồi, quả là không qua mắt được tên này mà...

- Tao định đi với mày đến chỗ này. Nhưng đi ba người thì giảm được một nửa giá tiền...

Dương Khánh Nam lừ mắt qua cửa sổ, nói giọng hằm hè...

- Tao biết ngay mà!!...

- Rồi rồi!! Giờ mà y có đi không thì bảo, thằng kia!!...
- Được rồi!! - Dương Khánh Nam trả lời một cách biếng nhác... - Đi thì đi!!...

21. Chương 21 : Lại Tình Dịch Mới (a)

Sau mười phút thay đồ một cách lười nhác, cuối cùng Dương Khánh Nam cũng chịu bước ra khỏi nhà, chán chường nhìn hai đứa bạn...

- Hê hê anh bạn!! Mà y đẹp trai quá!!

Gia Hoàng Đăng cười khì khì nhìn Dương Khánh Nam, còn anh chỉ hờ hững liếc nhìn thằng bạn. Thiệt tình!! Có ngày nghỉ mà cũng không yên!!....

Dương Khánh Nam quả thật hôm nay rất đẹp trai. Anh mặc chiếc quần dài sẫm hờ hững đến giữa bắp chân. Áo phông trắng, khoác ngoài chiếc áo mỏng với tông màu lạnh. Chân đi giày bata trắng sành điệu. Đơn giản mà đẹp!!...

- Đi thôi!! Đi thôi!!...

Gia Hoàng Đăng vừa cầm tay Hạ Kim Vy, vừa đánh bôm bốp vào vai anh bạn khiến Dương Khánh Nam càng thêm cau mày, nói bực bội...

- Mà y mà dẫn tao đến chỗ khỉ gió nào đó thì mà y chết với tao!!!

Gia Hoàng Đăng khê liếc mắt sang Hạ Kim Vy đang đỏ mặt cười gượng bên cạnh, mới xoay sang cất đầu nói nhỏ...

- Tao cũng mong là mà y sẽ không xé xác tao trước khi đến nơi...!!

...

.

.

.

...

Sau nửa tiếng vác xe đạp ra chạy cùng cái cặp đôi bản bựa ôm ấp bên kia, Dương Khánh Nam đã cố gắng đến nhường nào để không mà nôn ra giữa đường...

- Ổn chứ?? Anh có chạy nhanh quá không em?? Ôm chặt không là gió thổi bay mất đấy nhé!!...

- Vâng ạ!! Em thật hạnh phúc khi có anh quan tâm như vậy!!...

Thật muốn tán vào mấy cái mồm đó ghê. Hai người này đang có ý định đóng phim tình cảm giữa đường đấy à?? Quả thật càng nghe càng chướng tai. Hey ~!! Đáng lẽ hôm nay phải là một ngày đẹp trời chứ??...

- Đến rồi!!

Gia Hoàng Đăng dựng xe về phía góc đường bị khuất, chỉ tay về một phía. Dương Khánh Nam nheo mắt nhìn theo, rồi chỉ ba giây sau, chân mà y nhấn lại đến cả nhú vào nhau, giọng khàn khàn lạnh đi vài phần...

- Tiệm bánh?? Ha, tao cũng không ngờ mà y lại muốn chết sớm đến thế...

Dương Khánh Nam cười lạnh nhìn Gia Hoàng Đăng như muốn nhào vào mà chặt cậu ra làm tám khúc. Gia Hoàng Đăng nuốt khan, cố để giọng bình tĩnh...

- Mà y không thích bánh sao??

- Tao chưa từng nói là tao ghét nó à??

Gia Hoàng Đăng hoảng sợ, xoay sang cầu cứu Hạ Kim Vy. Xoa rối mái tóc, Hạ Kim Vy cất tiếng trấn an thẳng bạn...

- Thôi nào!! Chỉ là một vài cái bánh thôi mà. Ông có thể mang vài cái về cho Từ Nhật làm quà!!...

Nghe đến Lãng Từ Nhật, mắt anh mau chóng lóe lên một tia sáng rồi biến mất...

- Ok!! Vào nào!!...

Đợi đến khi bóng lưng Dương Khánh Nam đã xa, Hạ Kim Vy mới xoay lưng, le lưỡi cộng tay chữ V chiến thắng...

- Thấy chưa?? Quá dễ lừa...

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam cùng Hạ Kim Vy và Gia Hoàng Đăng bước vào tiệm bánh, cũng may là còn sớm, tiệm chưa đông khách như hằng ngày...

Anh nhanh chóng lướt qua bàn tiếp tân, đi bình thản đến chỗ sát cửa sổ ngồi, trầm tư suy ngẫm... Hạ Kim Vy liếc mắt sang Gia Hoàng Đăng một cái, liền hiểu ý mà chạy lại chỗ Dương Khánh Nam... Hạ Kim Vy cũng mau chóng bước lại bàn tiếp tân...

- Cho tôi ba cái Tiramisu và hai cái Black Forest!!...

Khẽ nhìn cậu tiếp tân ghi ghi chép chép mới hài lòng xoay lưng bước đi...

Lãng Quốc Dân nhìn vào bảng ghi chép... Tiramisu không biết đã nướng xong chưa?? Thật ra anh đã nhờ Lãng Từ Nhật canh lò nướng từ sớm, chỉ sợ... Thấp thoáng, Lãng Quốc Dân mau chóng ngó vào nhà bếp...

.... Xoảng... Choang...

Lãng Quốc Dân méo mặt thở dài, phải rồi!! Làm sao anh có thể trông chờ gì từ một cô bé hết sức hậu đậu chứ??...

...

- Em không sao chứ??

- Em... em không sao!!

Lãng Từ Nhật cúi đầu hơi hồi lối. Lãng Quốc Dân khẽ liếc mắt xung quanh. Oi me oi~!! Căn bếp không ngờ nó có thể tàn tạ đến mức này!!... Khẽ thở dài, Lãng Quốc Dân nói tiếng như an ủi...

- Được rồi!! Em ra ngoài tiếp khách giùm anh nhé!! Trong đây cứ để anh lo!!...

Lãng Từ Nhật gật đầu một cái, nhanh chân bước ra ngoài...

....

Tại nửa năm ba tháng bệnh lưỡi của Au tái phát một lần nên chap này “quá ư” là ngắn ạ!! Xin đảm bảo chap sau sẽ dài hơn ^__^

22. Chương 22 : Lại Tình Dịch Mới (b)

Lăng Từ Nhật khẽ thở dài, chưa bao giờ cô cảm thấy mình lại vô dụng đến thế, cô đúng thật là hung tinh, chỉ giỏi phá hoại...

Hơi đánh mắt xung quanh gian phòng, woa ~!! Quả thật là rất rộng rãi và sạch sẽ, thoáng mát nữa a ~!!... Màu chủ tạo là màu kem, khắp bốn bề là những loại bánh nhìn vừa thơm ngon, đẹp mắt khiến cô chỉ có thể giương mắt thèm thuồng... Hơi khựng người, đổ mặt vỗ vỗ vào mặt vài cái, cô quả thật là ham ăn quá mà...

- Cô ơi!! Ba Tiramisu và một Black Rosect của tôi đâu ạ??

Phía một góc khuất bàn 7, một cánh tay thon thả bỗng vươn lên... Lăng Từ Nhật “vâng” một tiếng rồi mau chóng chạy ra mang theo hai cái Tiramisu đã để sẵn từ trước đó. Là cô nghe nhầm... hay giọng nói vừa rồi có vẻ rất quen??...

- A... oái!!!!

... Choang...

Cả thân Lăng Từ Nhật phút chốc đổ bật ra đằng trước, ngã uỳnh ra sàn đau đớn, xoa xoa cằm. Cô mếu máo nhìn hai cái bánh Tiramisu nằm trên sàn giờ đã tan nát...

- Úi trời!! Thật dơ chết!!...

Giọng nói chanh chua vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người trong tiệm. Ai nấy đều xào xào chỉ trỏ làm Lăng Từ Nhật ghen hòng. Nhục nhã!! Chưa bao giờ mà cô cảm thấy nhục nhã như thế này!!...

- Chuyện gì thế??

- À!! Hình như cô nhân viên của tiệm bị ngã!!...

Nghe Gia Hoàng Đăng nói, cũng không nén được tò mò nhưn mày nhìn. Đập vào mắt anh phút chốc là một bóng lưng thân thuộc đến kì lạ...

Không kiềm chế được, đôi chân của anh không nghe lời lý trí mà bước nhanh về phía hỗn độn đằng kia... Càng đến gần, giọng nói chanh chua kia càng làm cho anh cảm thấy thêm nhức tai...

- Giờ cũng muốn sao đây?? Cưng làm dơ cái túi hàng hiệu của chị rồi!! Thật không ngờ nhân viên tiệm này làm việc thật không có quy tắc!!

Lăng Từ Nhật cắn môi âm ỉ. Nếu là cô thường ngày, chắc cô không ngần ngại mà giáng vào mỏ bà cô ấy một cái bạt tai. Nhưng đây là nơi để làm việc, thực chính không phải là nơi để cô gây chuyện. Cũng không muốn vì mình mà Lăng Quốc Dân gặp thêm rắc rối...

- Haha!! Không ngờ tiệm bánh này có thể tuyển vào một con cầm cơ đấy!!

Trương Đồng Thư lên tiếng chế giễu, cười ngạo nghễ, không màng đến gương mặt âm ỉ như muốn khóc của Lăng Từ Nhật. Cô cố ngăn không cho mình khóc, cắn chặt môi đến không còn chút máu...

- Lăng... Từ Nhật??

Giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên sau lưng cô. Không tự chủ liền xoay đầu nhìn, ngạc nhiên đến cực độ...

- A Nam??

“A Nam”?? Lăng Từ Nhật chưa kịp lên tiếng, đã trở mắt nhìn Trương Đồng Thư... Họ có quan hệ gì sao?? Cô gái này lại gọi tên anh thân mật như vậy?? Phút chốc, trong cổ họng dâng lên một cổ chua xót...

- Bạn học Trương??

Sự chú ý của anh ngay tắp lự chuyển đến Trương Đồng Thư. Không phải chứ?? Đây chính là một cổ phiên phức lớn a ~!!...

Dương Khánh Nam lại xoay sang nhìn Lăng Từ Nhật ngồi bệch trên đất, ánh mắt rầu rĩ liền cố nén giận, nhẹ nhàng đỡ Lăng Từ Nhật lên, phủi sạch quần áo. Không ngờ Lăng Từ Nhật nói bậy, ra là chỉ chuyện này...

Nhưng đó là lý do anh giận ư??Ồ không!! Cái anh giận, chính là con mèo nhỏ này để mặc mình bị ngứa, bị chửi rửa thậm tệ, không kêu la, không phản bác. Thật là muốn bị ức hiếp đến chết sao??...

Hạ Kim Vy chạy đến, trên nét mặt cũng không giấu nổi vẻ ngỡ ngàng trong khóe mắt. Ngay lập tức bắt gặp Trương Đồng Thư, nét mặt bỗng đành lại đến khó coi. Khẽ nghiêng răng ken két... Hạ Kim Vy không ngu đến nỗi không hiểu chuyện không đơn thuần là do Lăng Từ Nhật bị ngứa...

- Bạn học Hạ!! Đừng nhìn tôi như ăn tươi nuốt sống thế chứ!! Dù gì cũng là bạn cùng lớp, không thể khiếm nhường tôi trò chuyện với A Nam một chút sao??...

- Hừ!! Thất kính rồi. Tôi đã nói lời nào đâu mà Trương tiểu thư lại tự mình đa tình?? Tôi có gan can Trương tiểu thư trò chuyện với trai hay sao??...

Trương Đồng Thư tức muốn nổ đom đóm mắt... Lời chưa kịp nói ra, đã nuốt hết vào bụng, cố để bộ dáng nhu mì trước mặt Dương Khánh Nam...

Hạ Kim Vy không buồn hỏi lý do tại sao Lăng Từ Nhật lại ở đây, chỉ khẽ vuốt đầu cô. Thầm lắc đầu nhìn Dương Khánh Nam, thường thì tên này rất nhạy bén và cũng rất giỏi nhìn người đi, nhưng nhìn Trương Đồng Thư, lại nói là do tính cách hơi quá phần khích, hoàn toàn không có dụng ý. Bạn ngọc tôi ơi ~!! Dụng ý cô ta chính là anh đó...

...

Sau một lúc, sự việc cũng coi như tạm ổn định khi Lăng Quốc Dân bước ra và đằng hoàng xin lỗi khách hàng. Lăng Từ Nhật chỉ biết thở dài ảo não. Lần này đừng nói là sao, là do bản thân gây chuyện, ít ra bản thân cũng có chút trách nhiệm...

Nhất là... chuyện về chị gái họ Trương vừa nãy, thực sự làm cho lòng cô hơi bức bối... Cô cũng không hiểu tại sao, coi lại rất chướng tai khi có người con gái khác gọi anh là “A Nam”. Ừ thì thừa nhận là... cô “hơi ghen” đi. Nhưng vốn chính anh không nói đỡ giúp cô lời nào, mà còn...

... “Mà còn trông có vẻ rất thân thiết với chị ta”...

Cái suy nghĩ bỗng lóe lên trong đầu, làm cô cảm thấy bản thân ích kỷ đến nhường nào... Tự cười lạnh, không giữ được người ta, cũng không cho người ta có một tình yêu khác. Có phải là quá ích kỷ hay không??

- Tính tiền đi!!

Trương Đồng Thư đặt tiền lên bàn, thuận mắt liếc Lăng Từ Nhật một cái, cô vốn không thèm chấp loại người này. Chỉ là cô thấy... con người này có chút gì đó hơi giả tạo...

- Chị còn thiếu 10 tệ...

Lăng Từ Nhật còn chưa kịp nói hết, đã nghe tiếng chanh chua của Trương Đồng Thư hét lớn, một lần nữa thu hút sự chú ý của cả tiệm bánh...

- Cái gì?? Rõ ràng chị đã đưa cứng 50 tệ. Đừng có láo!!...

Hơi cau mày, Lăng Từ Nhật cô cố gắng để không hét vào mặt bà chị vô duyên kia... Trấn áp giọng bình tĩnh. Phía xa, Gia Hoàng Đẳng cùng Hạ Kim Vy chống tay xem trò vui...

- Tôi không nói dối. Quả thật còn thiếu 10 tệ...

Nheo nheo mày, cô đưa tổng số tiền lúc nãy Trương Đồng Thư đưa. Đúng thật thiếu 10 tệ... Trương Đồng Thư thấy mọi người bắt đầu xì xào chỉ trích. Lại nhân lúc Dương Khánh Nam vào WC, liền lên mặt, giọng cao ngạo...

- Ha!! Sao chị biết được!! Có thể tiền bị cướp đi trước mắt mình đó thôi!!

Lăng Từ Nhật giật thót đỏ mặt, bặm bặm môi. Ý như vậy, như vậy... không phải là nói cô ăn cắp sao?? Hừ... đã vậy!! Cô quyết không nhường nữa. Thử đấu võ miệng với tôi xem, bà chị láo toét!!...

- Thất kính rồi!! Cho hỏi... chị đang nói gì vậy?? Ám chỉ người khác?? Hừ!! Không có bằng chứng mà còn mặt dày dạn dờ. Mà nếu như thật sự có như chị nói, cũng chỉ là do chị, quản lý tiền bạn thật không tốt. Chúng tôi đã nói trước, vấn đề về tài sản, chúng tôi quyết không bồi thường nếu do khách hàng tính quản lý tiền của không thông... ui lòng chỉ cần chị đã ăn, chị phải trả tiền. Còn chuyện chị mất, chúng tôi vốn không quan tâm...

Hạ Kim Vy nghe xong cười đắc thắng, vừa xem bộ mặt tức tối tím xanh của Trương Đồng Thư. Quả không hổ danh là em gái cứng kết nghĩa của chị!!...

- Em gái Lăng cũng ghê gớm thật!!...

Gia Hoàng Đăng cười tươi, húp ngụm nước. Bỏ thật, vốn Hạ Kim Vy không thích thì anh cũng chẳng ưa. Vừa nhìn Trương Đồng Thư đùng đùng đi ra khỏi cửa tiệm, không kiềm được nở nụ cười hài lòng...

- Hai người làm gì mà cười đáng sợ dữ vậy??

Dương Khánh Nam từ trong WC bước ra, nhìn bộ mặt nham nhở của hai đứa bạn, không khỏi rùng mình... Lại còn cái không khí nhao nhao xì xào giữa những khách hàng trong tiệm, tức khắc liền nảy sinh nghi ngờ...

- Không không!! - Hạ Kim Vy cố nén cười, húp ngụm sữa tươi...- Chỉ là cảm thấy, hôm nay bỏ ra thời gian đến đây quả thật không uổng phí...!!

Theo hướng nhìn của Hạ Kim Vy, anh liền ngược nhìn theo, quả nhiên đích đến là Lăng Từ Nhật, cũng không tự chủ, nhếch môi, đôi mắt phủ đầy ý cười...

- Ủ!! Quả thật không uổng phí!!...

Gia Hoàng Đăng liếc mắt sang Hạ Kim Vy, cả hai cùng cười kín đáo...

... A ra!! Hôm nay sẽ tốn tiền ăn bánh ngọt đây...

23. Chương 23 : Hiểu Lầm - Cái Tát

Sau cái lần chạm trán Trương Đồng Thư ở tiệm bánh, dường như khắc tinh của đời cô cũng đã xuất hiện. Chị ta thực sự lớn võn và gây chuyện với cô trong suốt một tuần nay...

- A ra~ !! Chắc em đột quy mà chết sớm mất!!...

Lăng Từ Nhật ngửa đầu, nằm ườn ra bàn... Hạ Kim Vy kể bên nhìn Lăng Từ Nhật bỗng hơi nheo mày, đứng bật dậy...

- Được rồi!! Chị sẽ đi xử cô ta!!...

- A!! Chị... Đùng!!!

Lăng Từ Nhật níu tay Hạ Kim Vy lại, tránh cho cô đi gây chuyện. Mặc dù cô có thể nhịn, nhưng kéo dài mãi thì quả thật không tốt cho lắm. Khẽ thở dài ảo não, mà kể ra cả tuần này, Dương Khánh Nam ôn luyện thi học sinh giỏi cấp thành phố, thật sự gặp mặt cũng không được nhiều...

- Nè!! Trông em có vẻ thiếu sức sống quá!! - Hạ Kim Vy chống tay, nhếch môi cười gian... - Sao nào?? Nhớ “áy ơ” của em hả??

Lăng Từ Nhật giật thót, chột dạ lắc lắc đầu, không biết từ lúc nào mà gương mặt đã đỏ phừng phừng không thể kiềm chế... Hạ Kim Vy thấy thế, vui lòng cười lớn hơn...

- Rồi rồi!! Khỏi chối!! Chị hiểu em quá rồi còn giấu làm gì??...

- Chị à... Em... em không có!!...

- Hahaha!!!...

Hạ Kim Vy cười tí mắt, xoa xoa đầu Lăng Từ Nhật... Hey ~!! Em gái tôi ơi, yêu ai không yêu lại yêu ngay cái tên đào hoa, bị nhiều cô để mắt thế chứ??...

- Tránh ra giùm cái!!!...

Lăng Từ Nhật cùng Hạ Kim Vy giật thót. Xoay đầu nheo mày nhìn chủ nhân của giọng nói. Bất chấp nhướn mày, ngay lập tức Hạ Kim Vy héch mặt lên...

- Tiểu thư Trương!! Thật chướng mắt quá, vui lòng “léch” qua chỗ khác để mình còn ngắm ánh nắng mặt trời đi chứ ạ!!...

Trương Đồng Thư không màng đến lời xía xói của Hạ Kim Vy, ngay lập tức đảo mắt nhìn Lăng Từ Nhật, nhúu mày một cái...

- Em gái Lăng!! Mời cùng con tiện tì kia sang chỗ khác mà ngồi!! Chị đây chấm chỗ này trước rồi!!...

- Này!! Sao cô...

- Nếu tôi không đi thì sao??...

Hạ Kim Vy chưa kịp cự cãi lại, đã nghe Lăng Từ Nhật giọng thế bức người lên tiếng... Trương Đồng Thư khó chịu nhìn Lăng Từ Nhật, hôm nay cũng gan đấy... Thường ngày cứ dán vào bộ mặt ù lì, thỉnh thoảng con tướng cô ta là con cầm đầu chứ...

- Tôi nói nếu tôi không đi thì sao?? Chị có quyền xúc phạm bạn của tôi à??

Trên đời này, Lăng Từ Nhật chướng tai nhất là khi nghe người khác xúc phạm bạn mình. Chỉ hận không thể tán vào cái mồm chanh chua đó vài cái bạt tay thật mạnh, thật đau, đau đến nỗi chị ta sẽ chẳng còn răng để mở mồm nói chuyện nữa. Cái mà người ta vẫn hay gọi là “răng môi dung hòa” ấy...

- Nhưng chị muốn ngồi chỗ này!! Cưng vui lòng đi sang chỗ khác...

- Chị cứ muốn thì được à?? Tôi không ngờ nhà chị giàu đến nỗi mua đứt cái khuôn viên sân sau luôn đấy. Nói đi!! Chị phải liếm giày mẹ chị bao nhiêu lần mới đủ tiền hả??...

- Mày...

Trương Đồng Thư tức tím mặt. Hoãn Thu đứng kế bên vuốt vuốt lưng để hạ giận giúp bạn mình, ánh mắt không mấy thân thiện nhìn Hạ Kim Vy. Hừ!! Hạ Kim Vy, mày còn có thể nhờn nhờ khi cướp Gia Hoàng Đăng khỏi tay tao sao?? Quả thật là nữ nhân dê tiện...

- Nghe thủng rồi chứ hai vị tiểu thư?? Làm ơn đi chỗ khác giùm đi!!...

Hạ Kim Vy nhếch môi cười ủy mị mĩa mai... Cô chán ghét nhất là để em gái Lăng của cô nghe thấy hay nhìn thấy mấy cái bản mặt trát tỷ phần này, thật là làm hư cả quang cảnh tươi đẹp...

- Mày im đi!! Đừng có mà mở mồm dạy bọn tao!!...

Hoãn Thu tức tối hét lên, xô ngã Lăng Từ Nhật, đầu đập cả vào cạnh bàn, đau nhức muốn rỉ máu... Hạ Kim Vy chạy lại đỡ Lăng Từ Nhật, giọng quát lớn đầy tức giận...

- Hoãn Thu!!! Cô không thù không oán với A Nhật, đừng có mà làm càn!!!!!!...

- Hò!! Phải rồi!!... - Hoãn Thu nhếch môi, buông tay Trương Đồng Thư ra, đi đến chỗ Lăng Từ Nhật mặt tái đi, ôm đầu đau đốn...- Có thù có oán, thì với mày tao có!!!!... Ngay lập tức, một bàn tay giáng vào mặt Hạ Kim Vy, đau điếng, một bên má đỏ phồng in đầy đặn năm dấu tay của Hoãn Thu khiến Hạ Kim Vy té nhào ra phía sau...

- Chị Vy!!!

Lăng Từ Nhật nhìn Hạ Kim Vy đau đốn, lòng không thể thôi bức rút... Lập tức, trong mắt ngập tràn ý giận, buông Hạ Kim Vy ra quát lớn...

- Chị thật quá đáng!! Chúng tôi chỉ muốn một buổi trưa bình thường. Giờ các chị lại muốn đánh người sao?? Các chị còn muốn “lưu manh” đến mức nào đây??...

- Hơ?? Tại con ngu đó không né!! Còn dám trách??...

Trương Đồng Thư khoanh tay cười ngạo nghễ. Ngay lập tức, ánh mắt của Lăng Từ Nhật lóe lên, ý giận ngập đầy. Nhanh lập tức, chân không tự chủ chạy lại chỗ Trương Đồng Thư, giơ tay lên...

... Chát ...

Một bên má đỏ phồng in hằn năm dấu tay. Tuy nhiên, người hứng chịu cái bạt tay trời giáng đó không phải Trương Đồng Thư, mà là... Hoãn Thu...

- Lăng Từ Nhật!!! Bà làm cái gì vậy??

Cái giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên sau góc khuất. Lăng Từ Nhật buông thông tay, hai mắt tràn ngập ý cười nhìn Dương Khánh Nam đang đi lại phía cô. Nhưng cô không hề nhìn thấy nụ cười kín đáo nở trên đôi môi của Trương Đồng Thư và Hoãn Thu. Chỉ có Hạ Kim Vy, từng hành động, cử chỉ của cả hai đều được cô được thu vào đôi mắt...

- Dương Khánh Nam!! Ông đến đúng lúc lắm!! Hai chị ta...

- Sao bà dám đánh người??

...” ... Hai chị ta vừa mới đánh chị Vy...” Lời chưa nói ra, phải nuốt lại hết vào bụng. Cô thần thờ nhìn Dương Khánh Nam chạy lại chỗ Hoãn Thu đang ôm mặt đau đớn, chỗ Trương Đồng Thư nước mắt giả tạo lăn dài. Nơi anh nhìn cô bằng đôi mắt đàng đàng sự thất vọng và giận dữ...

... Ha!!...

... Gì chứ!!...

... Anh không hề tin cô...

- Bà nói đi!! Bà không hề đánh người mà không có lý do, đúng không??

” Tôi không có làm sai, là hai chị ta gây sự trước ” Cô có thể nói như thế sao?? Ánh mắt anh nhìn cô tràn ngập sự thất vọng như vậy. Nói như thế, anh có tin không?? Tự giễu chính mình, Lăng Từ Nhật gương mặt cười lạnh...

- Tại chị ta ngu không né, có thể trách tôi sao??...

Lăng Từ Nhật lặp lại giọng điệu của Trương Đồng Thư khiến cô nàng và Hoãn Thu chột dạ... Dương Khánh Nam rung mình nhìn Lăng Từ Nhật, những lời như vậy, cô cũng có thể nói hay sao??... Hạ Kim Vy tay ôm má phía sau, định đi đến mà hét lên giải thích. Nhưng khi nhìn đến bàn tay Lăng Từ Nhật run run, nắm chặt gấu váy, cô cũng chỉ có thể cắn chặt môi kiềm nén...

- Sao?? Ông bắt măn chuyện gì à?? Phải!! Tất cả đều do tôi làm hết!! Là tôi gây sự, là tôi xô ngã chị ta, là tôi sỉ vả chị ta, là tôi tát chị ta. Tất cả đều là tôi làm hết!! Vừa lòng chứ?? Như ý ông chứ??...

Nói xong, Lăng Từ Nhật xoay lưng, dứt khoát bỏ đi... Để lại Dương Khánh Nam sững sờ phía sau. Hạ Kim Vy cắn chặt môi, cười lớn chế nhạo...

- Hahaha!! Ông thấy ông ngu đến mức nào chưa?? Để hai con hồ ly tinh dất mũi một cách ngon lành, một chốc đổ hết hiểu lầm lên đầu Lăng Từ Nhật... Trường chọn ông đi tham dự tuyển sinh học sinh giỏi Toán, quả thật sai lầm!!...

Hạ Kim Vy cũng bỏ đi, vội chạy theo Lăng Từ Nhật. Cô biết, biết chắc chắn Lăng Từ Nhật sẽ ngồi ở một góc nào đó mà khóc một mình... Chỉ một ánh mắt thôi, cũng đủ để làm cho con tim người khác cảm thấy tan nát...

- Thật ra!! Thật ra... chúng tớ chỉ định xin cô bé ngồi chung bàn. Nhưng cô bé không cho, còn mắng chúng tớ, đuổi đi. Bọn tớ định đi, nhưng cô bé lại tát Hoãn Thu một cái. Tớ... tớ không ngờ...

Trương Đồng Thư vừa kể, vừa khóc thút thít. Dương Khánh Nam không để một lời trong tai, đôi mắt chứa đầy sự sững sờ và ngây ngốc, nhìn theo con đường mà Lăng Từ Nhật đã chạy đi...

Lăng Từ Nhật... anh sao lại hồ đồ mà mắng chửi cô thế chứ?? Là do... anh sai rồi sao??... Nhưng ánh mắt cô như thế, giọng nói cô như thế, không thể nói cô nói dối... Tất cả đều chứng minh cô nói thật!!...

...

.

.

.

...

- A Nhật...

Hạ Kim Vy chạy lại một góc cầu thang, đau lòng nhìn Lăng Từ Nhật ôm mặt ngồi sát trong góc. Hạ Kim Vy ngồi sát lại, vỗ vỗ đầu cô...

- Xin lỗi!! Cũng là do chị...

Lăng Từ Nhật lắc lắc đầu, vùi mặt vào áo sơ mi của Hạ Kim Vy, òa khóc. Cô rất đau!! Rất đau!! Tại sao anh không tin cô?? Tại sao ánh mắt của anh như nhát dao chém nát tim cô?? Nó rất đau, đau đến không thể thở nổi..

... Có phải trái tim cô... đang rỉ máu??...

....

Hello!!! Hôm nay sinh nhật AU nà (22/11) Vote and comment chúc mừng sinh nhật au đi!! :-)))

24. Chương 24 : Ai Là Hồ Ly?

Chương 24 :

Dương Khánh Nam ảo não lê chân đạp chiếc xe cũ về nhà, lòng rối bời. Có phải là anh có hơi quá đáng với cô hay không?? Chỉ là cảm thấy phút chốc, trong mắt cô tràn đầy sự sững sờ và tức giận. Tự thở dài một chút, có lẽ anh nên hỏi ra lẽ chuyện này trước, rồi sẽ xin lỗi Lăng Từ Nhật sau vậy...

... Kết...

Cái cổng sắt bạc màu được anh nặng nề kéo ra. Khẽ nheo nheo mày, chắc là giờ này Lăng Từ Nhật đang khó chịu ngồi nhẩn nhó ở góc nào đó mà lôi họ tên anh ra chửi rửa...

- Anh Nam??!

Lăng Nhã Linh từ phía trong bỗng dưng hốt hả chạy ra khỏi nhà, mồ hôi nhễ nhại gấp gấp nhìn anh. Phía sau là Dương Duy lưng thưng dứt tay túi quần bước theo. Không khỏi nheo mày thắc mắc, anh hạ giọng...

- Hai người sao vậy??

Dương Duy nhìn anh một chốc, khẽ nhún vai. Chỉ có Lăng Nhã Linh hấp tấp, nhào vào một chốc liền hỏi nhanh...

- Anh Nam... chị... hai người cãi nhau sao??!

Dương Khánh Nam nheo mày, chuyện lúc sáng có được coi là cãi nhau không nhỉ??... Anh nhìn Lăng Nhã Linh, cố ý lái sang vấn đề khác...

- Có chuyện gì sao??...

Lăng Nhã Linh vuốt mồ hôi, cố gắng trấn áp bản thân bình tĩnh một chút, nuốt nuốt nước miếng kể lại, điệu bộ thê thảm như vừa mới đánh trận về...

- Chị có về trước anh một lúc... nhưng anh Nam!! Tại sao chị ấy lại bị thương??

- Bị thương?? - Dương Khánh Nam nhún mày. Chính là bị thương sao?? Rõ ràng trước đó không thấy mà... Hay ngay cả vụ lúc sáng, chính Lăng Từ Nhật miệng chắc chắn kể tất cả là do cô làm, hoàn toàn chẳng đụng chạm gì do Hoàn Thu hay Trương Đồng Thư cơ mà, cơ sao lại có thương tích?? (cha này ngu ghê)...

- Em có chắc không??...

- Em...

- Là thật!!...

Lăng Nhã Linh chưa kịp gạt đầu lên tiếng, Dương DUY đã lên giọng chen ngang từ phía sau. Tiếp đến, anh chỉ lách người qua mà đứng đối diện cậu em một khoảng xa. Dương Duy thấy được cái nhìn tò mò của anh mình, thuận tay đưa lên di di một bên trán, chệch lên phía thái dương một chút...

- Ở đây!! Một vết bầm thâm lớn, còn có máu đã khô!! Chắc do để lâu không băng...

Dương Khánh Nam nghe đến, giật bắn người... Bầm?? Thâm?? Còn có máu??... Vậy là sao??... Nghĩ đến Lăng Từ Nhật, cả ngày ngồi trong lớp học, gồng mình chịu đau đớn vì một vết thương như vậy, lòng anh phút chốc khê nhói, vội lay lay vai Lăng Nhã Linh, hỏi gấp gấp...

- Thế Lăng Từ Nhật đâu?? Cô ấy đâu??...

Ôi trời!! Sao giờ phút này anh có thể hỏi ngu đến như thế cơ chứ?? Lăng Từ Nhật không ở phòng cô thì còn có thể ở đâu?? Nghĩ là làm, giày không cởi đã vọt chạy vào nhà, phóng lên cầu thang. Mặc dù không thể nghe được tiếng Lăng Nhã Linh gọi tên anh í ới...

...

... Rầm...

Dương Khánh Nam đập mạnh cửa phòng cô bung ra. Dáo dác nhìn xung quanh. Nhưng chưa kịp lên tiếng, khung cảnh trước mắt khiến anh sững sờ...

Lăng Nhã Linh cùng Dương Duy chạy lên theo sau, mồ hôi còn túa nhiều hơn cả lúc nãy... Vội vỗ vỗ ngực...

- Em... em chính là hỏi anh!! Cả hai... cả hai cãi nhau làm sao mà...

.

.

.

... -...mà chị ấy bỏ đi luôn vậy??

...

Anh sững sờ nhìn căn phòng màu kem hiu quạnh không một bóng người. Đồ đạc và vật dụng thường dùng, kể cả quần áo... đều trống không. Không còn bất kì thứ gì cả, mọi thứ đều rất sạch sẽ đến kinh ngạc khi nhìn qua chiếc tủ áo hay bàn học của Lăng Từ Nhật. Cứ ngỡ trước đây chưa từng có ai sống trong căn phòng này...

- Tụi em cố cản chị ấy... - Dương Duy nhún vai... - Nhưng dường như không có tác dụng!!...

Dương Khánh Nam nghiêng răng ken két, liền xô Dương Duy qua một bên, lao thẳng ra khỏi cổng mà điên cuồng chạy thẳng. Anh rất điên, rất sôi máu và rất... hối hận...

Anh cho dù được người ta hết lời khen ngợi rằng luôn rất thông minh, rất nhạy bén. Nhưng thực tế anh biết anh rất ngu ngốc, ngu ngốc đến nỗi luôn không biết cô cần gì và cô nghĩ gì. Cứ luôn nghĩ rằng cô ngốc nghếch và vô tư lắm, chẳng dễ gì mà tổn thương được...

... Và bây giờ thì anh làm tổn thương cô rồi. Ha ~!! Mày sáng mắt ra chưa Dương Khánh Nam??... Tiếp tục suy nghĩ ấu trĩ đi, rồi đến lúc mất cô ấy, đừng có mà hối hận...

...

- Hạ Kim Vy!!!! Bà ra đây cho tôi!!!!!!...

Anh đá song cửa sắt, quát ầm lên, mặc cho người ta đang nhìn anh với ánh mắt kì thị... Nếu là cô, cô chỉ có hai nơi thật sự có thể đến. Cho dù nếu Lăng Từ Nhật đến nhà bạn, thì chắc chắn cũng không ai nhẫn tâm đuổi cô về nhà, nhưng anh biết Lăng Từ Nhật, cô không thích làm phiền gia đình của bất kì ai. Vì vậy, bạn cùng lớp chính là sự lựa chọn không thể nào... Chỉ còn hai nơi...

... Nhà của Hạ Kim Vy, và...

... nhà của Lăng Quốc Dân...

Ước gì anh có thể ngu hơn một chút về khoản suy đoán giống như Sherlock Homes này. Nhưng anh ngu cũng đoán ra được tình trạng gì sẽ xảy ra khi Lăng Từ Nhật dọn đến nhà ông anh họ chường mắt đó...

Ba của Lăng Quốc Dân tức cậu của Lăng Từ Nhật sẽ gọi điện kêu réo ầm ĩ và kể tình trạng của Lăng Từ Nhật cho ba mẹ cô nghe, sau đó trễ nhất là hai mươi phút nữa, mẹ anh sẽ có một “cuộc điện thoại viếng thăm đường dài” đến anh và ca cho anh nghe bài ca khúc “giã hoàn”, gọi dễ hiểu hơn là nhạc đám ma của anh đấy...

... Mà giờ anh vẫn bình yên đứng đây mà gào thét, tức là đáp án đã đậu ở chỗ còn lại : Nhà của Hạ Kim Vy - con bạn thân của anh...

- Kim Vy!!!! Bà ra đây!!! Nhanh!!!!...

Anh vẫn điên cuồng thét lớn suốt gần mười phút... Sau đó từ xa, bóng góc váy hoa của Hạ Kim Vy thấp thoáng khiến anh mau chóng hạ hỏa, vẫn không ngăn được bàn tay siết chặt thành cú đấm đang nổi đầy gân máu...

- Ông đến đây làm gì??

Hạ Kim Vy cười lạnh nhìn anh, cô đang còn rất tức. Tức đến nỗi ngay lập tức tại đây có thể cầm dao đâm vào bản mặt của anh mất nhất. Hừ!!! Giờ có việc mới đến và tìm cô sao??... Dương Khánh Nam nhìn Hạ Kim Vy, đầy mắt thoáng qua vẻ ngạc nhiên...

- Má của bà...

Hạ Kim Vy nghe anh nhấc, đưa tay chạm vào miếng băng bên má trái, “à” lên một tiếng, cười chế giễu...

- Thấy thế nào?? Đẹp chứ?? Do “hai con hồ ly tinh” trang điểm giùm đấy!!!...

Dương Khánh Nam sững sờ một chút, hồ ly tinh, không phải... Hạ Kim Vy nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của anh, bất giác ngoác miệng cười lớn hơn, mỉa mai...

- Tôi không ngờ một ngày rồi mà não ông chưa thấm được cái gì?? Sao rồi!! Quên cái gì rồi hả??...

Anh giật bắn nhìn Hạ Kim Vy, không phải chứ. Chỉ là anh... ngay từ đầu đã cảm nhận được thực sự có điều gì đó không đúng. Rõ ràng đã biết Lăng Từ Nhật có chết cũng không vô duyên vô cớ đánh người, vậy mà, vậy mà...

... Vậy mà anh vẫn trách mắng Lăng Từ Nhật và nghi ngờ cô sao??...

Vết thương trên mặt Hạ Kim Vy, vết thương trên trán Lăng Từ Nhật, hay cái giọng kể nhào nhọt và vô cùng bất hợp lý về câu chuyện do Trương Đồng Thu nói ra, tất cả...

Dương Khánh Nam mở to mắt, cảm giác như tự cầm con dao đâm vào chính bụng mình vậy...

- Bingo!! - Hạ Kim Vy búng tay cái chóc, khoe môi lại nhạt nhạt vươn lên... - Não thông chậm thật!! Giờ thì nghiệm ra chưa??...Ai mới là hồ ly??...

Dương Khánh Nam run run, không dám ngẩng đầu, giọng khàn khàn, ngay lúc này đây quả thật rất muốn tự đâm vào mặt mình vài cái cho nó khôn ra...

- Cho tôi gặp Lăng Từ Nhật đi!!! Tôi biết cô ấy ở đây...

- Ố?! Gì mà gặp??

Hạ Kim Vy trên mặt biểu hiện rõ sự ngạc nhiên tột độ, thập phần thập nhìn càng chướng mắt... Quát ầm lên không thể kiềm chế...

- Lột bỏ ngay cái mặt nạ diễn viên đó đi!!! Mau cho tôi gặp Lăng Từ Nhật!!!

Sự ngỡ ngàng trên khóe môi hơi cứng lại một chút, ngau sau đó, nụ cười mỉa mai lại hiện ra, nói nửa mơ nửa hồ...

- Có thì sao?? Không có thì sao?? Mà nếu có, tôi cũng không cho gặp!!...

- Bà...

- Ông thử nghĩ lại đi!! Ông làm A Nhật tổn thương sâu sắc!! Giờ cứ bảo muốn gặp là gặp?? Hừ!!!! Con bé là con gái, nó cũng có trái tim, nó cũng biết đau!!! Tuyệt đối không phải là đồ chơi dưới cảm xúc của ông!!!!...

Hạ Kim Vy hét lên bi phẫn, xót xa bao nhiêu khi nhớ lại gương mặt đau đớn đầy nước mắt của Lăng Từ Nhật. Họ không phải chị em, họ là bạn bè, là cảm xúc với cảm xúc, như vậy còn chưa đủ hơn hai người chị em sao?? Hạ Kim Vy rất muốn an ủi và làm mọi thứ cho cô. Nhưng chỉ như vậy thôi, liệu chẳng có đủ??...

- Ông về đi!!!

Hạ Kim Vy ngoảnh mặt đi, tay run run kiềm chế sự tức giận. Dương Khánh Nam định mở lời, nhưng phút chốc, lời nói cũng bị nuốt lại hết vào trong. Hạ Kim Vy nói đúng!! Hiện giờ anh quả thật không có tư cách...

... Rầm...

Song sắt đóng lại trước mặt anh, đầy tuyệt tình và nhẫn tâm. Ánh mắt đau xót hướng nhìn lên phía lầu hai của căn biệt thự, nơi tấm rèm màu hoa buồn bã đang buông thõng trong làn gió chiều...

Dương Khánh Nam cắn chặt môi, rồi miễn cưỡng xoay gót bước đi. Từng ánh màu hoàng hôn phủ trên bả vai anh, nghe như khúc hòa tấu mùa thu kéo dài day dứt, tê tái lòng...

...

.

.

.

...

- Em ổn chứ??

Hạ Kim Vy bước vào căn phòng ở lầu hai, mang theo hộp y tế, đặt xuống cạnh giường. Nhìn Lăng Từ Nhật đứng dựa vào khung cửa sổ, ánh mắt bị ai nhìn theo sắc hoàng hôn chưa tàn, mấp máy môi...

- Chị à!! Có phải em trẻ con lắm không?? Vì một chút cãi nhau, mà lại dẫn đến cơ sự này...

Lăng Từ Nhật cắn môi, chỉ vì muốn trốn tránh anh mà cô làm đến mức này, có phải là... do cô ngu ngốc hay không. Hạ Kim Vy nhìn cô thở dài...

- Đó không phải là trẻ con!! Em đang khó chịu trong lòng mà, cứ ở đây nếu em cảm thấy ổn hơn...!!

... Lăng Từ Nhật không buồn lên tiếng nữa, trong cuộc cãi vã này, liệu như vậy thật sự có đáng??...

... Cô thật sự không biết bản thân nên làm gì...

25. Chương 25 : Lời Xin Lỗi

Dương Khánh Nam lên từng bước nặng trĩu trên chiếc xe đạp, thở dài đến trường. Thường ngày khi cô vẫn ngồi đây, anh vẫn luôn mồm nói móc cô bé này nặng nề, nhưng giờ không có cô, mới cảm thấy thế nào là nặng thật sự...

- Anh làm em cũng cảm thấy già hơn mấy chục tuổi rồi đấy!!...

Dương Khánh Nam hờ hững không thèm đếm xỉa đến lời nói của thằng em trời đánh, dường như lúc này trong tâm trí chỉ lấp đầy hình bóng của một người... Lăng Từ Nhật!! Có phải anh đã làm cô tổn thương không??...

- Hey ~!!... - lại một lần thở dài, hơi khói tà tà bay ra khỏi miệng, âm ỉm. Lăng Nhã Linh ngồi sau xe của Dương Duy, cũng bắt đầu xoa xoa cái mũi đỏ ửng. Hôm qua dường như biết là cuối thu, nhưng không ngờ là tuyết lại rơi sớm thế, phủ trắng đầy cả những mái ngói đỏ chót...

... Mùa đông... đã đến rồi...

Lăng Nhã Linh kín đáo nở nụ cười buồn thoáng chút chua chát...

... Chị à...

... Còn bao nhiêu ngày nữa mùa hè lại đến chị nhỉ??...

...

.

.

.

...

- Tới trường rồi!!...

Dương Duy bóp mạnh phanh, Lăng Nhã Linh mau chóng bước xuống xe, cùng Dương Khánh Nam cùng Dương Duy dẫn bộ, cô nàng khẽ liếc mắt sang Dương Khánh Nam một cái, thở dài, nói ào ào...

- Em không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng nếu muốn làm hòa, chỉ cần xin lỗi là được, không phải sao??

- Xin lỗi?? - Dương Khánh Nam nhướn mày một cái. Ý nghe có vẻ ổn đấy, nhưng đó là chuyện hiển nhiên, thằng ngu người nào bại thế nào cũng có thể nghĩ ra được. Nhưng vấn đề nó không nằm ở đây... - Nhưng nếu cô ấy không nghe??...

- Thì anh xin lỗi chân thành vào!! Xin lỗi bằng “cả con tim” anh ấy!!

Dương Khánh Nam nghe xong méo mặt, miệng xệ xuống. Bên cạnh, Dương Duy run run cố nén cười... Cả con tim?? Anh đâu thể móc tim anh ra cho cô xem được... Chẹp chẹp!! Anh nói anh ngu văn mà chả ai tin, giờ thì có hai cá thể nhận xét hẳn hoi đấy chứ!!...

...

.

.

.

...

- Hahahaha!!! Cả con tim?? Em gái của em gái Lăng hay thật!! - Gia Hoàng Đẳng cười ngất lên ngất xuống, đưa ngón trỏ ra làm dấu... - Rất có tổ chất!!...

- Mày im giùm tao!! Tao đang đau đầu đây!!...

Dương Khánh Nam lườm nguýt thằng bạn, sát khí hằm hằm. Chuyện nghiêm túc mà thằng khỉ này cứ như giỡn chơi ấy...

- Rồi rồi!! Không cười!! Không cười nữa!!

Gia Hoàng Đăng chỉnh chỉnh cái miệng. A ra~!! Đau quai hàm chết mất... Thoáng chốc, tiếng lạnh bạch của đế giày lại vang lên trên hành lang lớp học...

- Hahaha!!! Tao nói rồi mà mày không tin!!...

Tiếng nói chanh chua phát ra từ phòng WC nữ. Dương Khánh Nam nhận ra giọng nói này - Trương Đồng Thư... Anh liếc mắt với Gia Hoàng Đăng một cái, cả hai liền hiểu ý nhìn nhau, dừng lại đứng yên nghe ngóng...

- Mày thấy chưa?? Tao quá ư là thông minh...

Trương Đồng Thư vừa cười lớn, vừa tô lại son môi, ý cười tràn ngập ánh mắt. Hoãn Thu cũng dựa lưng vào bồn rửa mặt, nói cao cao...

- Lần này thì tao công nhận kế hoạch mày hay!! Ít ra là không đổ bể như hằng ngày...

- Này!!! - Trương Đồng Thư đỏ mặt đùng đùng, nguýt mặt nhìn cô bạn. Hoãn Thu chỉ dám cười nghe ngơ cho qua chuyện...

- Nhưng cũng may cho mày quá rồi còn gì??

Trương Đồng Thư đóng nắp son lại, sửa sửa mái tóc nâu dài. Hoãn Thu xoay sang nhún mày nghi ngờ...

- Vụ gì??

- Chắc!! - Trương Đồng Thư chắc lưỡi một cái, vốn không biết bên ngoài có hai người đang nghe cuộc nói chuyện của họ... - Thì cái con Hạ Kim Vy ấy!! Mày cũng chả ưa nó còn gì!!...

Nghe tới đây, Gia Hoàng Đăng giật thót. Dương Khánh Nam thì lầm bầm nguyên rửa chiều hướng của cuộc nói chuyện này...

- Ủ thì mày đúng cái phần này!! Nó nhận cái bạt tao cũng đáng, mặt bím tằm đến đỏ choét, trông như con tắc kè mới buồn cười...

Hoãn Thu nhếch môi cười nhạo, hôm nay không thấy Hạ Kim Vy vác bộ mặt xấu xí đến trường, dường như đó là một cả ngày may mắn... Bên ngoài, Gia Hoàng Đăng mặt hầm hầm như muốn giết người, tay cuộn tròn thành cú đâm đến cả nỗi gần máu, hai hàm răng nghiến chặt lại, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ... Hạ Kim Vy không đến trường, nguyên do là hai con hồ ly chết tiệt này??...

- Nhưng tao thấy cũng hơi khó chịu... - Hoãn Thu xoa xoa cái cằm nhẵn bóng... Trương Đồng Thư tò mò xoay sang, hơi nhú mày một cái... - Mày còn bắt măn cái gì??...

- Thì là về con bé lớp dưới ấy!!...

Lần này đến lượt Dương Khánh Nam giật nảy. Là cô?? Là về cô sao??... Nghĩ vậy, Dương Khánh Nam càng chăm chú lắng nghe hơn...

- ... Tao vốn không thù không oán với nó, nhưng vì con nhỏ khôn kia chả mà đã xô nó một cái, đầu đập cả vào cạnh bàn, dường như còn chảy máu cơ...!!

Hoãn Thu gật gù nhớ lại, bỗng không lạnh mà run lên một cái. Cứ như có cái gì đó sắt bén lắm vừa lướt qua thì phải. Hay là do tưởng tượng??...

- Ối giời!! Một hay hai vết thương nhỏ thì nó chẳng chết nổi đâu!! - Trương Đồng Thư nhếch môi khinh bỉ, thoáng chốc, cả hai cô bạn đã cười làm rộ cả một dãy nhà vệ sinh...

...

- Thôi mày!! Vào học rồi đấy!!

Hoãn Thu xem lại đồng hồ đeo tay, xoay sang nhắc nhở Trương Đồng Thư. Cô nàng gật gật đầu, rồi cùng cô bạn khoác vai đi ra, nét mặt tràn ngập ý cười, thoáng chốc tắt ngúm, tái xanh, nhanh chóng liền sụp mắt xuống...

Gia Hoàng Đăng cùng Dương Khánh Nam người khoanh tay vừa tay dứt túi đứng dựa vào tường, dáng vẻ trông thì phong lưu nhã nhặn lắm, nhưng trong ánh mắt thì tràn ngập tia máu đến đáng sợ...

- Bạn học Trương!! Bạn học Hoãn!! Hai bạn hãy kể lại “chi tiết” câu chuyện hai bạn vừa nói có được không??

Gia Hoàng Đăng cười đáng sợ, nhìn dọa người, nhìn đến Hoãn Thu thì trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh tởm và giận dữ, không hay biết điều đó làm cho tim của Hoãn Thu đau đớn như bị ngàn mũi kim đâm vào...

- Không nói?? - Dương Khánh Nam nhếch môi, nhìn như một con quỷ, gương mặt phủ đầy đặc sát khí... - Bạn học Trương!! Mình không ngờ rằng cậu bị “câm”...

Dương Khánh Nam cố ý nhấn mạnh lời chế giễu mà Trương Đồng Thư thường dành ra cho Lăng Từ Nhật, mặt phùng phùng phần nộ... Phần nộ gì ở đây chứ?? Người làm tổn thương cô ở thể xác là họ, nhưng người thẳng tay chém một nhát dao đau đến rỉ máu vào tim cô... dường như chỉ có mình anh...

Trương Đồng Thư cùng Hoãn Thu tay túm chặt mép váy đến run run, cắn chặt môi, không dám ngẩng đầu...

Anh chỉ nhếch môi khinh bỉ, mau chóng cùng Gia Hoàng Đăng rời đi. Đến lúc không kiềm nén được, Hoãn Thu cùng Trương Đồng Thư khẽ nấc lên vài tiếng nghẹn ngào... Yêu người vô tâm như tự đâm mình một nhát. Họ làm như thế chỉ vì tình yêu của họ... nhận được những lời như vậy, thực sự đáng sao??...

...

.

.

.

... Dương Khánh Nam lặng lẽ bước đi, dáng dấp vẫn ung dung trông chừng phong lưu lắm, nhưng sâu trong đôi mắt lại ẩn chứa nỗi phiền muộn giấu kín, một sự thật đau lòng...

- Giờ mấy tính sao?? - Gia Hoàng Đăng chậm rãi lên tiếng, không còn mang đậm ý trêu chọc như lúc thường...

- Tính gì nữa?? Xin lỗi chứ sao... - Dương Khánh Nam thở dài, mở cửa lớp bước vào... Gia Hoàng Đăng bước vào theo sau...

... Dường như lúc này, mỗi người đều đuổi theo một suy nghĩ...

...

.

.

.

...

Hạ Kim Vy chọc chọc vào hai tô mì thối khói nghi ngút trên bàn, nói châm chọc, khóe môi mang theo ý cười sâu đậm, nhìn người nãy giờ chỉ dám cúi đầu xuống nhìn xuống mũi giày...

- Có ai nói em cần học tốt hơn trong khóa học dinh dưỡng chưa?? - Hạ Kim Vy ngân dài, miệng cười cười... - vì em thật sự cần đó!!...

- Em... em xin lỗi!! - Lăng Từ Nhật lí nhí... Cô thề, cô thề rằng cô lúc đầu chỉ muốn giúp thôi, đâu ngờ sau 40 phút “vật vờ”, hai chị em cô lại quay về với mì gói như vậy??... Thật là bất công...

- Chị... em thật không cố ý... - Lăng Từ Nhật chu chu cái môi nhỏ nhắn, giống như làm nũng, dường như chỉ khiến cho Hạ Kim Vy thêm buồn cười...

Tuần này, cha mẹ Hạ dường như đi du lịch ở Thái Lan, tuần sau mới về. Vì lười quá nên cô cũng định bụng ăn mì gói cả tuần, nhưng khi em gái Lăng đến, cô nỡ lòng nào làm vậy, đương nhiên sẽ sẵn tay áo vào bếp nấu vài món rồi. Làm sao ngờ được sau khi để Lăng Từ Nhật “phụ giúp”, hai chị em lại quay về với món ăn bất hủ...

... Kiing... koong...

Lăng Từ Nhật bỏ dở dưa mì đang gấp dở xuống. Thằng trời đánh nào mà đến “đúng lúc” quá vậy?? Hạ Kim Vy cũng nheo nheo mày, thằng mất dạy nào vậy bây??... Khó chịu nói...

- Để chị ra chửi cho “thằng điên” đó một trận!!

- Thôi chị!! Để em ra đút giày vào mồm nó!! - Lăng Từ Nhật đứng dậy đầy hăn học, uỳnh uỳnh đạp sà đi ra ngoài... (hai chị em đứng chất giang hồ =.=)

...

...Kiing...koong...

- Nghe rồi nghe rồi!! Đang ra đây!!...

Lăng Từ Nhật khó chịu bước ra... thoáng chốc, trong ánh mắt tràn ngập vẻ ngỡ ngàng, luống cuống, cô xoay đầu bỏ vào trong. Từ bên ngoài vọng vào tiếng thét chói tai...

- Lăng Từ Nhật!!!! Bà đứng lại cho tôi!!!!!!...

Lăng Từ Nhật theo phản xạ đứng hăn lại, không bước thêm bước nào nữa. Dương Khánh Nam thở hổn hển, bàn tay không tự chủ siết chặt song sắt, giọng trầm trầm...

- Tôi... tôi xin lỗi!!...

Câu nói của Dương Khánh Nam vừa dứt, dường như không còn nghe bất kì âm thanh nào phát ra nữa. Chỉ nghe tiếng gió lao xao giữa bầu trời đầu đông đầy lạnh và sự tái tê cắt vào da thịt, lạnh buốt...

Lăng Từ Nhật run run đôi chân, nặng nề nhấc lên, vụt chạy vào nhà. Dương Khánh Nam thần thờ lướt qua khoeo mắt, rồi nghiêng răng ken két, thẳng chân đạp hàng rào mà leo qua... Thẳng chân đạp hoa luống hoa nhài mà Hạ Kim Vy trông từ hồi đầu xuân...

... Nhanh chóng vươn tay, anh lập tức ôm cô, ép sát vào lồng ngực, nói hổn hển...

- Tôi... nói bà dừng lại... Không nghe sao??...

Phía dưới vẫn yên lặng làm anh tức điên. Ngay lập tức xoay mặt cô lại, mặt đối mặt, mắt đối mắt. Rồi, sự thần thờ in dấu trong đôi mắt đen của Dương Khánh Nam...

Lăng Từ Nhật bậm bậm môi, thút thít không cho tiếng khóc bật ra ngoài, hai dòng lệ như suối chảy dài hai bên gò má trắng... Cô dụi mắt, nó lại trào ra, lại dụi mắt, nó lại trào ra. Dụi đến hai mắt sưng đỏ, cô vẫn tiếp tục chùi...

Dương Khánh Nam bắt lại hai cái tay đang làm loạn, cầm chặt đến mức đau lòng, hỏi khê khàng...

- Bà giận tôi lắm sao??

Lăng Từ Nhật lắc lắc, rồi lại gật gật. Thật làm anh không biết phải làm thế nào cho phải... Dương Khánh Nam ôm cô vào lòng, mỉm cười...

- Xin lỗi xin lỗi!!! Bà về nhà với tôi nhé?? Về rồi mắng hay chửi gì tôi cũng đều chấp tất!!

...

- Về đi!! Tôi nhất định sẽ không làm càn nữa!! Không mắng bà nữa, có được không??...

...

Sau 20s chờ đợi, Lăng Từ Nhật gật gật đầu, dụi mắt vào áo anh khiến anh nở nụ cười hài lòng... Chốc chốc, tiếng điện thoại anh reo lên. Một tay ôm cô, một tay mở điện thoại...

” Bạn có một tin nhắn từ Hạ Vy”

” Dẫn con bé về và chăm sóc cho chu đáo vào, chu đáo như bà hoàng ấy, không thì đừng trách sao người ta sẽ tìm thấy xác ông ở biển Thái Bình Dương hay dãy Himalaya gì đó. Còn luống hoa nhài của tôi chỉ chuẩn bị sẵn 90 tẻ bồi thường rồi vác mặt sang đây trông cho tôi, rõ chưa hử??

P/s : Làm con bé khóc nữa không là chết với bà.”

Dương Khánh Nam nhìn tin nhắn cười cười...

- A ra ~!! Đe dọa ghê gớm thật!! Làm sao mình dám chọc cô ấy khóc nữa đây??...

26. Chương 26 : Tình Huống Gì Đây???

Chương 26 :

Sáng sớm, những ánh nắng mỏng manh của đầu đông khẽ khàng chui qua cửa sổ màu gỗ đặc, nhẹ nhàng nằm lên mái tóc đen nhưng xõa tung trên chiếc gối lông êm ái... Đặt lên bờ mi khép hờ run run khó chịu như đang bị làm phiền... Cái lạnh tái tê cắt vào da thịt làm người ta không muốn trở mình thức giấc...

- Này bà!! Dậy đi!!

- Ừm ~...!! Biến!!...

Lăng Từ Nhật cứng đầu, vùi sâu hơn vào trong chăn một cách lười biếng, miệng lầm bầm nguyên rửa nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nhất quyết không chịu mở ra...

- Giờ có dậy không?? - Dương Khánh Nam từ từ mất kiên nhẫn, đuôi lông mày cũng bắt đầu nheo lại, nói thì thâm vào vành tai... - Bà không nhớ hôm nay là ngày gì à??...

- Ngày gì?? - Kỷ niệm hai mươi năm Chiến tranh thế giới thứ II, hay mừng ngày Nữ hoàng Elizabeth lên ngôi??...

Lăng Từ Nhật ụp mặt xuống gối, miệng đều đều nói nhỏ. Thật!! Hôm qua vì mọi chuyện đã êm xui nên cô có “lỡ” ngủ hơi khuya, giờ thì thực sự không thể dậy nữa rồi...

Anh ảo não nhòm con heo lười trước mặt. Chưa ai từng nói với cô rằng trí tưởng tượng của cô đây hoa màu và phong phú sao?? - Chuyện đó mà cô cũng có thể lờ ra làm ví dụ được, viễn vông!!...

- Dậy đi!! - giọng anh quát nhỏ như đang cố gắng kiềm chế... Lăng Từ Nhật đưa bàn tay ra khỏi chăn, phẩy phẩy năm đầu ngón tay... - Năm phút nữa!!...

- Tôi cho bà 20s để bước ra cái chuồng bông đó!!...

Chống nạnh, anh nói. Lăng Từ Nhật cau gắt lật chăn, mặt đầy đường hắc tuyến nhìn anh. Anh là cái gì?? - Bố người ta à??... Tuy nghĩ vậy, nhưng sau khi “chiêm ngưỡng” nhan sắc đầy chất “phong hàn” thì cô chẳng dám ho he tiếng nào nữa, lủi thủi xách quần áo bước vào nhà vệ sinh, không quên lầm bầm nguyên rửa...

- Chết tiệt!! Hối hết đầu đi đồ độc địa!!...

... Rằm...

Dương Khánh Nam khoanh tay nhướn mày, là cô đang chờ anh đấy à?? - Càng ngày công nhận gan cô càng lớn, đến mái tóc của anh mà cũng lờ ra được. Cũng may vì cô còn chưa lờ tên họ và bàn thờ tổ tiên anh ra chờ và đập phá đấy nhé!! - Chẹp chẹp!!... May mắn may mắn!!...

...

Cạch...

Lăng Từ Nhật bước ra, xoa xoa cái mũi đỏ ửng vì lạnh. Grzzz!! - Mùa đông đi học đúng thật là cực hình... Chán nản nhìn con người ngồi vắt chân chễm chệ trên ghế kia mắt chăm chú đọc sách, hừ một tiếng vô cùng ganh tỵ. Sao nhìn anh ảm thế nhỉ??...

- Xong chưa?? - Dương Khánh Nam mắt rời khỏi tờ báo, đáp ngay mặt cô đang đứng khấp nép với bộ dáng buồn cười, anh nhướn mày một cái... - Bà đứng kiểu gì thế??

- Tôi lạnh ~!! - Cô nhăn mặt, không phải là do dáng đứng cô có vấn đề, mà là do thời tiết hôm nay có vấn đề nga ~!! - Lạnh vô cùng, Lăng Từ Nhật thật hối hận khi bước chân xuống giường...

- Bà cứ làm quá!! - Anh bấu môi một cái, đứng dậy đi về phía Lăng Từ Nhật, quàng một cái khăn choàng cổ lớn vào cổ cô... - Ấm hơn chưa??...

Lăng Từ Nhật cảm nhận được hơi ấm truyền từ cái cổ, cứ nhiên cái khăn choàng cổ lớn màu xanh lam yên vị ở đây... Nhưng mà...

- Sao lớn quá vậy??

- Tại bà nhỏ quá thôi!! Đồ lùn!!...

Thật lòng mà nói cái khăn choàng này lớn thật. Quần đến bốn, năm vòng mà vẫn qua cái mũi, sắp che hết cả đôi mắt to. Nhìn gương mặt lấp ló sau cái khăn khổng lồ như con mèo nhỏ nằm giữa đồng len mềm, trông buồn cười hết mức...

- Ông làm gì đấy??

- Gì là gì?? Đi thôi!!...

Dương Khánh Nam ngó lơ câu hỏi, lập tức lôi cô ra xe... Nơi mà tên nhóc Dương Duy đang cầu nhàu vì lạnh, kế bên là Lăng Nhã Linh lơ đãng ngắm nhìn tuyết rơi...

...

- Lạnh quá!!! - Lăng Từ Nhật xoa xoa cái tay, run run người. Thật lạnh, lạnh quá!! Lạnh chết mất... Dương Duy đang đạp xe cùng nhần nhó...

- Chị im mồm đi!! Làm như mình chị lạnh ấy!! Đây còn muốn chết cóng đây này!!...

- Kệ nhóc!! Dính chị à??...

- Chị...!!

Dương DUY tức đến xì khói, tuy nhiên vẫn không thể đáp trả một câu nào... Dương Khánh Nam lên tiếng...

- Ráng bữa nay đi!!! Mai nghỉ đông rồi còn gì!!

- Em hận ông hiệu trưởng trường mình ghê gớm!! Nhất là khi ông đặt ra cái luật ngớ ngẩn như tiệc tùng gì đó trước khi nghỉ đông!!...

Dương Duy luyên thuyên đầy mệt mỏi. Một ngày “đầy giông đầy bão” thế này mà ông cũng nhất quyết lôi đi cho bằng được. Ta thù!!! =.=

...

.

.

.

...

Tối trường, ngay lập tức “dân cư di tản”, cô cũng lủi thủi mà bước nhanh đến lớp. Cái chính là đây!! Hôm nay lễ hội thật thì không nói làm gì, cô là cô rất mê mấy cái đó nga ~!! Nhưng có một chuyện làm cô rất muốn rút đầu trong chăn mà ngủ hôm nay...

- Bà đến trễ quá!!

Tổ Mạc Như đứng cạnh cửa lớp chau mày nhìn cô bước lại gần mình. Lăng Từ Nhật chỉ cười xuề xòa, nói giọng hối lỗi...

- Xin lỗi xin lỗi!!... - khe liếc mắt xung quanh, Lê Nhan không có ở đây, chắc là đi trước rồi!!...

- Đi lẹ đi!! Không mấy anh chị khối 9 lại than thở trách móc!!

Tổ Mạc Như xoay lưng đi trước. Trong kì trước khi quyết định bốc thăm chọn người tình nguyện giúp CLB Kịch trong buổi biểu diễn “Công chúa bạch tuyết”, xui thay cô cùng Tổ Mạc Như, Lệ Nhan cùng hai cô bạn khác đã “vinh hạnh” được chọn trúng. Chẹp chẹp!! Trùng hợp trùng hợp!! Quá mức trùng hợp!!...

- Mấy em làm gì đến trễ thế??

Mấy anh trong CLB Kịch chạy lại chỗ Tổ Mạc Như cùng Lăng Từ Nhật cười cười. Trong CLB này dường như rất ít con gái, vài người phụ giúp tranh việc cũng tốt. Chưa nói đến thành viên trong CLB này không tới mười người... Thường thì nhiều người muốn xem kịch, chứ ít người muốn diễn kịch lắm...

- Lệ Nhan đâu anh??

Tổ Mạc Như nở nụ cười tươi rồi hỏi thăm, mắt khê liếc một vòng quanh phòng. Một người lên tiếng...

- Đang trong phòng thay đồ!!...

Tiếng nói vừa dứt, tiếng màn cửa đã “xoạt ra”, Lệ Nhan bước ra, trên người một thân áo kiêu diễm, làm một vài nười phải trầm trồ khen ngợi...

- Màu da tối quá, không nổi bật cho lắm!!...

Người thiết kế lên tiếng, xoa xoa cằm nhìn... Lương Tiêu xoa xoa mái tóc ngắn, cô đã đặt hết công sức trong bộ trang phục này. Cô đã mong rằng sẽ có thứ gì đó hoàn hảo phù hợp với hình tượng công chúa bạch tuyết hơn... Bước đến chỗ Lệ Nhan, Lương Tiêu lạnh lùng...

- Cởi ra đi!!

- O???!

Cả phòng nam nam nữ nữ ngược mắt trợn to nhìn Lương Tiêu, ngay cả Lệ Nhan cũng không ngoại leek... Một giọng nói vang vang...

- Lương Tiêu!! Có cần làm quá!! Chỉ là chuyện trang phục với màu da thôi mà!! Còn hiếm tìm thấy người can đảm tình nguyện...

Cả đám người gật gật gù, chỉ có Lệ Nhan mím chặt môi kiềm nước mắt. Lăng Từ Nhật gật gật đầu nhớ lại. Khi chủ tịch CLB hỏi trong năm đứa có ai tình nguyện đóng vai công chúa Bạch Tuyết không, dường như chỉ có Lệ Nhan mặt tự hào can đảm bước ra phía trước, giờ lại...

- Không có người tình nguyện?? - Lương Tiêu nhướn mày nhìn, đừng nói cô không phải chủ tịch CLB Kịch không có uy quyền. Ở đây, tất tần tật mọi chuyện đều là do cô đảm nhận, đến chủ tịch CLB Kịch cũng phải kiêng nể vài phần... Cả đám gật gật, cô lên giọng... - Không có người!! Vậy thì tôi chọn!!...

Nghe đến đó, Lệ Nhan nước mắt ào ra. Ấm ức ức!! Sao lại như vậy??... Tổ Mạc Như cùng Lăng Từ Nhật chạy lại vỗ vỗ vai an ủi, Lăng Từ Nhật uất ức lên tiếng...

- Chị Lương!! Không phải như vậy là quá bất công với Lệ Nhan sao??

- Đúng đúng!! - Tổ Mạc Như gật đầu phụ họa... - Dù gì cũng chỉ là do làn da màu hơi tối một chút!! Có thể cho qua được mà...

Lương Tiêu nhìn Tổ Mạc Như một cái, neho mày, rồi lại nhìn sang Lăng Từ Nhật, đuôi lông mày dần dần dần ra...

- Chỉ là chuyện làn da?? Hừ!! Cô bé nói chuyện nghe đơn giản thật!!

- Còn chi không đơn giản?? Chỉ là một vở kịch... - Tổ Mạc Như tức giận cãi lý, Lương Tiêu cười khinh thường...

- Vở kịch này quyết định sự sống chết của CLB này!! Cô bé nghe thủng chưa?? Rõ ràng tựa đề là “Công chúa Bạch Tuyết”, lại để một người không hợp nội dung như vậy lên sân khấu, còn ra thể thống gì??

Lương Tiêu cũng bắt đầu hét lớn, khiến Tổ Mạc Như rụt cổ lại. Lệ Nhan cũng ngừng khóc, mấy nam nhân trong phòng cũng bắt đầu nuốt nước bọt run lẩy bẩy. Lương Tiêu đại nhân!! Mong ngài bớt giận a ~!!...

Lăng Từ Nhật vỗ vỗ vai Lệ Nhan, cắn cắn môi... Mặc dù cũng rất thấy ám ức cho Lệ Nhan, nhưng đây là chuyện của CLB người ta, mình có quyền thế gì mà xen vào??...

Lương Tiêu nãy giờ im lặng quan sát, khẽ nhếch môi cười, chỉ tay về phía trước...

- Hay lắm!! Em thay thế!!...

...

.

.

.

... Hả!??????????

Lăng Từ Nhật như muốn rút cằm. Xung quanh mọi người cũng như bị đông cứng. Riêng Lệ Nhan uất hận liếc sang Lăng Từ Nhật...

... Èo ềo!! Cái tình huống gì đây????...

27. Chương 27 : Hoàng Tử

Chương 27 :

Dường như cả căn phòng đều chìm vào im lặng và sững sờ vì câu nói của Lương Tiêu. Còn gương mặt của Lăng Từ Nhật, chỉ có thể miêu tả bằng một chữ “ĐẦN”...

- Chị... dường như có gì đó không đúng...

Cô trở trở hai ngón tay vào nhau, gãi gãi đầu cười xòa. Đồng thời nuốt ực ực vì cảm giác có lỗi với cô bạn của mình... Lương Tiêu nhướn mày, hỏi trầm trầm áp bức...

- Không đúng?? Có gì mà không đúng??...

- Anou...!! Chị biết đó. Em không nghĩ là em sẽ hợp với vai này... Hơn nữa, kịch bản em không...

- Đừng có biện minh!!

Chị Lương Tiêu lên tiếng cắt ngang, đám con trai phía sau bắt đầu co rúm lại. Nụ cười trên môi cô cứng lại, chân mày nhíu cả vào nhau. Chị à!! Sao chị có thể vô lý đến thế cơ chứ??...

- Chị!! Em đã nói là không muốn!!

Lăng Từ Nhật hét toáng, giậm chân đànhạch vì khó chịu... Lương Tiêu nhếch nhếch môi, nhét bản thiết kế vào túi, đẩy đẩy cái kính lên...

- Đừng nói với chị em không biết giáo viên phụ trách muốn chúng em đến đây để là gì!! Là để giúp chúng chị, đúng chứ??

Gật gật đầu cố nén cơn giận. Vậy thì sao?? Có vấn đề là gì liên quan đến vở kịch à??... Lệ Nhan vẫn đứng một bên, rặng nghiêng trèo treo vì tức giận. Tổ Mạc Như đứng nhìn, trong lòng chỉ cảm thấy cô chị Lương Tiêu thật quá đáng...

- Hơ!! Thế thì chuẩn quá còn gì!! - Lương Tiêu cười khẩy... - Em đến CLB Kịch là để giúp. Và bây giờ chúng chị muốn em giúp. Từ chối?? Hờ... Em có thể sẽ bị một cái trừ vào sổ hạnh kiểm vì tội vô trách nhiệm đấy!!...

Lăng Từ Nhật mở miệng, nhưng sau đó lại cứng họng, uất ức cắn môi. Thật không ngờ cô lại bị hạ đo ván một cách như thế này... Lại khẽ liếc sang Lệ Nhan, nước mắt cô bạn đã tràn ra khỏi khóe mi, nghiêng rặng, ngay lập tức kéo khóa chiếc váy quăng ngay xuống sàn, chạy bình bịch ra khỏi cửa CLB, Tổ Mạc Như nhìn Lăng Từ Nhật một cái, vỗ vỗ vai cô an ủi, nhanh chóng đi theo Lệ Nhan, không quên để lại một câu...

- Có lên!! Đừng có mà làm gì xấu hổ đấy!!...

Lăng Từ Nhật khẽ cười. Tổ Mạc Như cũng thật... an ủi không có thành ý gì hết...

Lương Tiêu cúi người, nhặt cái váy bị Lệ Nhan vứt xuống sàn khi nãy, hơi nheo mày khó chịu. Rồi thoáng chốc cũng giãn ra...

- Được rồi!! Đi thay đi!!...

Lương Tiêu dúm chiếc váy vào tay Lăng Từ Nhật, đẩy đẩy cô vào phòng thay đồ. Lăng Từ Nhật cũng chỉ miễn cưỡng làm theo mà không thể làm gì...

...

Lương Tiêu sau khi xác nhận bóng cô đã khuất, liền quay lưng lại, đẩy đẩy gọng kính... Nhìn đám người đang run như cây sậy trước mặt, cười nụ cười rất chi là... man rợ...

- Hờ!! Giờ hãy xem đám chuyện lộn xộn mà các người gây ra đi!! Các người có mắt không hả?? Có não để suy nghĩ không?? Chọn một người đánh đá để diễn vai Bạch Tuyết như cô bé hồi nãy để diễn?? Thấy chưa?? Mấy người thấy con quỷ đó nó vứt quần áo tôi mạy xuống sàn không???

Lương Tiêu gồng cổ lên chửi. Đám con trai như đám rùa rụt cổ chẳng thể nói lại tiếng nào. Chửi cái gì mà cô bé đánh đá chứ?? Không phải là do Lương Tiêu gây sự trước sao??... Tuy trong lòng nói thế nhưng tuyệt nhiên không có bất kì tiếng động nào phát ra, ngoan ngoãn ngồi... nghe chửi...

- Sao???? Câm hết rồi à??? Mồm đâu không mở ra cho tôi xem hả???

Thấy đám con trai vô dụng trước mặt. Lương Tiêu mới thở dài xoa xoa cái trán rộng... Nói nào nề...

- Thế hoàng tử đâu?? Nói thật tôi thật quá thất vọng khi cho mấy người chọn diễn viên mà!!...

Tụi kia run run, huých huých thẳng nãy giờ “bình thản” trong nhóm ra đứng nói. Lâm Dạ nhún vai đi ra ngoài...

- Ông là hoàng tử??

Lương Tiêu nheo mày. Lâm Dạ trước giờ dường như chẳng bao giờ “si nhê” trước lời nói của cô. Cũng đã rất từng thắc mắc tại sao tên này có mặt trong CLB Kịch đấy!! Ồ mà Lâm Dạ trông tướng tá cũng đẹp trai ấy chứ!! Dáng người cũng rất sáng sủa...

- Không!!!

- Thế ông đóng vai gì??

- Chú lùn!!...

Mồm Lương Tiêu mở to như muốn chạm sàn. Chú lùn!! Trời đùa với cô đấy à??... Lâm Dạ vẫn tỉnh bơ rảo hoảng thối sáo, mặc cho đám nam sinh phía sau gào thét sao tên này quá liều mạng...

- Ông biết ông cao bao nhiêu không?????

- 1m76!!

- Thế cái mồm nào mà ông đóng chú lùn????? Thằng điên này!!!!

Lương Tiêu muốn nhai đầu cái thằng đứng trước mặt ghê, không kiềm được tuôn ra câu chửi thề. Lâm Dạ lại nhún vai đẩy ý cười...

- Vì nó dễ và không có lời thoại nhiều!!...

- Thế ông tham gia CLB Kịch vì cái gì??

- Vì thích!!...

” Thiên Lôi!! Xin ông hãy giáng búa đánh chết thằng bố láo này đi!!” Lương Tiêu nghiêng răng trèo trẹo. Tự vỗ ngực vài cái nén giận. Hối giọng trầm trầm...

- Thế hoàng tử đâu??

Nghe vậy, Lâm Dạ khẽ “a” một tiếng, tránh người sang một bên. Ngay lập tức một chàng trai bước ra, lập tức Lương Tiêu thực hận vì không thể tự tay đâm vào mặt mấy tên trong CLB vài cái thật mạnh để rúng hết răng chúng đi, sẽ mãi chẳng thể nào có vợ với cái bản mặt thoi thóp ấy nữa...

Trước mặt Lương Tiêu, một chàng trai cùng khối với chiều cao lùn hơn Lâm Dạ hẳn một cái đầu. Tóc tai bù xù cùng với hai cái kính nobita rõ ngổ tào. Mặt phệ phệ sang hai bên cùng hàm răng hô. Làm ơn ai đó cầm dao và chém chết Lương Tiêu cô đi...

...

- Đổi!!!! Đổi đi!!! Đổi ngay cho tôi!!!!...

Lương Tiêu la oai oái, thật không thể nén giận nữa mà... Cô nghiêng rằng, mắt sát khí trùng trùng nhìn đám đang ôm nhau mặt xanh lét đang núp dưới lưng Lâm Dạ...

- Mấy người nghĩ sao mà chọn hoàng tử với cái bộ mặt “phong độ” thế kia hả??? Đã thế còn lùn hơn thằng điên kia...

- Là chú lùn!!

- Kệ nó!! Tôi *bíp* quan tâm!!! Ngay lập tức, cậu với tên ấy đổi cho tôi!! Hổng hết hổng hết rồi!!!...

Lâm Dạ đánh mắt một vòng... Nói kèm với nụ cười tỏa nắng như chơi...

- Tôi không thuộc kịch bản!!

- Không sao!!

- Tôi không biết hát!!

- Không sao!!

- Tôi không biết diễn và chỉ biết đi như một pho tượng!!

- Không sao!!

- ... Và điều đó có thể làm hổng vở diễn!!...

- Không...

Chữ “sao” chưa kịp bay ra khỏi miệng, đã được Lương Tiêu “cẩn thận” nuốt lại. Nói cũng đúng, thể chẳng khác nào phá hỏng hết. Tiêu rồi tiêu rồi. Lương Tiêu cắn cắn móng tay, xoa xoa thái dương...

- Mấy cậu vất óc ra tìm giùm tôi nguyên cái trường Huyền Lai này có ai cao hơn Lâm Dạ, đẹp trai hơn Lâm Dạ, nổi tiếng hơn Lâm Dạ, nào dễ tiếp thu hơn Lâm Dạ, có tố chất hơn Lâm Dạ, phản ứng sắc bén hơn... À quên!! Lâm Dạ làm gì có phản ứng sắc bén... hơn Lâm Dạ hay không??

- Lương Tiêu!! Cậu đang khen hay chửi xéo tôi đấy??

- Một câu nữa là cáng chửi vào miệng ông đấy!!

Thế là Lâm Dạ ngậm miệng lại. Trong đám đông, bỗng có một người “a” lên một cái. Ngay lập tức mọi ánh nhìn đều đổ xô về phía người đó...

- Nếu một người như bạn học Lương nói, thì quả thật có một người đấy!!...

- Hờ!! Rõ hư cấu!! - Lâm Dạ đưa ánh mắt như chuyện đó chỉ là ảo tưởng, ngay tức khắc bị Lương Tiêu đứng kế véo một cái rõ đau vào eo, khiến Lâm Dạ neoh mà nhăn mặt...

- Im mồm!! - Lương Tiêu lườm nguýt một cái, quay sang cậu bạn hơn hỏ... - Đó là ai thế??

- Ừm...

...

.

.
. ...
. ...
. ...

-... Dương Khánh Nam lớp 9a1!!...

...

Sắp thi rồi nên xin lỗi chap hơi ngắn nghen. Thui thì mọi người cũng cố gắng thi tốt nhé. Thi xong đảm bảo chap sẽ ra đều đều cho mọi người ^__^...

28. Chương 28 : Nụ Hôn Sau Cánh Gà (a)

Chương 28 :

Lăng Từ Nhật vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, lập tức nghe đến “Dương Khánh Nam”, tim như muốn ngừng đập. Dương Khánh Nam?? Hoàng tử?? Lão Thiên chính là đang đùa cô đấy à??... Ngay lập tức, tiếng nói bên ngoài truyền vào khiến cô phút chốc cứng cả cơ mặt...

- Được đấy!! - Lương Tiêu nói hài lòng... - Mau đưa cậu ta đến đây đi!!...

- Ế?? Sao lại là tôi?? - Lâm Dạ nói bất mãn, Lương Tiêu nheo mày... - Giờ sao?? Đi hay muốn đóng thế anh ta??...

- Rồi rồi!! Đi thì đi!!

Lâm Dạ lười biếng rảo bước đi ra khỏi phòng, điều đó càng làm cho Lăng Từ Nhật như chết lâm sàng. Thôi thì tiêu cô rồi!! Giờ phải làm cái gì đây?? Leo tường trốn đi ư??... Ặc!! Như thế thì Lương tỷ tỷ sẽ chém bay đầu cô mất... Để Dương Khánh Nam nhìn cô trông bộ dạng này, chắc sẽ cười chết mất...

... Đẳng nào cũng chết, làm sao bây giờ...??

...

Lăng Từ Nhật cào cào cái cổ cổ nuốt nước miếng. Đóng chung ư?? Đó là chuyện mà có chết cô cũng không nghĩ đến, không ngờ là lại như thế này...

- Ủa?? Ra rồi à??

Lương Tiêu thấp thoáng thấy bóng Lăng Từ Nhật bóng người sau bóng màn, liền ngay lập tức kéo tuột cô ra ngoài, thuận tay xoay xoay mấy vòng, nheo nheo mày...

- Ồ!! Cũng được quá đấy chứ!!... Được rồi!! Ta chỉ cần đợi hoàng tử đến nữa thôi!!...

- Chị à...~!! - Lăng Từ Nhật như mèo... - Em van chị đấy,ô được không?? Em không làm được đâu, em không có ý định làm diễn viên!!

- Ngụy biện!! - Lương Tiêu khinh thường biểu môi - Em dám nói em chưa xem Bạch Tuyết và Bảy chú lùn bao giờ đi...

- Em... - Lăng Từ Nhật ngay tắp lự cứng họng. Đấy!! Giờ thì tất cả xong phim rồi ~!!...

...

- Oi ~!! Buông ra coi tên diên này!!!!

Từ bên ngoài câu lạc bộ, dường như truyền đến âm thanh quá đỗi quen thuộc làm Lăng Từ Nhật mặt mày tái xanh. Oắt đồ hời!! Ăn gì mà nhanh dữ vậy?? Chân anh ta có gắn tên lửa hả??...

... Cách ...

- A a~!! Đẹp trai!! Ok đó!!

Lương Tiêu xoa xoa cằm, nhìn Dương Khánh Nam nằm ngồi bệch dưới đất với gương mặt nhăn nhó cùng hai tay đang bị trói chặt. Anh chắc lưỡi, cái khi gió gì đang xảy ra vậy hả??...

- Ủa!! Lâm Dạ, mặt mày sao bầm dập te tua hết vậy??

- Bộ bà tưởng trời được tên này dễ lừa hả?? Hấn đấm tôi hết ba cú đó!!

Anh khó chịu lắm bầm. Bỗng dưng đang ngồi với cặp đôi quái gở kia thì bỗng chốc bị lôi tuột đến đây. Còn cái gì mà hoàng tử rồi CLB Kịch gì đó thì anh cũng hiểu sơ sơ qua rồi... Nhưng vấn đề là lão Thiên không thể cho anh xin một ngày bình yên sao???

Hửm...

Cô bé kia trông đáng người quen quá...

...

Lăng Từ Nhật dường như cơ mặt tê cứng, sóng lưng cũng bắt đầu co rúm lại. Đùa gì?! Dường như Dương Khánh Nam vừa nhìn cô phải không??

... Ừc...

- Nè!! Cô bé...

- Còn nói nhiều gì nữa!! Mau thay đồ cho cậu ta đi!!...

Nghe tiếng Lương Tiêu quát lớn, rồi tiếng bình bịch và gào thét của Dương Khánh Nam và đám con trai trong CLB. Hey ~ Cái đời... Hoàng tử à?? Dương Khánh Nam?? Tự ngấm lại, Lăng Từ Nhật tủm tỉm cười... Phải rồi!! Còn gì có thể nói nữa chứ??...

...

Dương Khánh Nam bước vào phòng thay đồ và trông vào người một bộ đồ quái dị mà theo cách anh nói, chính xác là bị tra tấn để mặc...

- Tôi nói thật là tôi vốn chẳng có quen biết gì mấy người hết...

- Tôi biết!! - Lương Tiêu nhàn nhã trả lời sau khi ghi lại điểm nhấn ở một số đoạn ở kịch bản. Dương Khánh Nam càng thêm cau có, nói gắt gỏng...

- Biết thì tại sao lại lôi tôi vào cái chuyện này!??

- Hửm?? - Lương Tiêu nghiêng đầu, cười hiền nhiên... - Vì bạn trông có vẻ phù hợp chẳng??

... Và trên mặt Dương Khánh Nam bắt đầu chảy dài ba đường hắc tuyến. Lạy Thánh!! Sao lại có người có thể vô lý đến thế cơ chứ??...

- À!! Cậu gặp “nàng công chúa” chưa??

Lương Tiêu rời mắt khỏi quyển sổ, ngược nhìn gương mặt phía đối diện. Anh nhú mày nhìn lơ đãng, công chúa gì chứ?? Là ai thì cũng mặc kệ, anh vốn không quan tâm...

- Đây!! Cậu bơ tôi đấy à??

Lương Tiêu giọng bức xúc, hàng chân mày xô cả vào nhau. Dương Khánh Nam thở dài đầy phiền não, giọng nghe vô cùng thiếu não và ép buộc...

- Rồi rồi!! Là ai??...

- Ồ!! Ra gặp mặt đi rồi biết!!

Nói rồi Lương Tiêu đứng dậy, phúi váy rồi đi ra ngoài. Để lại Dương Khánh Nam mặt biểu cảm rất là “ba chấm”. Hừ!! Troll nhau đây à??...

...

Không hiểu sao hôm nay au rất mệt mỏi, vì cả tuần chưa tung lên nên sợ mấy readers buồn. Sao rồi?? Các bạn thì chưa?? Thi có tốt không ạ?? Trường au chưa thi nên giờ au mệt chết đây này!! ^-^. Và cuối cùng ạ, xin thứ lỗi vì chap này quá ư là ngắn ~...

29. Chương 29 : Nụ Hôn Sau Cánh Gà (b)

Hỏi đi ~!! Ở đây có ai sống ở huyện Nhà Bè học Lê Văn Hưu không zợ ~?? Ơ . Ơ...

Chương 29 :

- Là bà?????

- Ơ... ừ!!

Đây!! Thấy chưa, cô đã nói sớm muộn chuyện này cũng xảy ra mà... Chỉ là cô chưa tưởng tượng được tới cái mức Dương Khánh Nam hét vào mặt cô thôi...

Anh chán nản xoa trán nhìn trời. Ôi chúa ơi!! Không thể nào định mệnh lại trở trêu như thế chứ. Trái Đất quả thật rất tròn - phải nói chính xác hơn là vô cùng tròn trịa...

- Hô hô!! Thật thú vị!! Cả hai quen nhau à??

- Vâng ạ!! - Lăng Từ Nhật chả lời chán nản, chả bù Lương Tiêu vỗ tay một cái “bốp” đầy vui sướng...

- ... Vậy thì càng tuyệt chứ sao?? Phối hợp càng ăn ý...

Cái đ*ch thì có!! Lương Tiêu tỷ tỷ, chị quả thật rất biết cách bắt nạt niềm hy vọng của người khác. Giờ thì sao đây?? Chưa tới mười phút nữa là họ đã phải lên sân khấu rồi. Chưa nói đến Dương Khánh Nam, từ nhỏ đến giờ liệu anh có bao giờ xem qua “Bạch Tuyết và Bảy chú lùn đầu chú”?? Thánh hay sao mà lướt qua một lần là nhớ??...

- Nè!! Hỏi thiệt chứ chắc ăn không đó??

- Hên xui!! - Dương Khánh Nam xoa cằm, chính anh cũng khoog ngờ rằng cái tình huống biến tấu này sẽ xảy ra. Bạch Tuyết ư??

- Ôi dào!! Đừng làm mọi thứ quá quan trọng lên chứ!! - Lương Tiêu chep miệng... - Vai hoàng tử cũng chả có gì khó khăn lắm đâu!!

- Phải phải!! Cũng không có quá nhiều lời thoại mà ha?! - bên cạnh, Lăng Từ Nhật gật đầu phụ họa. Biết sao được, không thành công thì chắc đầu cô bay xa với Lương Tiêu tỷ tỷ quá... =.=

Anh khê thở dài. Biết lo như vậy thì ngay từ đầu đừng có lôi người ta vào cái vở kịch vở vắn này chứ. Tổ hại nước hại dân hại đời hại cháu...

- Được rồi!! Mau lên đi kìa!!

Lương Tiêu khê huých vai, đẩy Lăng Từ Nhật ra phía sau cánh gà. Cô nuốt ực một cái, căng thẳng quá!!...

...

.

.

.

...

Ngày xưa ngày xưa, có một cô công chúa nhỏ sống với bà mẹ kế vô cùng độc ác...

Lăng Từ Nhật bước ra và cầm trên tay một cái xô lau nhà, ra ngoài và cọ rửa... Ặc!! Công chúa gì mà giống osin ghê gớm luôn chứ. Lăng Từ Nhật thâm mếu, khẽ liếc mắt vào bên trong cánh gà và thấy được ánh mắt của Dương Khánh Nam đang chăm chú nhìn cô. Tim cô khẽ giật nảy, mặt nóng dần lên, tự nhủ ánh mắt mình nhìn xuống cái thau...

...

Thợ săn ngồi bệch xuống tảng đá bên cạnh, ôm đầu và nói một cách ân hận với Bạch Tuyết...

Lăng Từ Nhật kéo chiếc váy lên một chút và để lộ mắt cá chân, gương mặt lộ rõ vẻ sợ hãi và từ từ lùi lại, đang định chạy đi... Haha!! Ai nói cô không có tố chất làm diễn viên chứ??...

... Và rồi cô run người, xoay đầu và te hé mắt nhìn lại. Rồi hai đôi mắt lại chạm nhau. Lăng Từ Nhật giật thót, làm sao mà anh cứ nhìn cô??...

...

Anh cứ nhìn cô mãi...

... Bạch Tuyết bắt đầu cọ rửa căn nhà của các chú lùn...

Nhìn cô...

... Bạch Tuyết nằm ngủ trên ba cái giường nhỏ...

Nhìn...

... Bà lão đưa cho Bạch Tuyết một sợi dây bạc...

...cô...

...

.

Làm cái giống gì mà anh cứ nhìn cô suốt trong cứ như đang nhìn một vật thể lạ vậy????!!!!!!.... Và điều đó làm cô bắt đầu từ sự xấu hổ ngại ngùng và chuyển sang khó chịu... Thử hỏi có một người khác giới nhìn chăm chăm vào bạn như đang soi mói ra điểm yếu của bạn thì bạn có khó chịu không?? Lôi ngay dép loại lớn phang thẳng vào mặt hắn ấy chứ chả chơi... =.=

...

Và rồi cũng đã đến hồi kết...

Bạch Tuyết nằm trên chiếc quan tài thủy tinh trong suốt và say ngủ như một thiên thần. Mọi vật đều chìm trong sâu nảo như tiếc thương cho cô gái bé nhỏ...

Dương Khánh Nam đến gần, khẽ vén chiếc quan tài lên và nhìn chăm chăm vào Bạch Tuyết - và “Bạch Tuyết” dường như đang nghe thấy tiếng tim mình đập thùm thụp trong lồng ngực... Cả sự im lặng của toàn bộ khán giả làm cho cô cảm thấy bản thân như muốn chết ngạt...

Dương Khánh Nam từ từ cúi đầu xuống...

Ôi chúa ơi!!! Lăng Từ Nhật dám chắc là giờ đây gương mặt nó đang rất đỏ...

... Cúi xuống...

... Cúi xuống...

.

.

Và rồi cô nghe được một tiếng la võ chợ đầy thích của cả hội trường cùng tiếng trái tim cô nặng trĩu... Lăng Từ Nhật ngồi dậy, lấy lại gương mặt bình tĩnh và lạ thường nhất sau mọi chuyện để diễn nốt vở kịch này...

... Gì chứ??...

...

.

Anh vốn không hề hôn cô...

.

Anh chỉ hôn vào giữa cằm và môi cô, đương nhiên, đó chỉ là để che mắt mọi người, nhưng sao cô lại cảm thấy khó chịu như vậy??...

...

.

.

.

...

Cả hai bước vào cánh gà cùng ánh mắt và sự thích thú của mọi người. Hờ!! Công nhận anh cũng thực giỏi, che mắt được tất cả mọi người. Nghĩ vậy, Lăng Từ Nhật khẽ thở dài - và điều đó dường như được thu vào ánh mắt của Dương Khánh Nam...

...

- Được rồi!! Mọi người vất vả cả rồi!! Nghỉ ngơi và tận hưởng lễ hội nhé!!

Lương Tiêu vui vẻ và vỗ tay bồm bộp cho mọi người giải tán. Lăng Từ Nhật cũng nới gót đi theo Lương Tiêu vào phòng thay đồ...

Phút chốc, một lực kéo nhẹ tay cô, và dường như cả người sắp đổ sập ra phía sau. Và Lăng Từ Nhật cô thề, một giây sau đó là cái gì đó vô cùng mềm mại và ấm áp lướt qua làn môi cô. Lăng Từ Nhật như muốn chết sống...

Dương Khánh Nam cười khi bỏ tay cô ra. Tiến về phía trước với hai chữ ranh ma in hằn trên mặt, nói hoa bướm trên môi...

- Phần thưởng cho sự mong đợi của bà đó!!...

.

.

Và sau hai giây sau khi thẩm nã lời nói của Dương Khánh Nam, cô đỏ mặt lấp bắp và hét toáng lên, ầm ỹ cả một góc cánh gà...

- Tôi không có mong đợi nó, đồ ngốc!!!!!!!!!!!!!!

...

Au :

Dạo này mình cảm thấy mệt mỏi và khó chịu trong người quá và chẳng biết ra sao nữa. Au cũng có cảm giác bộ truyện này đang có tình hướng xấu đi và ý tưởng trông có vẻ lủng củng quá. Au đã suy nghĩ ra cái kết rồi, nhưng au đang có ý định drop bộ này à :-(...

Tóm lại vẫn nên hỏi ý độc giả trước. Nếu muốn đi đến cái kết thì ok nha, nhưng au không chắc là truyện sẽ như thế nào nữa. Mọi người có để ý gần đây truyện trở nên quá nhàm chán hay không???

30. Chương 30 : Dương Khánh Nam Sốt

Hehe!! Thật ra định drop cơ mà thấy nhiều bạn cũng quan tâm đến truyện của au, nên... viết tiếp ^.^ . Nhưng au không dám nói trước là truyện sẽ không nhảm đâu nhé, càng ngày càng viết càng thấy nó nhảm +.+

Chương 30 :

Thế là cuối cùng cũng qua cái ngày dài đằng đẵng vùi đầu vào sách vở rồi. Mừng đến rớt nước mắt luôn ấy chứ. Ôi ~!! Kì nghỉ đông muôn năm. Lãng Từ Nhật như muốn gào thét như vậy khi không có một chuỗi sự việc xảy ra...

- Hai đứa đi chơi??

- Vâng!! - Lãng Nhã Linh cúi đầu thấp xuống, lấp bắp đỏ mặt. Dương Duy bên cạnh cũng bắt đầu lên tiếng một cách khó chịu...

- Hồi cung đủ chưa?? Phiền phức quá!!

Vâng vâng!! Lãng Từ Nhật phẩy tay ý đuổi. Thật tình, dù sao cũng là đi chơi ngoài cái cảm giác lạnh buốt cắt vào da thịt thì có gì sung sướng chứ?? Ở nhà tốt hơn...

...

Cạch... Rầm...

Đây!! Giờ thì căn nhà chỉ còn mình Lãng Từ Nhật. À ~!! Cô quên mất Dương Khánh Nam ở lầu trên nữa chứ. Thiệt tình!! Ngủ như con lợn mà suốt ngày réo cô. Và giờ thì sáng mắt ra chưa??

Phiêu du trong trí tưởng tượng bay cao bay xa, thì cái bụng kêu réo ầm ỹ cũng đã đến. Ồ mà cũng đúng, sáng giờ Lãng Từ Nhật cô chưa có gì bỏ bụng nha ~!! Khẽ liếc qua cái bếp một cái và thở dài. Ôi chúa ơi ~ cô không biết nấu ăn...

Thế lựa chọn còn gì tốt hơn là đánh thức “tên kia” dậy nữa chứ??...

...

.

.

.

...

... Cạch...

- Dương...

Vừa mở cửa, một cảnh tượng bỗng đập vào mắt khiến cô im bật, đồng tử mở to kinh hoàng. Hoảng hốt chạy lại, Lãng Từ Nhật chạy đến bên... Dương Khánh Nam đang nằm mặt mỗi trên sàn...

Khẽ sờ tay lên trán anh, một cảm giác ấm nóng khiến bụng cô cồn cào khó chịu. Dương Khánh Nam đến thở cũng khó khăn, phà phà ra hơi khói trắng...

- Này!! Dương Khánh Nam!! Ông ổn không?? Ổn không đấy??...

Cô hoảng hốt, lay mạnh mạnh bả vai anh khiến Dương Khánh Nam khó chịu mở mắt, một cảm giác say sẩm tràn vào đầu khiến anh muốn buồn nôn...

- Bà... bà làm cái gì ở trong phòng tôi đấy??

Ôi!! Đến nói mà cũng gần như rút hết sinh lực của anh rồi này. Nhưng khi anh nhìn đến gương mặt lo lắng của Lãng Từ Nhật, anh chỉ cố gắng loạng choạng đứng lên. Lập tức nghe Lãng Từ Nhật kinh hô là “a” một tiếng...

- Này!! Ông biết ông đang sốt không?? Muốn đi đâu vậy hả??

- Đi... ăn sáng!! Hỏi thừa...

Dương Khánh Nam thở dốc, nhưng khi vừa đưa chân bước thêm bước nữa, anh lại loạng choạng ngã về sau... Lăng Từ Nhật liền nhào ra đỡ, ngay tức thì linh tron cái đầu của anh vào bụng, đau đến muốn khóc...

Anh ngất luôn rồi...

Lăng Từ Nhật thở dài chep miệng, yếu mà cứ ra gió. Mà cô chắc chắn câu này mà lọt vào tai anh thì cô không dám chắc mình còn có thể nhìn ngắm bình minh của ngày mai đâu... Khó khăn, cô đỡ anh lên giường...

...

Việc này rất khó với Lăng Từ Nhật, đương nhiên, vì từ nhỏ vốn cô chả bao giờ đụng vào mấy việc này cả. Khẽ cười, trông cô khá là vô dụng nhỉ??...

Đầu tiên vắt khăn... Lăng Từ Nhật đã “trượt chân” và “lỡ tay” đổ nguyên thau nước và người anh. Và Dương Khánh Nam tỉnh ngủ ngay lập tức!! Không sao không sao!! Nước mát mà... =.= Nếu trong trường hợp đây không phải là mùa đông...

Tiếp theo là nấu cháo...

Bước 1) Đưa cho anh

Bước 2) Bỏ vào miệng

Bước 3)...

...

.

Phuttttttttt...

.

- Bà... bà tính ám sát tôi đấy à??

Anh hỏi Lăng Từ Nhật với chất giọng run run, trên mặt vẽ hằn ba đường hắc tuyến chảy dài... Lăng Từ Nhật hai chân quỳ trên sàn, mặt mếu máo như đứa trẻ phạm lỗi...

- Nói đi!! - Dương Khánh Nam ho vài cái rồi thở dài... - Ngoài chanh, muối, trứng, đường, bột ngọt, tiêu, sữa tươi và socola, bà còn bỏ thêm cái gì vào đây nữa??

Woa ~!! Công thức làm cháo của cô mà anh cũng biết luôn à. Lăng Từ Nhật nhe răng cười hời hợt... - Tôi không có bỏ socola, tôi bỏ kẹo bột với bánh quy!!...

Nghe đến đây, mặt Dương Khánh Nam đen thui. Đó là những thứ dành cho người bệnh ăn à?? Rốt cuộc là đầu cô chứa cái gì trong đó vậy??

- Tôi rất cảm ơn mẹ tôi vì bà đã cho tôi một cái dạ dày thần thánh... ~!!

- Ông làm bầm cái gì đấy??...

Dương Khánh Nam nhướn mày, nhìn bát cháo nóng hổi nằm trên cạnh giường, trên khóe môi bỗng vẽ ra nụ cười ranh ma...

- Này bà!! Giờ tôi bỗng thấy đói quá ~!!

- Đói hả?? Thế ăn cháo đi!! - Lăng Từ Nhật nói tỉnh rụi, chăm chú vắt khăn... Dương Khánh Nam nói một mồm...

- Nhưng tay tôi đau quá!! Muốn đông cứng luôn rồi này!!...

- Hử?? - Lăng Từ Nhật nhìn hai bàn tay đang run rẩy vì lạnh của Dương Khánh Nam, ngốc nghếch ngược mắt lên nhìn... - Thế giờ ông muốn tôi làm sao??

Dương Khánh Nam vờ suy nghĩ, ánh mắt ráo hoảnh liếc ngang dọc khắp căn phòng...

- Sao tôi biết được?? khụ khụ... - Bà tự động não đi chứ!!...

Và thế là Lăng Từ Nhật dẹp ngay vụ vắt chăn sang một bên, hai chân ngồi bắt chéo chăm chú suy nghĩ... Cô bồng búng tay cái tách thể như cái đèn leon cháy sáng trong đầu cô vậy...

- Hay tôi dứt ông nhé?!...

Dương Khánh Nam cười cười. Lọt bẫy!!...

- Được rồi!! Vinh dự lắm đấy nhé!!

Anh mở miệng nói cộng thêm nụ cười nửa môi đều cang. Lăng Từ Nhật đáp lại anh bằng một cái bĩu môi cực kì khinh bỉ... Cô đưa tay ra dứt cháo cho anh, anh nhìn một hồi rồi chán nản nói như bất đắc dĩ lắm vậy...

- Bà muốn tôi bồng đến chết à?? Ít ra phải thổi chứ??

- Hừ!! Cứ như trẻ con!!

Lăng Từ Nhật nhăn nhó, nhưng rồi cũng thổi cho anh thật. Nhìn như vậy, trong ánh mắt của Dương Khánh Nam thoáng qua nét cười...

- Hi...

Lăng Từ Nhật ngưng ngay hành động thổi cháo, chau mày nhìn anh nói bực bội...

- Ông cười cái gì đấy??

- À không!! - Dương Khánh Nam xua tay... - Chỉ là nhìn bà như vậy giống vợ tôi quá thôi!!...

Lăng Từ Nhật ngó người...

Cứ thử nghĩ đến một ngày nào đó, Lăng Từ Nhật cũng sẽ trở thành một bà vợ, ngồi chăm sóc cho một ông chồng ngốc nghếch nào đó cứ vào mùa đông là lại bị cảm...

Ôi ôi ôi !!!!...

Lăng Từ Nhật chắc chắn là mặt cô đang rất đỏ. Nội cái muỗng cô đang cầm trên tay cũng run run như có điều muốn nói rồi...

- Lăng Từ Nhật!! Bà sao... Ặc...!!!!

Dương Khánh Nam ho sặc sụa. Con nhóc này!! Dứt mà không nói gì hết trơn, dứt cái muỗng muốn xuống tuốt dưới cổ họng... =.=...

Mà nếu như anh không nhìn lầm. Đường như lúc này mặt cô... có chút đỏ??...

Anh tự mỉm cười thầm... Cô như vậy, thực sự không biết là bản thân quá dễ đoán sao???...

...

.

.

.

...

- Tụi em về rồi!!!!

Dương Duy mở cửa cùng Lăng Nhã Linh bước vào nhà vào buổi chiều muộn. Ngay lập tức một cảnh tượng đập vào mắt khiến cả hai trở mắt...

- Ủa?? Cháo??

Dương Duy bước lại gần, nhìn vào nồi cháo đang sôi nghi ngút??

- Nấu cháo làm gì thế ạ??

Lăng Nhã Linh cẩn thận để mấy cái túi lớn trên bàn, nhìn vào trong bếp hỏi vọng. Đâu đó vang lên tiếng thở dài...

.
. .
.

- ... Nấu cho chị em chứ chi nữa!! Cô ấy sốt rồi!!...

Hey ~!! Cứ như vậy thì không phải người bị xoay vòng vòng là anh sao??...

31. Chương 31 : Mèo Con Tên Mun

Chương 31 :

Thế là đã gần nửa tháng từ khi căn bệnh sốt hoành hành cả nhà Lăng Từ Nhật rồi... Và hôm nay cô mong là sẽ không còn bất kì chuyện vất vưởng gì xảy ra nữa...

- Tuyết rơi rồi...

Lăng Từ Nhật ngó nhìn trời, lẩm bẩm. Từng bông tuyết trắng xóa nhẹ nhàng xoay xoay vài vòng rồi đáp xuống mặt tuyết trắng xóa, tạo ra một khung cảnh hết sức thơ mộng. Đẹp... nhưng cũng thật buồn...

- Ha... ưm!!!!

Lăng Từ Nhật phà phà ra khói trắng, một bông tuyết nhanh chóng chui tọt vào miệng khiến cổ họng cô lạnh cóng. Ho sù sụ...

- Nên nhớ bà vừa mới hết bệnh đấy!!... - Cô giật thót. Từ khi nào mà...

- Xì!! Kệ tôi!!...

Lăng Từ Nhật lườm nguýt Dương Khánh Nam một cái đầy khó chịu... Gì chứ!! Đến giờ gặp anh mặt cô vẫn còn rất nóng nha ~!! Sao là sao chứ?? Là do anh nhồi nhét vào đầu cô những thứ không nên thôi!!...

- Có điện thoại của ba mẹ bà từ bên Úc kia!!

Anh lắc đầu cười cười, nói chậm rãi. Lăng Từ Nhật nghe thế cũng gật gù, chân chạm sàn nhanh chóng chạy ra ngoài. Dương Khánh Nam nheo mày, là anh nhìn nhầm... hay là thực sự Lăng Từ Nhật vừa run nhẹ??...

...

.
. .
.

...

- Vâng!!

-...

- Không!! Con ổn mà!!...

-...

- Dạ!! Chắc chắn rồi!!...

-...

Đây rốt cuộc là kiểu nói chuyện điện thoại gì vậy?? Anh không hiểu gì hết. Dương Khánh Nam nằm lười biếng trên sofa đối diện, khá buồn chán vì cuộc điện thoại không đầu không đuôi này...

...Kịch...

- Ông có thôi ngay cái kiểu nhìn do thám đấy không?? - Lãng Từ Nhật khó chịu lên tiếng, lườm nguyệt Dương Khánh Nam một cái. Anh chỉ khẽ cười xuề xòa...

- Này bà!! Hay giờ chúng ta ra ngoài đi!!

Lãng Từ Nhật nghe anh nói xong, đuôi lông mày khẽ co giật. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi quay lại nhìn anh...

- Ra ngoài??

- Ừ!!

- Với cái thời tiết này??

- Ừ!!

- Không!!!!!!!

Lãng Từ Nhật hét toáng lên khiến Dương Khánh Nam muốn bật ngửa ra đằng sau. Ra ngoài với cái thời tiết chém chết không khí thế này à?? No no no =.=...

Nhìn thấy phản ứng của Lãng Từ Nhật, anh nheo mày đầy khó chịu, nói bực dọc...

- Sao lại không được??

- Ông muốn đắp tuyết hay trượt băng gì thì kệ xác ông!! Tôi không đi!! - nói rồi, Lãng Từ Nhật phui mông quay lên lầu...

- Nhưng tôi có tính làm thế đâu!! - anh lười biếng lên tiếng - Tôi đi mua điện thoại cho bà, không phải bà réo mãi đấy sao??... - và lời nói của Dương Khánh Nam quả thật giữ chân cô lại...

Lãng Từ Nhật quay đầu, nói chán nản với bản thân cũng như cái tên đang ngồi đắc thắng dưới đây...

- Chỉ lần này thôi đấy!!...

...

.

.

.

...

Lãng Từ Nhật vừa bước chân ra ngoài thềm cửa, hai chân đã bắt đầu run cầm cập, cái mũi cũng bắt đầu đỏ ửng lên như chú hề. Vừa định quay lưng chạy vào nhà, ngay tức thì đã bị Dương Khánh Nam nắm áo lôi lại, kéo đi...

- Thả ra!! Thả ra!! Tôi lạnh chết mất!! Đồ ác độc!! Đồ vũ phu!! Con gà!! Đồ sinh vật biển, đồ !#\$%^&*()_+....!!!!

Và đương nhiên, tất cả mọi người trên con đường đông đúc đều quay lại nhìn gương mặt đen kịt của anh như kẻ *bóp* thứ thiệt. Phía sau, cô nhóc vẫn la oai oái...

Không thể nhịn được nữa. Dương Khánh Nam kéo nhẹ tay cô khiến Lãng Từ Nhật ngã chúi về phía trước. Nhanh chóng, anh lấy cái khăn choàng màu xanh to vòng qua cổ cô, đồng thời bịt kín cái miệng đang thuyết giáo kia...

- Được chưa?? Bà lắm lời quá!!

Dương Khánh Nam mặt phớt đỏ, cổ cau mày đầy khó chịu rồi nắm tay cô bước đi trước. Lăng Từ Nhật kéo cái khăn to, hít hà rồi cười mỉm, mặt cũng từ từ đỏ lên. Mùi bạc hà - mùi hương của anh a ~!!...

- Thế ông không lạnh à?? - Lăng Từ Nhật vờ nghiêng nghiêng đầu, hỏi khẽ... Dương Khánh Nam hờ hững liếc nhìn cô một cái, bàn tay to lớn tự động đan xen và siết chặt tay cô, nhét vào túi áo, nói nhỏ...

- Không lạnh nữa!!...

Lăng Từ Nhật nghe anh nói đến, mặt ngượng ngùng đỏ gay, ngoan ngoãn để anh dẫn đi và tuyệt nhiên không nói thêm câu nào nữa...

...

.

- Haha!! Nắm đuôi nó đi!!...

- Ế!! Coi chừng nó cào kia!!....

Đang đi trên đường tuyết trắng in hằn dấu chân lớn nhỏ của cả hai. Bên vệ đường bỗng phát ra mấy âm thanh trong trẻo của trẻ con, tuyệt nhiên gây thu hút sự chú ý của... Lăng Từ Nhật. Cô kéo nhẹ áo anh...

- Ê ông!! Tụi nhóc làm cái gì mà ồn ã bên đó thế??...

- Nướng thịt bò!! - Dương Khánh Nam nhún vai đẩy bốn cọt... - Chắc vậy!!...

Lăng Từ Nhật mặt cau nhìn anh. Tên này không thể nghiêm túc trong vòng ba phút hay sao ấy??...

- Lắm lời!! Qua đó với tôi!!

- Bà mới lắm lời ấy!! - Dương Khánh Nam khó chịu bị dắt đi - Cứ mãi lo chuyện tầm phào của người khác!!...

- Xì!! Kệ tôi!!...

Với bước chân của cả hai, chẳng mấy chốc đã đi được sát đến bên vệ đường. Khẽ cau mày, cô cố gắng lách ánh mắt qua nhìn thứ đang bị tụi nhóc bao quanh...

- Ê bà!!!!...

Dương Khánh Nam chưa kịp hoảng hồn, đã thấy Lăng Từ Nhật chạy vụt lên phía trước, ngay ngắn ngồi bên cạnh bọn trẻ, giọng lù lù như hồn ma khiến vài đứa suýt hét toáng...

- Mấy đứa... đang làm gì đấy...??!

- Á!!! Cái chị này!!!!!!... - vài đứa nhóc vuốt tim - Tụi tôi hỏi chị đang làm gì mới đúng đấy??!!...

Chà!! Tiểu học mà nghe giọng bố lão phết!! Lăng Từ Nhật chẹp lưỡi, tuyệt nhiên không hề thấy Dương Khánh Nam đang từ xa tiến lại gần...

- Con mèo con??!...

Lăng Từ Nhật nhìn vào cái cục đen thui tròn trịa ở giữa, run rẩy nhìn cô với ánh mắt đề phòng. Cát giọng nhàn nhạt hỏi...

- Mấy đứa định làm gì con mèo đó thế??...

- Cát đuôi rút móng nó, có gì không?? - một tên nhóc lên tiếng khó chịu vì bị làm phiền. Lăng Từ Nhật thật muốn tán vào cái mồm đàn bà đó ghê...

- Òa!! Nè nè!! - Lăng Từ Nhật ra vẻ bí mật lắm, nói nhỏ vào tai mấy đứa nhóc... - Các em có ước mơ định đi vòng quanh thế giới không? Ừm ~ như Úc chẳng hạn??... - Dương Khánh Nam bên cạnh khẽ thở dài, chuẩn bị cột chặt dây giày rồi chạy là vừa rồi mấy nhóc tỳ...

- Úc?? Muốn muốn!! - nghe đến đây, tụi nhóc mắt sáng rỡ. Ờ mà tự nhiên bay qua vấn đề này làm gì??...

- Được được!! Chị sẽ giúp các em!! Thế các em định rút móng và cắt đuôi nó à?? - Lăng Từ Nhật chỉ vào con mèo, và nhận được cái gạt đầu của bọn trẻ, cười cười, cô nói tiếp... - Mang nó qua Úc cùng đi, sẽ có chuyện vui lắm lắm...

Tụi nhỏ nghi ngờ nhìn nhau...

- Sang Úc và cắt đuôi mèo có gì dính nhau à bà chị??...

- À!!

Lăng Từ Nhật khẽ “à” lên một tiếng, đôi mắt to híp lại thành một đường khuyết ranh ma...

- Em biết ở Úc có những luật lệ như thế nào không??

Tụi nhỏ lắc đầu, và Dương Khánh Nam mong rằng sau khi về nhà chúng sẽ không khóc lóc ỏm tỏi đòi mẹ...

- Ở đó, trẻ em rất quan trọng, nhưng súc vật cũng rất quan trọng đấy nhé!! Chẳng hạn như con mèo này... - Lăng Từ Nhật chỉ tay - Vì dụ như em cắt tai nó... - Lăng Từ Nhật di di cái tay qua lỗ tai của một cậu nhóc đứng gần - Họ sẽ “cắt” tai ba mẹ em...

Tụi nhóc nuốt ực, mặt xanh lè vẻ không tin...

- Ví dụ như em móc mắt nó... - Lăng Từ Nhật tiếp tục... - Họ sẽ “đâm” mù mắt cha mẹ em!!...

Tụi nhóc nuốt ực ực, chân run lẩy bẩy...

- Ví dụ, em cắt đuôi nó... - cô chống cằm... - Họ sẽ...

- Oaaaaaaaaa ~!!!! Mẹ ơi!!!!!!!!!!!!

... Tụi nhóc hét toáng lên và bỏ chạy, chỉ còn để lại sau một làn khói trắng và cái điệu cười võ chợ của Lăng Từ Nhật... =.=

- Hahaha!! Ông thấy... haha... cái mặt của tụi nhóc.... khặc khặc... cái bụng của tôi ~!!

Cô ôm bụng cười đến chảy nước mắt. Chỉ có Dương Khánh Nam bên cạnh vuốt trán thầm than...

- Thật đúng là kẻ thù của trẻ con ~!!...

Không thềm đếm xỉa đến lời nói của Dương Khánh Nam, cô lồm cồm bò về phía cục bông đen đang run rẩy, khẽ khàng đưa tay ra...

Phập ... Phập...

- Quoa ~!! Máu chảy nè ông!!

- Á á!! Cái bà này!!! - Dương Khánh Nam giật ngay cái ngón tay lên thối thối, gắt... - Bộ điên hay sao mà đưa tay cho con mèo đó nó cạp vậy hả??...

Lăng Từ Nhật tiếp tục xoay mặt nhìn con mèo, xoa xoa cái đầu của con mèo đen đang xù lông lên phản kháng... Nhưng khi nó nhìn thấy vết máu, lập tức đưa cái lưỡi hồng hồng nhỏ xíu ra liếm như xin lỗi...

- Hê!! Mun ngoan ghê!! - Lăng Từ Nhật cười típ mắt, xoa xoa cái đầu nhỏ. Dương Khánh Nam nhướn mày...

- Mun??

- Ủ!! Tên nó đấy, hay không??

Giật giật...

- Thứ nhất, mun không phải là cái tên, nó là phân loại giống của mèo, biết không hả?? - Anh đưa tay véo cái má của cô, trái lại, cô chỉ chu môi bất mãn...

- Tôi biết mà!! Tôi đâu có ngu đâu!!...

- Thứ hai... - Dương Khánh Nam thở dài - Bộ bà tính mang nó về nhà hả??...

- Ủm!! - cô gạt đầu... - Có vấn đề gì không??

- Ờ thì... ~ - Dương Khánh Nam gãi gãi đầu...

...

.

.

.

...

- Yahhhhhh!!! Con... con... con... con....!!

- Nó là con mèo!! - Lăng Từ Nhật trả lời tỉnh bơ...

- Em biết!! - Dương Duy gào thét - Vấn đề là sao nó lại ở đây???

- Vì chị thích!!

- Ai quan tâm chứ?!! Mau đem nó ra khỏi đây!!!

Vừa nói, Dương Duy vừa lùi lại phía sau. Lăng Từ Nhật nhìn thấy biểu hiện đó, ngẫm nghĩ một hồi, rồi nhếch môi cười ranh ma...

- Nè nè!! Ôm Mun đi, Mun đang run rẩy nè!!

- Yah!!!! Bỏ thứ gớm ghiếc đó ra!! Hất xì!!!!...

- Haha!! Dị ứng với mèo?? Sự thật bất ngờ!! - Lăng Từ Nhật cười lớn, đưa con mèo ra trước mặt dù cu cậu đang rợn cả sống lưng, mặt xanh lè...

- Hất xì!!!! Aaaaaaaa!!!!!!!!!!

- Hahaha!! Ê ê đừng chạy!! Ầm chút đi nè!!....

- Không!! Yahhhhhh bỏ ra!! Hất xì...

...

32. Chương 32 : Bất Ngờ Không Tên

Chương 32 :

Ờm ~!! Thấm thoát đã gần sắp hết kì nghỉ đông và Mun cũng đã ở với Lăng Từ Nhật cả tháng trời chứ có còn ít ỏi gì nữa nhỉ??... Để phải nói từ khi có Mun bên cạnh, nhóc Dương Duy ít gây sự với Lăng Từ Nhật hơn hẳn và cô cảm thấy khá vui vì điều đó. Nhưng...

... hai tuần nay, kể cả Dương Khánh Nam cũng bắt đầu tránh mặt cô là sao??

Không hiểu nổi, và cô bắt đầu bực mình về điều đó...

Cứ có cảm giác Dương Khánh Nam lén lút sau lưng cô làm gì đó mà tim cô lại cồn cào một cách khó chịu...

Còn nói về phần Lăng Nhã Linh, không phải là do cô nói quá. Mà chính xác là cô em gái quý hóa của cô cứ bám theo tên lùn độc tài đó mãi, chả bao giờ ở nhà...

... Rốt cuộc là ba người này đang có âm mưu gì vậy??...

- Meow ~!!

Ngay chốc, Mun đã đi đến bên Lăng Từ Nhật từ khi nào và đánh bật cái mở lộn xộn của cô ra khỏi đầu. Mun dễ chịu dụi dụi cái đầu nhỏ vào chân Lăng Từ Nhật. Cô khẽ cười, bế nó lên...

- Được rồi mèo con!! Ít nhất thì em vẫn còn ở đây!!...

...

... Cạch...

- Yo ~!! Tôi về rồi nè!!

Dương Khánh Nam bước vào trong, phủi phủi đám tuyết bám đầy trên mặt áo khoác và phà phà ra cái hơi trắng lạnh giá...

- Ủ!! Về rồi hả?? - Lăng Từ Nhật nằm trên sofa với Mun, buồn chán ngược nhìn Dương Khánh Nam... - Ông đi đâu về đấy??...

Dương Khánh Nam chẳng nói chẳng rằng, một mạch bước lại sofa, mau chóng tròng ngay vào đầu cô cái khăn choàng cổ quen thuộc và lôi xềnh xệch cô ra khỏi nhà, mặc kệ cô la oai oái...

- Yah!!!! Cái tên này!! Ông bị điên hả????!!

- Bà nói nhiều quá!! - anh nhìn cô với cái mũi đỏ ửng vì lạnh... - Đi với tôi!!...

- Ế??! Đi đâu?? Tuyết đang rơi cơ mà??

Cô xoa xoa cái mũi của mình, gằn giọng nhìn anh. Dương Khánh Nam chỉ hơi hột nhún vai...

- Thì đi mua điện thoại!! Lần trước lỡ không mua được!!...

- Xì!! Còn nhớ cơ đấy!!...

Lăng Từ Nhật khinh bỉ biểu mô khiến anh suýt cười phì. Nghiêm giọng, vừa lôi tay cô đi vừa nói khàn khàn...

- Bà bày đặt giận cơ đấy?? Chứ không phải do đứta nào nhiều chuyện lo chuyện hôm ấy??

- Ủ thì là tôi!! - cô lí nhí - Nhưng ông không thấy Mun đáng thương hay sao?? Nó cứ mở to đôi mắt nhìn tôi thế này này!!...

Vừa nói, cô lấy tay mở lớn hai mắt mình ra kèm theo hành động chớp chớp. Dương Khánh Nam “phì” một tiếng, lát sau cũng sảng sặc cười... Ôi thôi ~!! Trí tưởng tượng của cô còn phong phú đến mức nào đấy??...

- Được rồi!! - anh nén cười lại khi nhìn cái lườm đầy sát khí của Lăng Từ Nhật - Lát chọn cái nào cho đẹp vào, tôi trả tiền!!...

- Dương nhiên là ông trả tiền rồi!! Chứ tên nào làm hư điện thoại của tôi??...

Lăng Từ Nhật chu chu cái miệng nói bất mãn. A a ~!! Sao tự nhiên hôm nay cô lại thích làm nũng với anh thế nhỉ??...

Dương Khánh Nam nhìn cô một cái, xoa xoa mái tóc nâu đen của cô. Tiếp tục cầm tay cô kéo đi. Trên khóe môi đã vẽ sẵn ra một nụ cười thỏa mãn...

...

.

.

.

...

Ngoài đường, khi mà những bông tuyết không thôi nhảy múa, rơi nhẹ trên mái tóc của người đi đường. Vui thích nhìn cuộc tranh cãi ồn ào đến đáng yêu của đôi bạn trẻ trong một cửa hàng sát góc phố...

- Này ông!! Ông thấy cái này hay cái này đẹp??

- Ừm ờ!! Cái kia đi!! - Dương Khánh Nam không thèm nhìn, chỉ đại vào một cái. Đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn vào quầy lưu niệm kế bên... Không thèm để ý đến khóe mắt co giật và cái nhìn đầy nghi ngờ của Lăng Từ Nhật...

- Tôi không biết ông có sở thích quái dị như thế nào, nhưng trong đôi giày của tôi thì làm gì có cái điện thoại nào hả??...

Nghe đến đây, Dương Khánh Nam giật thót ngẩng đầu lên, cười xuề xòa khi nhận ra quả thật anh đang chỉ tay vào đôi giày bata đen trắng của Lăng Từ Nhật...

- Ủm ~!! Lấy bên tay trái đi!!...

Anh chỉ vào cái màu trắng bên trái. Loại “gần giống với điện thoại của anh”... Lăng Từ Nhật nhìn nhìn một hồi, gật đầu...

- Vậy lấy cái này!!...

Dương Khánh Nam rút tiền từ trong ví ra đưa cô. Tranh thủ thời gian ngo chiếc đồng hồ đeo tay của mình...

...

- Nè!! Đi chưa??

Lăng Từ Nhật quay lại, trên tay là chiếc túi nhỏ cùng nụ cười xán lạn trên môi. Dương Khánh Nam khẽ đảo mắt, cười cười nhìn cô...

- Nè!! Muốn ăn cái gì đó rồi về không??...

...

.

.

.

...

Đ*ch!! Quả thật là anh muốn hỏi cô có ý định ăn gì không, nhưng ai ngờ là Lăng Từ Nhật lại muốn đến đây chứ??...

...Quán bánh đường Y khu X...

Hay thật!! Giờ thì quay lại cái quán đầy ắp kỉ niệm này rồi!!...

...

Leeng keeng...

- Chào mừng quý khách!!

- Anh Quốc Dân!!!!!!

Vừa mở cửa bước vào, Lăng Từ Nhật đã nhào ngay đến bên cạnh Lăng Quốc Dân, cười tươi ôm chặt lấy anh họ mình, không hề để ý gương mặt đen kịt như đất nôi của Dương Khánh Nam phía sau...

- Ha ~!! Lâu quá mới thấy đến thăm anh nha ~!!

Lăng Quốc Dân cười tươi xoa đầu cô em họ, thỉnh thoảng trong ánh mắt chứa đầy tạp xúc. Song, lại quay lại nói với chất giọng tươi tắn...

- À!! Có phải do hôm nay là...

- Hửm??

Lăng Từ Nhật nghiêng đầu ý không hiểu. Lăng Quốc Dân nhìn gương mặt của Lăng Từ Nhật, rồi lại ngược mắt nhìn gương mặt của Dương Khánh Nam phía sau, khẽ cười một tiếng như hiểu ra chuyện...

- Vào đi vào đi!!! Do hôm nay có “sự kiện đặc biệt” nên anh đãi!!

- Quoa!!! - Lăng Từ Nhật vỗ tay bôm bốp như đứa trẻ, vốn không hề để ý gương mặt của Dương Khánh Nam phía sau đã đen đi vài phần - Cơ mà sự kiện đặc biệt gì vậy ạ??...

- À!! Không quan trọng!! Không quan trọng!! - Lăng Quốc Dân lắc tay, nhanh chóng đưa Lăng Từ Nhật và Dương Khánh Nam đến một bàn gần cửa sổ...

...

- Nào!! Thế em muốn ăn gì??

- Tiramisu ạ!! - cô cười tíu mắt. Hôm nay đến đây quả thật là đúng đắn...

- Thế... cậu muốn ăn gì?? - Lăng Quốc Dân xoay sang hỏi Dương Khánh Nam...

- Gì cũng được!! - anh âm u. Hôm nay đến đây quả thật là sai lầm... =.=

...

- Ôa!! Công nhận hoài niệm ghê!! Lúc trước tôi còn làm ở đây nè!!

Dương Khánh Nam nghe cô nói, thi thoảng gật gật đầu. Hoài niệm?? Một mớ rắc rối thì có...

- Mà với lại tôi còn chưa gặp lại chị Trương nữa!!...

Lăng Từ Nhật vừa nói, vừa hớp ngụm trà nóng. Riêng anh nghe đến Trương Đồng Thư, cũng không có ấn tượng gì nhiều lắm. Từ “cuộc nói chuyện” của anh, Gia Hoàng Đăng với Trương Đồng Thư à Hoãn Thu ở nhà vệ sinh nữ. Quả thật ít gặp nhau hơn hẳn...

- Cho thêm hai cupcake nữa ạ!!!

Lăng Từ Nhật vui vẻ kêu thêm, vốn không để ý anh đang nghĩ gì. Anh tối mắt, ăn nữa?? Dù người ta có cho ăn miễn phí thật, nhưng với đà này thì sớm muộn gì cũng dẹp tiệm thật quá!!...=. =

...

.

.

.

...

Thêm một lần nữa, Dương Khánh Nam liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay phải... Cười nhếch môi một cái...

A ~!!

Đến lúc rồi...!!

- Về thôi bà!!

- Á á!! Cái gì vậy?? Khoan!! Còn hai cái Chocolate Cup Cake của tôi nữa mà!!...

Chưa kịp nghe Lăng Từ Nhật nói xong, Dương Khánh Nam đã lúi xệch cô ra khỏi cửa tiệm. Để lại bóng hình mờ xa và Lăng Quốc Dân đang vẫy tay chào cả hai...

...

.

.

.

...

Cả hai vội vàng chạy trên con đường phố quen thuộc rải đầy tuyết trắng. Lăng Từ Nhật neho mảy thở hổn hển, cố theo kịp bước chân của anh...

Sao tự dưng hôm mọi người đều có vẻ kì lạ vậy nhỉ??...

- Về rồi!!...

Phút chốc, giọng nói của Dương Khánh Nam vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Ngược nhìn, căn nhà lớn màu xanh thẫm hiện ra trông thật quen mắt...

- Được rồi!! Vào thôi!!

Và anh dắt tay cô vào nhà, mặc cho Lăng Từ Nhật nhăn nhó lăm bầm...

...

.

.

.

.

.

...

- HAPPY BIRTHDAY!!!!!!!!!!!!

...

Khi vừa bước vào nhà, một tràng pháo to đến ù tai. Phút chốc hé mắt, cảnh tượng trước mắt làm Lăng Từ Nhật ngỡ ngàng, khóe mắt ươn ướt... Có cả bóng bay, bánh kem, còn có dây ruy băng và rất nhiều thứ xinh xắn...

- Đây... là...

Đây là sinh nhật của cô ư?? Thậm chí đến cả cô còn không nhớ... Ôi ~!! Sao mũi cô bỗng cay xè vậy nè??!...

... Rìing rìing rìing...

“Bạn có một tin nhắn từ Lăng Quốc Dân”

... Phải rồi, khi nãy cô đã cho Lăng Quốc Dân số điện thoại mới mà...

... Tạch...

” Sinh nhật vui vẻ - em gái!! ”

...

Đến lúc không kiềm chế được nữa...

... Lăng Từ Nhật quỳ sụp xuống, òa khóc lớn. Khiến tất cả mọi người đều ngỡ ngàng... Dương Khánh Nam ngồi xuống sàn bên cạnh Lăng Từ Nhật, chùi chùi cái mũi đỏ ửng cùng gương mặt lấm lem nước mắt...

- Cảm... ơn... híc hu hu... mọi người!!!!!!!!!!!!...

Nghe Lăng Từ Nhật nói, cả ba chỉ ngỡ ngàng nhìn nhau, rồi phút chốc cười tươi. Thật là...

...

- Chị à!! Quà cho chị nè!!!

Lăng Nhã Linh bước đến, xòe tay đưa cho Lăng Từ Nhật một hộp quà nhỏ xinh, cười bí mật...

- Chị phải đợi thôi nên xong hãy mở...

... Xoẹt...

- Oa ~!! Một cái ly nhỏ xinh chưa nè!!

Lăng Từ Nhật ồ lên một cách đầy hứng thú và ngạc nhiên, mặc cho gương mặt cứng đờ như pho tượng của Lăng Nhã Linh... Cô đưa tay ra trước mặt Dương Duy, ngoắc ngoắc...

- Ê nhóc!! Thế quà của chị đâu??!

- Xi!! Tiện tay thôi nhé!!

Dương Duy lăm bằm, nhưng rồi cũng lôi ra một hộp quà lớn, đưa cho Lăng Từ Nhật...

- Ngoan ghê!! - Lăng Từ Nhật cười tít mắt, xoa xoa đầu Dương Duy mặc cho nó kêu réo phản đối - Ặc!! Cái gì đây??...

Lăng Từ Nhật méo mồm, lôi ra... một cái chuông...

Phút chốc, Lăng Từ Nhật đập bàn, cười sặc sụa...

- Hahaha!! Chỉ vì... khặc khặc... con mèo.... hahaha!!!!

Ôi ~!! Đau mồm quá!! Chỉ vì sợ mèo mà làm đến mức này. Mua chuông?? Thằng nhóc này có cái đầu hài thật... Lăng Từ Nhật vẫn tiếp tục cười, mặc cho ai kia méo mồm vì tức giận...

- Lăng Từ Nhật... bà đưa điện thoại đây!!

Dương Khánh Nam nãy giờ ngồi một góc im lặng, giờ bỗng lên tiếng. Lăng Từ Nhật nghi ngờ, lấy điện thoại làm gì chứ?? Nhưng cũng quả thật lấy ra đưa cho anh...

Dưới ánh mắt tò mò của Lăng Từ Nhật, anh chỉ cười một cái... Khẽ lấy trong túi áo ra...

...Leeng keeng...

Nhìn thấy, đôi mắt Lăng Từ Nhật bỗng sáng lên, lấp lánh như đứa trẻ...

... Một cái móc khóa chuông gió...

... Oa ~!! Dễ thương chết mất!!...

Dương Khánh Nam nhếch môi cười...

- Thích không??!

... Và Lăng Từ Nhật gật đầu một cách ngoan...

- Đây!! Cho bà!!

Và Dương Khánh Nam ném lại cho cô chiếc điện thoại, mặc cho cô hú hét vui sướng. Lăng Nhã Linh và Dương Duy nhìn anh với ánh mắt khâm phục. Làm cách nào mà anh có thể thuần hóa được con khỉ đó hay vậy??...

- Thôi nào!! - Dương Khánh Nam vỗ tay bôm bốp, thu hút sự chú ý - Thức ăn đã nhiều như vậy, chúng ta không thể lãng phí nhỉ?? Chỉ sợ... - Dương Khánh Nam nhìn Lăng Từ Nhật một cách đầy thách thức, nhếch môi... - Có người không thể chén hết thôi!!...

Bỏ mợ!! Hồi chiều ăn bánh ngọt nhiều quá!! Tâm tư Lăng Từ Nhật như gào thét, nhưng khi bắt gặp ánh mắt khinh khỉnh như muốn trả thù của Dương Khánh Nam, lòng cô lại sôi sục nhiệt huyết... ==

- Chì ăn!!!!!!...

...

.

.

.

...

Ha ~!! Lăng Từ Nhật đi ra ngoài sân cho thoáng. Cô thề, lần sau cô sẽ không bao giờ đấu với Dương Khánh Nam nữa. Anh quả thật đúng là một cái bao tử khổng lồ...

Ợ...

... Cô bỗng dưng muốn ói...

Cạch...

- Chị!!

Lăng Từ Nhật xoay đầu, tươi cười nhìn Lăng Nhã Linh, nói như trêu...

- Hai tên ấy sao rồi??

- Đang đấu games trong đây ạ!!

Lăng Nhã Linh cười buồn nhìn chị, chữ mắt chữ còn lấp lấp, mãi không thể vượt ra khỏi khóe môi. Lăng Từ Nhật như biết cô em gái định nói gì, cổ ỹ lên tiếng trước...

- Đến lúc rồi, phải không?!!

-...

Lăng Từ Nhật ngược nhìn trời, rồi lại xoay sang nhìn Lăng Nhã Linh - người đang có gương mặt đầm nước mắt, bờ vai run run cố kiềm chế...

- Em xin lỗi!!!... Em xin lỗi vì không giúp được gì...

— Chị biết...— Lăng Từ Nhật cười nhạt, khẽ ít sâu... — Chị biết mà...!!

33. Chương 33 : Điều Không Thể Nói

Chương 33 :

Vậy là vào đầu xuân rồi, Lăng Từ Nhật khẽ hít hà một cái, thỏa mãn nhìn qua khung cửa sổ... Thoáng chốc, vài cánh hoa đầu mùa khẽ tung bay theo cơn gió... Khẽ vươn vào mái tóc rối của cô...

- Yo!! Bà đang làm cái gì đấy hả??

Dương Khánh Nam từ lúc nào đã đứng sau cô, lộ ra cái đầu khiến cô suýt nữa thì đau tim hét toáng. Khẽ vuốt ngực vài cái, Lăng Từ Nhật cau gắt nhìn anh...

- Ông thực sự muốn hù chết tôi đấy à??

Dương Khánh Nam nhe răng cười, tay khẽ lấy vài cánh hoa vờn trên mái tóc... Nói như đùa...

- Trông bà có vẻ mệt mỏi vậy?? Đêm qua ngủ không ngon sao??

Anh chính là ám chỉ chuyện tối hôm qua Lăng Từ Nhật ngồi vụng trộm ăn lén trong nhà bếp. Ai ngờ câu nửa thật nửa đùa liền làm Lăng Từ Nhật xanh mặt, hời vội lay lay tay áo Dương Khánh Nam...

- Mệt mỏi là như thế nào?? Xanh xao?? Nhìn rõ như thế à?!!

Dương Khánh Nam ngớ người, biểu hiện như vậy là như thế nào?? Khẽ cười lắc lắc đầu. Đừng nói với anh là cô nhóc này có thói quen chăm chút nhan sắc rồi à nha ~!...

- Không có không có!! Chỉ đùa chút thôi!! - sau khi xác định Lăng Từ Nhật thờ phào nhẹ nhõm, anh liền vui vẻ nói tiếp - Nè bà!! Ngày mai đi đến chỗ này với tôi không?? Phát hiện chỗ này vui lắm!!...

Lăng Từ Nhật nghe đến chỗ vui chơi, lập tức hai mắt sáng rõ, nhưng chưa đầy ba giây thì cặp mắt xuống, nói giọng đầy buồn bã...

- Ngày mai thì không được!!...

- Sao lại không được?? - Dương Khánh Nam lập tức nhú mày bất mãn...

- Ừ thì... - Lăng Từ Nhật liếm môi, khẽ bối rối đánh mắt - Tôi có vài việc đi với Nhã Linh, chuyện đàn bà con gái, không lẽ ông thắc mắc??...

Dương Khánh Nam nghe đến đây, liền buồn chán không nói nữa. Nếu nói tiếp, không phải tự nhận là chính bản thân anh đang tò mò chuyện thầm kín của người khác phải sao?? =.=

- Thế chủ nhật?? - anh chống tay nói về dò hỏi - Đừng có mà nói hôm đó bà cũng bận?!...

Lăng Từ Nhật cười khở nhìn anh, sao anh có thể trẻ con như thế chứ?? Xua tay cười nhìn anh...

- Không bận không bận!! Đi cùng ông là được chứ gì?!...

- Được rồi!! Là do bà hứa đó!!

Nói xong, liền vui vẻ bước ra khỏi phòng... Lăng Từ Nhật sau khi xác định cửa phòng đã đóng, ánh mắt cứ nhiên lại xoay về phía cửa sổ, không khỏi nhếch môi cười nhạt...

A ya ~!! Mùa xuân năm nay vẫn đẹp như vậy...

...

.

.

.

...

Quả thật vào ngày tiếp theo, hai tên giống đực nhà họ Dương chỉ nằm ườn trên sò trong nhà, thở dài một cách buồn chán...

- Chán chết!!

Cả hai cùng đồng thanh, rồi ngơ ngàng xoay lưng nhìn nhau. Tiếp tục thở dài... Hà có gì lại bỏ anh ở nhà cơ chứ?? Khẽ nghĩ đến kế hoạch hôm nay bị đảo lộn chỉ do cuộc họp mặt gì đó của hai chị em gái nhà họ Lăng là anh lại một bụng khó chịu...

Nhưng... đây có thể là cơ hội tốt!!...

Phút chốc, như có cái đèn leon lóe sáng trong đầu. Dương Duy bỗng nghĩ ra một kế hoạch điên rồ. Lục phòng bà chị đó đi bây, canh ngay lúc này và tổng con Mun ra khỏi nhà pho re vờ ở lon ~...

Như nhìn ra cái gương mặt không mấy tốt đẹp của thằng em, Dương Khánh Nam nói chán nản...

- Đừng có mà làm càn. Và đừng có vào phòng cô ấy!!...

- Hừ!! Chỉ ba phút thôi!!

Dương Duy cười gian tà một cách thỏa mãn, hai giò lập tức như bay phóng lên lầu trên. Dương Khánh Nam cũng uể oải bước đi theo. Dù sao cũng là phòng của Lăng Từ Nhật, thật không thể để nó làm loạn nha ~!!...

... Cạch...

...

Dương Duy mở cửa, lén la lén lút như tên trộm. Dương Khánh Nam thì chỉ bình thản bước vào, trên ngón tay cái xoay xoay cái chìa khóa quen thuộc...

- Làm cái gì thì làm!! Đừng để khi về con mèo nhỏ đó nổi cáu là được!!

- Được rồi được rồi!! - Dương Duy lèm bèm khó chịu - Chỉ là một con mèo, chị ấy cũng không nhất quyết phải làm quá!! A!!! Nó kìa!!!

- Meow!!!

- Ách!! Đừng chạy!!! Hất xì!!!!!!...

Dương Khánh Nam không thêm chú ý đến cuộc đuổi bắt vớ vẩn kia nữa. Liền lập tức đánh mắt xung quanh căn phòng. A ~!! Căn phòng vẫn vậy, không thay đổi... Đơn giản và mạnh mẽ, hệt như chủ nhân của nó...

Khoan!!...

Chợt... ánh mắt anh chợt ngừng lại ở nơi học tử khê mở. Không kiềm được nổi tò mò, bước chân nhanh hơn tiến về phía học tử, tay nhanh chóng vươn ra phía trước...

Kẹt...

- Đây là...

Ánh mắt Dương Khánh Nam xẹt qua tia nghi ngờ. Tay mân mê thứ trong tay, không tự chủ siết chặt...

...

Dương Khánh Nam bỏ lại thứ vừa cầm về vị trí cũ. Đừng nói anh ngu ngốc không nhận ra. Rõ thật từ hôm sinh nhật cô khoảng hai tháng trước, dường như bắt đầu có sự kì lạ xảy ra...

...

Đừng trách au chương này quá ngắn. Nội dung vốn chỉ có vậy ~v~...

34. Chương 34 : Sự Thật

Chương 34 :

Lăng Từ Nhật chống cằm nhìn ra ngoài khung cửa kính lớn, trên tay là cốc capuchino đã nguội lạnh. Nhìn dòng đường và những tiếng cười hạnh phúc kia, không hiểu tại sao tim cô như bị khoét một lỗ sâu...

- Mùa xuân... đến nhanh quá!!...

Lăng Nhã Linh nghe Lăng Từ Nhật nói, cơ hồ sóng lưng hơi cứng lại, rồi lại nhẹ nhẽo thả ra. Nghe tang thương đến kì lạ...

- Đi!!

Lăng Từ Nhật xoay đầu cười với Lăng Nhã Linh một cái, ngay tắp lự đứng lên rời khỏi chỗ vừa ngồi. Hôm nay có lẽ thế là đủ. Mà về với Lăng Nhã Linh, bờ vai khẽ run lên đôi chút, cũng xách giỏ lên theo chân cô chị bước ra khỏi quán...

...

.

.

.

...

Vẫn như cũ, khi cánh cửa kia một lần nữa đóng lại, đôi mắt Lăng Nhã Linh xoẹt qua người chị đang ngồi trước mình cách khoảng năm bước chân, giọng hòa nhã, nét tinh nghịch thường ngày cũng giảm đi mấy phần...

...

- Chào cô!! Bác sĩ Cao!!...

- Chào em!! Đã lâu không gặp!!...

Cao Đường Quân lập tức đóng hồ sơ, đẩy cặp kính lên một chút... Lăng Nhã Linh bên cạnh ngồi xuống, tựa hồ lồng ngực như không thông, nghẹt thở vô cùng. Cao Đường Quân giọng trầm trầm nghiêm túc...

- Ba mẹ em thế nào??

- Họ vẫn ổn!! Ít nhất là họ nghĩ vậy!!...

Lăng Từ Nhật cười khỏ. Bao lâu đã không gặp hai vị sư tổ đó, cơ hồ còn không biết họ như thế nào?? Cao Đường Quân quan sát vẻ mặt của Lăng Từ Nhật, tiếp tục...

- Thế còn em??...

... Và mọi thứ dường như lại chìm vào im lặng... Lăng Từ Nhật nghiêng đầu, khó khăn bập bẹ ra mấy chữ như đứa trẻ lên hai tập nói...

- Bác sĩ Cao!! Cô vốn biết là em luôn chuẩn bị tinh thần mà!!

- Tốt!! - Cao Đường Quân ngay lật hồ sơ - Được như vậy là quá tốt rồi!!...

Lăng Nhã Linh vẫn ngồi bên cạnh, im lặng không nói tiếng nào. Lăng Từ Nhật thấy em gái mình đang mím môi đến chút thì bật máu, liền hỏi ngay vào vấn đề. Mà vấn đề cô nói... thật sự rất như xé nát tâm can...

.
. .
. .
. .

- Bác sĩ Cao!! Em còn bao nhiêu thời gian ạ??!...

...

Bao nhiêu thời gian thì có còn quan trọng?? Cô biết mùa xuân tiếp theo sẽ chẳng bao giờ còn tới với mình được nữa... Với cô, mười ba năm là bắt đầu một quãng thời gian rất dài, một câu chuyện như cào nát trái tim người nghe...

Lăng Từ Nhật sống trên đời. Sống tựa hồ rất vui vẻ và luôn cố gắng trân trọng, nâng niu từng giây phút quý giá bên mình. Luôn chấp nhận việc liệu khi nhắm mắt trước khi đi ngủ, đó cũng có thể là ngày nhìn thấy ánh mặt trời cuối cùng...

...

.

... Lăng Từ Nhật chính là có mang trong người một mầm bệnh bẩm sinh...

.

Căn bệnh nghe như là một từ thật đơn giản mà cũng thật xa xôi. Ung thư?? Tim mạch?? Không... đó là căn bệnh không vị bác sĩ nào có thể nói trước được. Bẩm sinh khi sinh ra, ngay lập tức trong người cô bắt đầu sinh ra một loại giống như kháng thể, nó sẽ cùng cơ thể cô phát triển và sinh sôi. Có điều...

... Loại “kháng thể lạ” đó có công dụng ngược lại với kháng thể còn lại...

Kháng thể giúp cơ thể chống lại với bệnh dịch. Còn “kháng thể lạ” đó chính là từ từ giết chết cơ thể của nạn nhân - mà đó là cô...

Nó sẽ từ từ ăn vào giác quan của cô, vào máu, vào mạch,... và cuối cùng... sẽ là trái tim của cô...

...

Lăng Từ Nhật sẽ chết... khi cô bắt đầu bước qua mười bốn tuổi...

...

.

Lăng Từ Nhật vẫn còn nhớ rõ lúc nhỏ, mọi người vẫn thường hay trêu ghẹo cô. Hỏi sao Lăng Từ Nhật lại để dành cho gọi một đứa con gái cho cô?? Lăng Từ Nhật cơ hồ chỉ mỉm cười đến đau lòng. Cô chính là không chán ghét cái tên này, nó không phải là cái tên nói lên ý nghĩa cuộc đời của cô sao??...

“Từ” trong “từ già”, “Nhật” trong “nhật thực”... Cô lúc đầu còn mơ hồ không hiểu tên mình lại quái lạ như vậy. Mẹ cô mới hồng hồng vành mắt trả lời cho cô hiểu. Từ già nhật thực chính là ám chỉ có lẽ đến một lúc nào đó, ánh mặt trời sẽ nhấn tâm mà bỏ rơi cô vậy...

Lăng Từ Nhật bảy tuổi, nghe xong liền cười, cười to, cười lớn, cười đến đau lòng... cười đến khi nước mắt tuôn trào đến đau thương, cào nát nổi lòng của Thượng Đế. Tên cô nghe hay như vậy, mạnh mẽ như vậy... thực chất lại bị ai đến thế sao??...

...

Suốt mười ba năm qua, cô sống trên đời tuyệt nhiên chưa từng hối hận, tuyệt nhiên luôn chuẩn bị cho bản thân một tinh thần thật kĩ càng... Nhưng chính bản thân không ngờ, ngay giờ phút này đây, điều mà cô ân hận nhất...

.

.

.

... chính là gặp anh - gặp Dương Khánh Nam...

Để cho Lăng Từ Nhật cô biết, cô không sợ chết, nhưng lại sợ rời xa anh biết nhường nào... Để cho Lăng Từ Nhật cô biết, cô ích kỉ, không bao giờ muốn người con gái khác độc chiếm anh... Để cho Lăng Từ Nhật cô biết, cô độc ác, luôn muốn hung hăng độc chiếm, sẵn sàng ác tâm nguyên rửa bất kì người con gái nào đến gần anh...

...Để cho Lăng Từ Nhật cô biết...

... Cô đã yêu anh đến mức nào...

.

Tự cười buồn, hít thật sâu... Lăng Từ Nhật nắm chặt gấu váy bưng đôi tay run bần bật, cô cố gắng nén lại những đợt cảm xúc khó tả đang dâng trào. Tim cô như bị bóp nghẹn, thậm chí còn bị thắt lại và cảm thấy ngạt thở... Bao lâu rồi?? Cô đã phải chịu đựng cái cảm giác khốn nạn này bao lâu rồi??...

Sống mũi Lăng Từ Nhật cay xè khi nghĩ về anh, đôi mắt ngấn lệ, cô sợ nếu mình chớp mắt một cái thì những giọt nước mắt mặn đắng kia sẽ không yên phận mà chảy xuống. Cô không muốn khóc, cô muốn mình phải mạnh mẽ...

Bác sĩ Cao chăm chú nhìn biểu hiện của Lăng Từ Nhật, cười đến thương tâm...

- Lăng Từ Nhật!! Em còn muốn ép bản thân còn phải kiên cường đến bao nhiêu?? Đừng dối!! Rõ ràng em đang rất đau!!...

Đến lúc này, nước mắt của Lăng Từ Nhật thực sự chảy xuống, lăn vào khoang miệng nhỏ nhắn, mặn chát, cô tự cười giễu, đã biết gương mặt của Lăng Nhã Linh bên cạnh cũng thấm đượm nước mắt...

- Rõ ràng đã tự hạ quyết tâm!! Nhưng khi giờ phút đến quả thật vẫn không thể từ bỏ...!!

Lăng Từ Nhật nói trong tiếng nấc nghẹn nghẹn. Tiếng nói như nhát dao chí mạng đâm vào vết thương vốn đã lành nhưng tiếp tục rỉ máu. Tim như bị xé nát nhưng không thể làm gì khác được...

Cô không nhớ từ khi nào Dương Khánh Nam lại có mặt trong cuộc đời cô. Từ lúc cô ý thức được sự tồn tại của anh, anh đã trở nên quá quan trọng. Cô quen với mùi hương bạc hà của anh vẫn vương trong không khí. Giọng nói trầm trầm vui vẻ hay nghiêm túc những lúc an ủi hoặc chọc cho cô nổi điên. Tấm lưng rộng lớn mạnh mẽ sẵn sàng che chở cho cô bất cứ lúc nào...

Cũng như thế, cô cũng không rõ từ khi nào trái tim, ánh mắt và bộ não của cô, dường như chỉ hướng về mình anh...

Lăng Từ Nhật biết nếu cô yêu anh, thì cô sẽ đau, anh cũng sẽ đau. Dẫu vậy, bản thân cùng trái tim, lý trí của cô, không thể ngăn được bản thân thích anh,... yêu anh. Trừ khi trái tim cô ngừng đập, bằng không, cô vẫn sẽ không phải lòng ai khác ngoài anh...

Lăng Từ Nhật đau đón ôm lấy mặt, để mặc những giọt nước ở khóe mắt tuôn trào như mưa, cô mặc kệ mọi thứ...

Tiếng cô nói nghẹn ngào như gào thét, đau đến tận tâm can...

- Bác sĩ... Cao!! Làm ơn... Em muốn sống!!!!...

...

.

” Làm ơn!!! Hãy giúp em!!”...

...

35. Chương 35 : Triệu Chứng

Chương 35 :

Lăng Từ Nhật cùng Lăng Nhã Linh bước về nhà, trong trạng thái đầy ủ dột và mệt mỏi. Lăng Từ Nhật xoay sang nhìn Lăng Nhã Linh, rồi tự tay đưa lên mặt mình sờ sờ vài cái. Tệ thật!! Mắt dường như đã sưng hết cả lên...

- Chị...!!

Lăng Nhã Linh bỗng đứng lại, lắp bắp bờ môi khó xử. Như nhận thấy cô em gái định nói gì, lập tức cô liền nhanh chóng cướp lời...

- Tốt nhất chuyện này đừng nói ai biết!! Em nên nói chuyện với cha mẹ thì hơn!!

Lăng Nhã Linh lập tức cứng người. Những lời như vậy, ý là sao chứ?? Nói chuyện?? Nói chuyện về cái gì chứ?? Phút chốc, ánh mắt Lăng Nhã Linh thoáng qua tia giận dữ trông thấy...

- Em không muốn!! Em không muốn!! Nói cái gì chứ?? Nói chuyện ba mẹ chuẩn bị lo hậu sự cho chị sao?? Hay là còn có gì khác nữa???

Lăng Nhã Linh ngay giữa đường lập tức liền gào lên đầy phẫn nộ, tiếp tục liền thấy sóng mũi mình cay cay... Lăng Từ Nhật hít sâu, cười nhàn nhạt nhìn...

- Em cũng đã nghe bác sĩ Cao nói, bệnh tình của chị đang chuyển biến xấu. Có thể... - giọng Lăng Từ Nhật ngắt quãng - Có thể còn chưa đến hai tháng...

- Chị im đi!! Chị im đi!! Em không muốn nghe!! Em không muốn nghe!!

Lăng Nhã Linh gào lên đầy ủy khuất, bước chân tựa hồ cũng mang đầy tức giận, vùng vẫy chạy vào nhà. Cô đứng đó, cổ họng cũng bắt đầu dâng lên một cổ chua xót...

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam neho mày nhìn cô một bộ dáng mệt mỏi bước vào nhà. Giọng khàn khàn không kiềm được liền cất tiếng nói như trách vấn...

- Bà về muộn!!

Lăng Từ Nhật vừa cởi giày, thân người phút chốc đông cứng, tựa hồ như rất đau đớn, cười khẽ...

- Ừ!! Tại tôi bị lạc!!

Nói xong, không một lời liền bước ngang qua Dương Khánh Nam, không cho anh có cơ hội chất vấn. Cô lướt nhanh, để lại ánh mắt nghi ngờ của anh sau lưng... Khẽ cắn chặt môi, cô cảm thấy mình thật có lỗi, thật khốn nạn...

Nhưng những chuyện này, tuyệt đối có chết cô cũng không nói với anh...

...

Không phải là không muốn nói, mà là không thể nói...

...

Nếu được, cô mong sẽ được nói với anh một câu nói đầy ý nghĩa hơn...

...

.

.

.

... Anh đứng lâu thật lâu ở hành lang nhà, môi hơi mím chặt. Không phải là nghi ngờ!! Rõ ràng Lăng Từ Nhật có chuyện muốn giấu anh...!!

...

.

.

.

...

Một ánh sáng khẽ khàng chui qua ánh sáng. Thật lạ!! Rõ ràng ánh sáng ấm áp đến thế. đẹp dễ đến thế, mà sao Lăng Từ Nhật cảm thấy một nỗi vô cùng. Trông mọi thứ thật yếu ớt, thật thiếu sức sống. Giống như cô vậy...

Lăng Từ Nhật cô không hề ngủ...

Khẽ hít một hơi thật sâu, cô vén một tấm màn mỏng... Nhưng khi bàn tay chưa kịp chạm đến góc màn, cô bỗng thấy bàn tay mình cũng mọi thứ dần trở nên mờ nhạt... Chợt giật nảy, cô rụt tay lại...

Là rồi... ảo giác sao??

Trong tim Lăng Từ Nhật mau chóng dâng lên một nỗi nóng cực kì bất an, cực kì khó chịu... Cô tự mau chóng an ủi bản thân, đó có lẽ là do cơn buồn ngủ thôi nhỉ??...

Nhưng quả thật, Lăng Từ Nhật không thể ngăn được tiếng tim của cô đập đầy bất an...

...

.

.

.

...

Hôm nay Lăng Nhã Linh đã cùng Dương Duy ra ngoài mua sắm cho năm mới. Dương Khánh Nam đến trường chuẩn bị cho kì thi tuyển chọn học sinh giỏi. Cứ nhiên chỉ còn mình cô ở nhà một mình...

Lăng Từ Nhật tự cười. Bản thân cũng không phải là còn con nít, cố sao lại nhớ họ chứ?!! Mau chóng, cô chạy vào bếp. Tự an ủi nấu cho bản thân một gói mì cho đỡ đói...

- Oa ~!! Mì này không phải là loại mình thích nhất sao??!

Lăng Từ Nhật khẽ hô một tiếng, ngay lập tức lấy nước đun sôi. Nhưng khi vừa mở lửa, một nỗi mờ nhạt lại tràn đến mắt... Lăng Từ Nhật mau chóng nhắm mắt lại, cười cười không giấu được vẻ chua xót, vờ thở dài...

- Không phải chứ!! Chắc là mình bị cận rồi!!

Cô cười ha hả, lại tiếp tục nấu mì. Không hề biết thứ ẩ ướt kia từ khi nào đã tràn ra đến khóe mắt...

...

Tự vui vẻ với thành quả với chính bản thân, cười ha hả nhìn bát mì nghi ngút khói, cô phồng mui tự khen. Mình thật quả là thiên tài nha ~!!

Lăng Từ Nhật kê mũi ngay bát mì nóng hổi, hít hà một hơi đầy thỏa mãn. Cứ nhiên hai giây sau, mọi hoạt động bỗng cứng đờ đến đau lòng... Cô nhìn bát mì, cười chua chua xót xót, gắp một đũa bỏ vào miệng...

Tự cười, tự gập đầu và tự bỏ thêm một đũa nữa vào miệng...

Thêm một đũa nữa...

Thêm một đũa nữa...

Thêm một đũa nữa...

Lại thêm một đũa...

...

... Toong...

Cô nhìn thấy vòng nước gợn lăn tăn trong tô. Miệng cười vẫn nhồm nhoàm nhai mì. Cười lớn, cười đến thật trông đến thoải mái. Vậy mà từ khi nào hốc mắt đã đỏ tấy lên lên?? Nước mắt như mưa chạy khỏi bờ mi. Tạo ra một cảnh tượng hết sức thương tâm...

Lăng Từ Nhật òa khóc lớn, miệng vẫn đầy mì, tay phải vẫn trên không trung cầm thêm một đũa. Khóc đau đớn, đôi mắt híp lại đầy đau đớn, lệ vẫn chảy dài...

Ngồi trong góc bếp, chỉ thấy bóng lưng cô hiu quạnh, run run lên từng cơn uất khuẩn...

Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc...

Tại sao cô cứ thích lừa dối mình?!!...

.

.

.

...

Cô đã không còn vị giác nữa rồi!!...

...

Nếu nói cô có một câu không bao giờ muốn nói với anh, đó sẽ là...

” Em sẽ rời xa anh ”...

Nếu nói cô có một câu thật ý nghĩa luôn muốn nói với anh, đó sẽ là...

...

.

.

.

” Em muốn cả đời có thể ở mãi bên cạnh anh...”

....

Helu mina~ Merry Chrismast a ~!! Đây là một chap dành tặng cho các bạn nhân đến Giáng Sinh, các bạn cũng vote tặng quà cho mình nhớ!! ^_^

Nội dung mỗi chap càng ngày càng ngắn và truyện càng ngày càng nhảm càng nhảm ha =.= . Nhưng dù sao cũng đã sắp đi đến hồi kết. Hãy giữ vững lòng tin và đọc đến chương cuối cùng nha ~!!

~ Thân ~

36. Chương 36 : Lãng Từ Nhật Biển Mất

Lâu quá không gặp!! >.< như=“” đã=“” hứa=“” dành=“” tặng=“” chap=“” này=“” cho=“” cherrydng5=“”
-=“” người=“” bạn=“” mới=“” của=“” au=“” a=“” ~!!...=“”>

Chương 36 :

Dương Khánh Nam bước vào nhà, khẽ hắt xì một cái. Hey ~!! Mùa xuân đến rồi mà vẫn lạnh như vậy a ~!!...

Khẽ bỏ cái túi ba lô cồng kềnh trên vai, tháo luôn cả đôi giày bata đen quen thuộc, anh cảm thấy trong lòng dâng lên một chút cảm giác thỏa mãn khi nghĩ đến hai đứa vướng chuyện của anh đã đi ra khỏi nhà hôm nay nha ~!!... Vậy là không phải anh có thời gian riêng với Lãng Từ Nhật sao??...

Nhếch môi cười thỏa mãn một cái, anh lướt qua phòng khách định lên hắt trên lầu. Nhưng phút chốc, ánh mắt anh hơi khựng lại, nhìn người con gái ngồi ngẩn ngơ trên ghế sofa, tay không yên phận khẽ vuốt bộ lông đen của con mèo nhỏ, làm nó rên hừ hừ thoải mái...

Anh khẽ nhăn mày, con mèo kia không phải là chiếm tiện nghi quá rồi sao?? Cư nhiên lại được sủng ái như vậy. Không ngăn được mà cảm thấy cư mang con mèo láo toét kia về có chút hối hận...

Dương Khánh Nam bước lại gần chỗ cô, cư nhiên thấy cô không có chút động tĩnh gì, như là người mất hồn, vẫn đắm đắm nhìn về một khoảng hư không trước mặt. Anh còn thấy, khóe mắt của cô cư nhiên có một chút đo đỏ...

Chân mày anh cau lại chặt hơn... Chậm rãi lên tiếng, cô kiềm nén không để cô ra mà lắc lắc hỏi tội...

- Này!!

-...

- Này!!...

-...

- LÃNG TỪ NHẬT!!!!!! - như đã mất hết kiên nhẫn, anh gầm lên khiến Lãng Từ Nhật giật bắn, xoay mặt nhìn anh, nhếch môi cười xã giao có chút cứng đơ...

- Hi~ !! Ông về rồi à?!...

Anh khẽ cảm thấy nhộn nhạo vì thái độ của cô, tức giận giây trước bỗng bay đi đâu mất... Khẽ ngồi cạnh Lãng Từ Nhật, ân cần hỏi...

- Bà sao thế?? Có chuyện gì xảy ra sao??!

Nét sững sờ thoát qua ánh mắt Lãng Từ Nhật, khẽ cười. Dễ dàng nhận thấy lắm sao?? Dù trong lòng có rất nhiều tâm tư, nhưng cô chỉ lắc nhẹ đầu thay cho câu trả lời...

Dương Khánh Nam khẽ thở dài, cô bướng bỉnh như vậy thì anh không ép, mà có ép cũng chưa chắc khai miệng cô được. Cổ họng chột khô khốc, Dương Khánh Nam rời khỏi chỗ ngồi, mau chóng quay vào nhà bếp lấy chút nước...

Nhưng vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt không thể làm người ta thôi kinh hãi, trong đó có cả anh...

Bàn ghế bị lật tung, tán loạn tứ phía. Khăn trải bàn cùng rèm cửa nát báy. Thức ăn thì vứt bừa bãi trên sàn, nước uống, rau xanh,... tạo nên một hỗn độn làm người ta không khỏi buồn nôn. Tủ thức ăn cũng bị lật tung, vứt bừa bãi trên kệ bếp, dao nĩa cắm lung tung, bát đĩa vỡ toang...

Cảm giác như vừa có một cơn bão quét qua đây vậy...

Khẽ rung mình một cái, anh liền xoay lưng nhìn người con gái lại ngẩn ngơ đằng kia. Đừng nói với anh, tất cả đều là do cô làm??... Phút chốc, một cổ bất an ngập dâng đến cuống họng... Cũng không thêm buồn uống nước nữa, anh lập tức quay lại ngồi ngay ngắn ở vị trí cũ...

Định mở miệng nói gì đó với Lăng Từ Nhật đang thất thần, nhưng cổ họng lại bị nghẹn bởi con mèo đang gừ gừ nũng nịu thoải mái kia, còn tham lam đòi cô gãi cho nó. Không khỏi nghiêng rằng, lập tức liền giật nó mà quăng sang một bên, không quên lườm một cái cực kì sắc bén...

Thứ mềm mại trong vòng tay lập tức trống rỗng, cô liền hơi thoáng ngạc nhiên, gương đôi mắt to ra nhìn anh...

- Bà... bà có chuyện gì giấu tôi à??

Tiếng nói vừa dứt, anh cảm thấy sóng lưng cô đột nhiên căng thẳng, mặt trắng bệch làm anh càng thêm nôn nóng, hỏi dồn...

- Chuyện đó là gì?? Không nói với tôi được sao??

Lăng Từ Nhật khẽ run, mắt không chớp liền nhanh chóng xoẹt qua tia bi thương. Nói với anh? Sao có thể nói với anh chứ??

Lại khẽ lắc đầu...

Dương Khánh Nam mày đẹp nheo lại, nhìn bộ dáng cô trong rất yếu đuối, rất cực khổ. Đó là chuyện gì?? Thực không thể nói với anh sao?? Dương Khánh Nam anh không đáng để cô chia sẻ sao?? Với suy nghĩ đó, một cổ tức giận không tên ngập dâng trong cuống họng, mãi không tan...

Bàn tay khẽ siết lại, cổ kiềm nén không tuôn trào...

Đứng phắt dậy, anh nhanh chóng bước ra khỏi phòng khách, để lại ánh mắt yếu ớt Lăng Từ Nhật nhìn theo. Không ngoảnh lại đầu, Dương Khánh Nam khẽ buông ra một câu hững hờ khiến tim cô chua xót...

- Thích làm gì thì làm!! Tôi không muốn quan tâm đến bà nữa!!...

... Nhói...

Rầm.

Cánh cửa đóng lại đầy tuyệt tình, nhanh và giống như một giáng búa đập thẳng vào tim cô...

Tan nát... Lăng Từ Nhật liền cảm nhận được ẩm ướt nơi đầu lưỡi. Không mặn, không chát... nhưng nó vốn là nước mắt từ khi nào đã tràn khỏi bờ mi...

Cô gạt nước mắt, chùi chùi lại chùi, chùi đến khi khóe mắt sưng đỏ nhưng cô vẫn cứ tiếp tục... Cô thét lớn, òa khóc, gục mặt xuống chiếc gối lông...

... Nói cho anh biết?? Cô không thể...

... Yêu anh?? Cô càng không thể...

... Ghét anh?? Đó là điều mà kể cả khi xuống địa ngục, cô cũng sẽ không bao giờ làm...

.....

Vậy thì, cô phải làm sao??...

...

Lăng Từ Nhật nhìn vật nhỏ cọ cọ ở chân cô, nhanh chóng nhảy vào lòng cô liếm liếm nước mắt như an ủi. Cô càng cắn chặt răng, ngăn không cho tiếng khóc bật ra khỏi khuôn miệng... Cắn chặt bờ môi nhỏ, đến rỉ máu, trắng bệch đầy đau nhức...

Nhưng liệu có bằng không, nỗi đau ở tim cô?? Nó luôn ngự trị ở đây, gặm nát trái tim cô còn nhanh hơn căn bệnh bẩm sinh khôn nạn...

Khẽ nhìn xuống bàn tay mình, cô để bờ môi khép hờ, máu chảy ra từng dòng trong thật lâm li đầy đau đớn...

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam nằm xoa xoa trán trên phòng, khẽ liếc nhìn đồng hồ cạnh bàn. Nhanh chóng bật dậy, chết tiệt!! Làm thế nào mà anh lại ngủ say như vậy?!!...

Khẽ bật dậy nhanh chóng, liền phóng ngay về phía cửa. Nhưng chưa kịp cầm lấy nắm tay cầm, tức khắc một giây liền có người nhanh hơn...

Hơi nheo mày nhìn Lăng Nhã Linh thở hổn hển, vẻ mặt gấp gáp cùng lo lắng. Dương Khánh Nam chưa kịp mở miệng nói, lại một lần bị Lăng Nhã Linh tranh trước...

- Anh Dương Khánh Nam!!!! Thế này là thế nào?!!...

Liền nói, nhỏ đưa vội mẩu giấy xé xuề xòa ra cho anh. Vừa cầm vào, anh đã thấy một mảng ẩm ướt, cảm giác bất an liền dâng lên đến cuống họng... Cư nhiên đọc xong dòng chữ nguệch ngoạc, con người cùng hai cánh tay anh buông thõng...

Tờ giấy được gió cuốn, nhẹ nhẹ bay đáp xuống mặt sàn, nhưng lại như một tảng đá đè nặng lên tâm trí Dương Khánh Nam...

...

.

.

.

“Chị đi đây!! Đừng tìm chị!!”

...

37. Chương 37 : Một Tay Che Trời

Tặng Nikaon chap này!! ~>~ !! Mong về sau vẫn tiếp tục ủng hộ truyện của mình !! ^__^

Cơ mà dạo này thấy viết nó nhảm quá. Hận không thể xóa fic ứ >.< cảm=“” giác=“” nó=“” nhảm=“” nhảm=“” và=“” không=“” có=“” cảm=“” xúc=“” gì=“” hết=“” cơ!!=“” ~="”>

Chương 37 :

Dương Khánh Nam kể từ ngày đó, hầu như lúc nào cũng điên cuồng tìm hình bóng của cô, trong vô vọng...

Anh gần như lục tung cả thành phố. Hạ Kim Vy cũng không biết Lăng Từ Nhật ở đâu... Và anh cảm thấy rất tức giận về điều đó. Hừ!! Tức giận?? Tức giận thì có ích gì?? Chẳng phải tất cả đều là do anh hay sao??...

Một nỗi thống khổ dâng ngập đến cuống họng, khiến anh nghẹn ngào. Từ ngày cô đi đã một tuần, mà dường như... anh không ăn cũng không uống, mà chỉ lao đầu vào tìm kiếm như một tên điên...

Phải!! Anh điên!! Điên rồi!! Dương Khánh Nam anh điên là... vì cô!!

- Anh Nam!!

Lăng Nhã Linh đẩy cánh cửa, để ánh sáng tràn vào căn phòng chỉ có một màu bóng tối. Lăng Nhã Linh cũng không thắm khá hơn gì, cả gương mặt chỉ là một vẻ hốc hác và tiều tụy...

Lăng Từ Nhật!! Về mà xem bà đã làm cho người ta khổ sở thế nào??...

- Mang đi!! Anh không ăn!!

Lăng Nhã Linh sự đón đầu và tuyệt vọng thoáng qua đôi mắt màu trà đã sớm mất đi vẻ hồn nhiên. Bất lực nhìn tô cháo đang thổi khói nghi ngút trong tay... Anh như vậy?? Làm sao mà chị hai có thể yên tâm chứ??

... Huống chi...

... Huống chi...

.

... Chị hai đã nhờ cô chăm sóc Dương Khánh Nam hộ...

Chị ấy đã thoáng biến mất, mà anh đã như thế này??! Vậy còn sau này, sau này nữa thì như thế nào??!...

Nghĩ đến đây, cả thân người và trái tim của Lăng Nhã Linh đều run nhẹ. Không nhìn được mà khóe mi khẽ tràn ra giọt nước nóng hổi... Cô cũng rất đau!!... Nhìn về phía người cô luôn xem là anh trai, nằm tiều tụy đau đớn ở góc giường, khe cắn môi trong để giữ cho mình tỉnh táo...

... Vì nếu không, cô sợ sẽ òa khóc mà kể cho anh nghe tất cả sự thật...

- Anh Nam!! Mau ăn đi!!

Lăng Nhã Linh gạt mạnh nước mắt, cứng rắn thuyết phục. Lại nghe âm thanh quát lớn trong căn phòng trống vắng...

- Anh đã nói là không ăn!!!!

- Anh phải ăn!!!!

Lăng Nhã Linh đau đớn cự lại. Dương Khánh Nam cau mày liền bật dậy đối diện với Lăng Nhã Linh, mắt đỏ đục ngầu, găm nhẹ...

- Em đi ra đi!!!

- Em không đi!! - Lăng Nhã Linh cúi thấp đầu, cầm chặt tô cháo nóng. Đã nghe tiếng Dương Khánh Nam quát lớn hơn...

- Đi ra!!!!

- Không!!!! - Lăng Nhã Linh như nước tràn ly, mặt đầm đìa nước mắt, thống khổ nhìn anh... - Sao anh cứ như thế?? Sao lại cứ như thế?? Sao mọi người cứ như thế??...

Trong câu chuyện này, tưởng như mọi thứ rất đẹp, mà hóa ra cũng thật đau...

Lăng Nhã Linh không màn nữa, quỳ sụp xuống sàn. Mặt ngược lên trần nhà mà khóc lớn, khóc đầy thống khổ. Cảm giác thực vô lực khi không thể tổng được cảm giác khốn nạn này ra khỏi cơ thể!!!!...

Cô thật đau thật đau!! Rất đau!!...

- Chị ơi!!!!

Trong tiếng nấc đầy nghẹn ngào, đôi mắt đỏ vằn ứa lệ như mưa. Từng tiếng từng tiếng gọi Lăng Từ Nhật. Dương Khánh Nam nhìn Lăng Nhã Linh, ánh mắt khe rĩ xuống, răng cũng nghiến chặt...

Phút chốc, thứ ướt át mặn chát cũng tràn vào khoan miêng của anh...

Anh cũng cảm giác như tim mình luôn bị Lăng Từ Nhật hung hăng chà đạp không thương tiếc. Và như lúc này, cảm giác như chính cô đang xé toạc trái tim của anh ra vậy...

Phải làm sao... để có thể trở lại những ngày như ngày xưa??!...

Như ngày căn nhà này vẫn tràn ngập đầy ánh sáng và tiếng nô đùa, tiếng cãi cọ và cả tiếng hò hét?? Như ngày mà cả bốn vẫn ngồi trên hai cái xe đạp và lạng lách khắp nơi?? Như lần Lăng Từ Nhật trốn học đi xem phim cùng anh??...

Như ngày mà... căn nhà này không bị sơn lên màu sắc của tuyệt vọng và sự đau khổ...

Anh không hiểu!! Không hiểu!! Anh là sai chỗ nào??...

...

Xin em!! Trở về đi!!

...

.

.

.

...

Dương Khánh Nam thở dài, lại hai tay dứt túi quần bước đi trên vỉa hè quen thuộc. Tầng tầng lớp lớp cơn gió nhẹ nhàng, nhưng sao với anh, lòng lại cảm thấy nặng nề quá..

Chắc là vì, không còn cô ở đây nữa??!...

Tự cười chua chát, chân anh phút chốc điểnh nhanh hơn, đôi mắt đăm đăm nhìn vào một địa chỉ hoàn toàn lạ lẫm trên mẫu giấy nhỏ...

Lần này, anh không thể cứ suy sụp được nữa... Anh phải cố gắng... Và khi tìm được cô, anh chắc chắn sẽ đề cô ra và quynh vào mộng cô vài cái cho bỏ tức...

...

Kiing... koong...

Dương Khánh Nam đứng trước một căn nhà lớn, không để vào đôi mắt sự xa hoa vốn có nơi đây, anh vẫn kiên trì bấm chuông. Bụng cồn cào sốt ruột không nói nên lời...

Không ngoài mong đợi, chưa đầy hai mươi giây sau, một cô gái bước ra cổng. Nhìn vừa lạ mà vừa quen. Nét sững sờ khẽ thoáng qua đôi mắt cô gái, rồi khẽ cười, mở cửa mời anh bước vào...

...

Dương Khánh Nam ngồi trên ghế sofa trắng mịn, mặt trầm trầm...

- Nhìn em không có vẻ quá ngạc nhiên!!

- Vâng!! - Tổ Mạc Như gật đầu, ánh mắt nhìn anh không còn xao động như trước - Vì em biết anh sẽ đến!!

Ánh mắt Tổ Mạc Như nhìn anh đầy kiên định, trong khóe mắt có chút đỏ ửng ẩm ướt. Người con trai này - là người mà bạn thân cô yêu... Cũng chính vì người này, không biết bao nhiêu lần cô làm tổn thương người bạn mình luôn yêu quý nhất...

... Nhưng cô từ bỏ...

- Em biết?? - Dương Khánh Nam chau mày đầy khó hiểu - Vậy còn Lăng Từ Nhật, em biết con bé ở đâu không?? - nói đến đây, hai bàn tay đan chặt của anh khẽ run lên, siết chặt...

Tổ Mạc Như cười nhìn anh, cười mà như không cười, cười mà như khóc, cười mà chua xót, giọng nói cũng đầy thê lương và khó hiểu...

- Em luôn thua A Nhật!! Ván này, em muốn thắng A Nhật một lần!!...

Tổ Mạc Như tim như bị gào nát. Thuở trước, lúc nào cô và Lăng Từ Nhật cũng cá cược, nhưng lần nào cô cũng thua. Và lần này... sẽ không như vậy...

- Em biết con bé ở đâu??

Dương Khánh Nam không thể kiềm nén được nữa, ánh mắt sắc xảo khẽ bén lên, gầm nhẹ. Tổ Mạc Như đắm chiêu nhìn anh một hồi, nói...

- Em đã hứa với A Nhật sẽ không nói!!

...Rầm...

Dương Khánh Nam đập mạnh xuống bàn, đôi mắt ánh lên tia máu, răng nghiến kèn kẹt, gương mặt ai oán đầy vẻ thống khổ...

- Nói đi!!!!

Tổ Mạc Như nhìn anh một hồi, cười chua chát, rồi lại lắc đầu... Dương Khánh Nam bờ vai khẽ run run... Giấy sau, anh làm Tổ Mạc Như kinh ngạc không nói lên lời, đồng tử cũng mở to trợn trắng...

- Làm ơn!!!!

...

Dương Khánh Nam quỳ sụp hai chân xuống sàn nhà lạnh buốt. Mắt nhắm nghiền đầy đau đớn khiến lệ tuôn rơi, như con dao sắc nhọn cắt vào từng dây thần kinh, từng mớ thịt...

Anh đã vứt bỏ cả lòng tự trọng của mình, chỉ vì Lăng Từ Nhật...

Tổ Mạc Như liền đứng dậy, xoay lưng về phía Dương Khánh Nam, giọng nói tê tái đầy thê lương, vai cũng run run lên từng cơn, nghẹn ngào...

- Cô ấy vừa mới rời đi!! Khoảng hai mươi phút trước!!!!

Dương Khánh Nam nghe đến đây, liền giật thót, chạy khỏi vị trí và phóng như bay ra cửa. Quay lại nhìn Tổ Mạc Như, nghẹn ngào nói hai chữ...

"Cảm ơn!!" ...

...

Tổ Mạc Như xoay lưng nhìn Dương Khánh Nam phóng ra khỏi đường, trên khóe môi vẽ nên nụ cười xót xa. Khẽ hít một hơi thật sâu, cô ngược lên bầu trời xanh thẳm...

...

- A Nhật!! Bà thật sự sẽ đi sao?? Bà đừng có mà nói dối tôi!!

- Đừng như vậy!! - Lăng Từ Nhật mỉm cười trấn an cô bạn. Cô luôn biết, Tổ Mạc Như luôn ra vẻ hồ hững, nhưng thật chất luôn rất quan tâm cô. Ngoài Tổ Mạc Như, còn có cả... anh...

Nghĩ đến Dương Khánh Nam, hốc mắt Lăng Từ Nhật cay cay, cô nghẹn ngào...

- Tôi xin bà!! Đừng nói chuyện ngày hôm nay cho ai biết, nhất là...

"... nhất là Dương Khánh Nam"...

Tổ Mạc Như sụt sùi nhìn cô, gật gật đầu... Lăng Từ Nhật, thật sự cô bạn thân này đã quá si tình rồi. Nhưng tại sao ông trời quá nhẫn tâm, ban cho cô một cuộc đời đầy đau đớn...

- Thế nhé!! Tôi đi đây!!

Lăng Từ Nhật gạt nước mắt, cười tươi nhìn Tổ Mạc Như. Định quay lưng bước đi nhưng phút chốc, cánh tay đã gầy gò đến bất ngờ bị níu lại...

- Bà... bà định đi đâu?? Bà nói cho tôi nghe đi!! Tôi sẽ đến thăm bà!!

Tổ Mạc Như gương mặt đầm đìa nước mắt, giọng cũng bắt đầu khàn khàn. Lăng Từ Nhật cười lại nhìn cô. Tổ Mạc Như ghét nụ cười đó lắm!! Ghét ghét ghét!! Vì trông nó giả tạo vô cùng...

- Tôi sẽ không nói cho bà biết!! - Lăng Từ Nhật nhẹ nhàng gỡ tay cô bạn ra. Tổ Mạc Như liền túm chặt lại, hỏi giọng đau lòng...

- Tôi hứa!! Tôi sẽ không nói cho ai nghe...

Lăng Từ Nhật đảo mắt, ánh mắt chua chát đỏ...

- Thế chúng ta cá cược đi!!

Tổ Mạc Như ngó người. Giờ này là giờ phút nào rồi mà Lăng Từ Nhật còn giỡn như thế chứ?? Tuy nghĩ vậy, nhưng Tổ Mạc Như cũng gạt đầu, nước mắt vẫn lăn dài hai bên gò má...

- Tôi cá tôi sẽ không nói cho ai hết!!!

- Còn tôi... - Lăng Từ Nhật cười nhìn cô, hốc mắt lại bắt đầu đau nhức - Tôi cá trận này, bà sẽ lại thua!!...

...

.

Tổ Mạc Như nghiêng đầu, khẽ hít một hơi thật sâu. Lệ không tự chủ lại chảy ra khỏi vành mắt, đầy chua chát...

- Được rồi!! Tôi chỉ thua lần này nữa thôi đấy!!...

38. Chương 38 : “lăng Nhã Linh!! Bà Cũng Muốn Giấu Tôi?!”

Chương 38 :

Tất cả dường như chỉ còn là một mảng đen vô vọng. Với Dương Khánh Nam, ánh sáng vừa lóe lên một chốc, rồi cũng nhanh chóng vụt bay. Nhanh và nhẹ như một cơn gió...

...

Anh đã chạy theo con đường vỉa hè. Mồ hôi túa sang hai bên thái dương. Trong dòng người đông đúc không thể thở, ánh mắt anh lại đảo dắc tìm cô...

Không có không có không có...

Mọi nơi đều không có. Dương Khánh Nam cắn môi, sần tay siết chặt đến nỗi gân xanh, cổ nắm giữ lại cho bản thân một tia hy vọng...

Lòng anh đau đốn, đầy sự tê tái hệt hăng. Vì thiếu vắng hình bóng cô, từ khi nào mà anh đã trở nên tiêu tụy như thế này??... Trong thoáng chốc, giữa dòng người xô đẩy, anh nhìn thấy một hình bóng quen thuộc...

Một cô hy vọng dâng ngập, anh đẩy, anh xô. Anh chạy nhanh hết mức có thể, chỉ để bắt kịp hình bóng đó... Dương Khánh Nam không hề rời mắt khỏi bóng hình đó, mặc kệ tiếng phàn nàn của người đi đường, trong mắt anh giờ chỉ có mình cô...

...Phịch...

- A ~!! Xin lỗi anh!!

- À!! Không sao!!

Một cô gái tông trúng anh, khẽ đỏ mặt nhìn anh. Dương Khánh Nam vốn trong ánh mắt không hề có cô gái nọ. Ánh mắt vẫn đảo dắc nhìn về phía trước...

- Xin lỗi!! Tôi đang vội, làm ơn tránh ra!!

Không day dưa nhiều lời, Dương Khánh Nam lập tức đẩy cô gái kia qua, mau chóng nhanh chân chạy về phía trước. Lòng dâng lên một tạp xúc, sự ghen đố ở cuống họng dường như mãi không tan...

Lăng Từ Nhật?!

Cô đâu rồi??

Dương Khánh Nam trong biển người, chỉ có thể điên cuồng tìm cô. Anh xô đẩy cả phụ nữ, va ngã cả trẻ con. Lòng anh run lên từng hồi, thâm tâm anh như bị gào nát bởi sự vô vọng...

Anh lại lạc mất cô...

...

.

.

.

...

Lăng Nhã Linh ngồi vắt chân trên ghế sofa, mắt đăm đăm nhìn về mùa xuân bên ngoài cửa sổ...

Thật đẹp, nhưng cũng thật buồn...

Cười một cách chua chát, khóe mắt cô bỗng cay cay. Tự dưng mắt và hít một hơi thật sâu... Ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn về phía cửa sổ...

Tại sao tất cả chuyện này lại xảy ra??...

Chúng ta đã từng vui vẻ biết bao nhiêu cơ mà...

Cạch...

Một tiếng động nhẹ phát ra khe thu hút sự chú ý của cô. Khe nghiêng đầu, Lăng Nhã Linh nhìn Dương Duy cẩn thận để cốc sữa nóng trên bàn...

- Uống đi!!

Dương Duy cũng ngồi xuống ghế đối diện nhìn Lăng Nhã Linh. Cô không nói gì, chỉ cười rồi lắc đầu... Dương Duy đăm đăm nhìn cô, từ khuôn miệng bập bẹ ra vài chữ làm Lăng Nhã Linh không khỏi giật thót...

- Rõ ràng bà và chị Nhật giấu chúng tôi điều gì đó!!...

Mặt Lăng Nhã Linh tái xanh, cắn môi trong, khe lắc đầu. Dương Duy liền chau mày, nhíu mày...

- Chị em bà... cái tính bướng bỉnh giống hệt nhau!!...

Vừa nói, Dương Duy lấy trong túi ra cái gì đó, dưới sự tò mò của Lăng Nhã Linh. Vừa nhìn thấy, Lăng Nhã Linh mặt cắt không còn chút máu, giọng nói run lên từng hồi...

- Sao... sao ông...??!

- Lăng Nhã Linh!! Bà cũng muốn giấu tôi??...

Dương Duy đặt trên bàn một ống tiêm đã sử dụng qua. Ống tiêm này là do lần trước bắt con mèo Mun, Dương Khánh Nam đã thấy nó trong hộp tử của Lăng Từ Nhật... Lần trước khi cùng Lăng Nhã Linh dọn phòng Lăng Từ Nhật, cậu đã thấy thứ này...

Lăng Nhã Linh nhìn vật trên bàn, mím môi, hai tay đan chặt cũng siết vào nhau. Cả thân người cũng run lên từng hồi. Nói giọng thều thào, run run...

- Còn thiếu một thứ...

Vừa nói, Lăng Nhã Linh đứng dậy, đi về phía chậu hoa trên bàn. Cô lấy hết hoa ra với bàn tay đầy run rẩy, gương mặt đau đớn thống khổ như sắp khóc... Đổ chiếc bình lại, một tờ giấy được gấp cẩn thận rơi ra...

Lăng Nhã Linh siết chặt tờ giấy, nước mắt từ khi nào đã rơi ra ngoài... Dương Duy nhìn thứ trên tay cô bạn gái, nheo mày đầy nghi ngờ...

- Đó là...

Lăng Nhã Linh không nói, khẽ nấc từng tiếng nghẹn ngào... Đưa tờ giấy cho Dương Duy với bàn tay run rẩy, gương mặt đầm đìa nước mắt. Nhận lấy tờ giấy đầy nghi ngờ, cậu mở ra xem. Sau đó, đôi mắt cũng mở lớn, đồng tử trợn to...

- Bà... bà... chị ta...!!

Lăng Nhã Linh gục mặt, nước mắt rơi lã chã trên gương mặt thanh tú... Dương Duy vẫn đứng đó, mắt nhìn đắm đắm vào tờ giấy, những dòng chữ được ghi đã bị nhòe đi bởi nước mắt...

.

" Giấy báo tử "...

Tất cả đều được điền rất đầy đủ và chi tiết. Chỉ còn thiếu... chỉ còn thiếu ngày tháng năm mất... Dương Duy lắp bắp khóe môi...

- Tại... tại sao?? Chị ta sẽ chết ư?!...

Lăng Nhã Linh mái tóc dài phủ cả gương mặt tiều tụy, nghẹn ngào gật đầu...

...

Tất cả ngay từ đầu, mọi thứ đã được định đoạt, mọi thứ sẽ không bao giờ thay đổi...

...

Mọi người đều hỏi Lăng Nhã Linh. Có một cô chị khá bê bối và hậu đậu như vậy, chắc là sẽ khổ lắm. Nhưng cô chỉ lắc đầu, cô cười...

Mọi người đều nói Lăng Nhã Linh lúc nào cũng biết cách chăm sóc chị gái. Nhưng cô chỉ lắc đầu, cô cười...

Mọi người đều nói Lăng Nhã Linh. Hãy tự để cô chị gái chăm sóc bản thân mình đi. Nhưng cô cũng chỉ lắc đầu, cô cười...

... Dù mọi người nói gì, cô đều cười...

.

Vì cô biết, chắc chắn mình sẽ khóc...

.

Cô chăm sóc Lăng Từ Nhật, cô hạnh phúc...

Cô thương yêu Lăng Từ Nhật, cô hạnh phúc...

Cô an ủi, cô chia sẻ, cô động viên, cô trò chuyện với Lăng Từ Nhật, cô hạnh phúc...

.

... Vì đến một lúc nào đó...

Cô sẽ không thể chăm sóc chị gái cô được nữa...

Cô sẽ không thể thương yêu chị gái cô được nữa...

Cô sẽ không thể ở bên cạnh chị gái cô được nữa...

...

Không được chạm vào chị, không được nhìn thấy chị, không được ôm chị, không được nghe thấy giọng nói của chị...

Không được nhìn thấy chị cô cười, chị cô trêu ghẹo cô. Không còn ai để Lăng Nhã Linh kêu dậy í ới vào mỗi buổi sáng, hay nhìn thấy chị gái ngồi ăn vụng món bít tết cô để dành cho buổi trưa...

...

Mọi thứ đều sẽ sụp đổ...

Lăng Nhã Linh sẽ không còn cười, cô sẽ khóc nức lên từng cơn mỗi đêm khi gặp ác mộng. Mà khi đó, sẽ không còn ai ôm cô, hát cho cô nghe cái giòn buồn người, vuốt ve cô cho đến khi cô ngủ...

Mọi thứ rồi sẽ biến mất...

...

.

Lăng Nhã Linh khóc rống lên, nghẹn ngào nghe đau thương đến kì lạ...

- Chị...!! Em xin lỗi...!!

Em xin lỗi... vì không thể giúp được gì...

.

39. Chương 39 : Bất Ngờ Xuất Hiện

Chương 39 :

Ánh nắng gay gắt của mặt trời hắt thẳng vào ngũ quan tiêu tụy của Dương Khánh Nam khiến anh nheo mày. Ngồi trên cái ghế gỗ cũ ngoài công viên với con Mun trên tay, ngơ ngậy cựa cựa vào tay anh, nhưng anh chẳng để lọt vào con mắt...

Đã hai tháng rồi...

Kể từ anh lạc mất cô trong biển người đó, cũng đã hai tháng rồi, tròn hai tháng. 61 ngày chứ nhiều gì nhỉ?? Nhưng không hiểu sao với anh, đó cứ như là dài đằng đẵng tới vô tận...

Trong hai tháng qua, đã bao nhiêu lần Dương Khánh Nam anh tự hỏi bản thân, thật sự Lăng Từ Nhật có từng tồn tại trên đời hay không?? Có phải là ảo giác hay không??...

Nhưng không, tất cả đều là thật. Lăng Từ Nhật có thật, và nỗi đau này cũng là thật...

Mùa hè đến rồi, nhưng không hiểu vì sao, tim anh vẫn cảm thấy trống rỗng và lạnh lẽo quá... Vì anh cảm thấy kể cả trong giấc mơ, anh cũng thấy cô, gọi tên cô...

...

- Meow ~!!

Mun đang gặm gặm ngón trỏ của Dương Khánh Nam, đôi đồng tử màu trà nổi bật giữa bộ lông đen dày hơi khựng lại, ngược nhìn phía đối diện, cái đuôi dài cũng tự động vểnh lên. Phút chốc đã nhảy ra khỏi vòng tay anh, chạy nhanh về phía trước...

Cảm giác bàn tay mình trống rỗng, Dương Khánh Nam vội ngẩng đầu, nhưng rồi một hình ảnh lại đập vào đôi mắt khiến cả thân thể anh phút chốc cứng đờ, bàn tay to cũng tự động siết chặt, run lên...

...

Lăng Từ Nhật cảm thứ mềm mại trong vòng tay, nheo nheo mày nhìn con Mun làm nũng, liếm liếm gương mặt cô, khẽ phì cười, vuốt ve nó... Mun dụi dụi vào hõm cổ cô vài cái, rồi yên vị nằm đó cho cô bế...

Cô bé Mun, đôi mắt ngược lên nhìn con người đối diện, mỉm cười nhìn anh. Dương Khánh Nam đồng tử như đóng băng, đôi bàn tay run run đưa lên phía trước, chạm nhẹ vào má cô...

Là cô thật sao??...

Dương Khánh Nam ngu ngốc tự hỏi chính bản thân mình, vì sau mọi chuyện, anh vẫn ngỡ tất cả chỉ là một giấc mơ... Nhưng giờ đây, người con gái đang mỉm cười với anh, đang nhìn anh, đó còn có thể là mơ sao??...

Bỗng chốc, anh thấy mũi mình cay cay... Anh ôm chặt lấy cô, siết chặt, sợ cô sẽ lại tan biến trong chốc lát. Giấc mơ cũng được, xin hãy để nó trôi qua chậm một chút...

- Bà...

Dương Khánh Nam mở miệng, liền bị cô dùng tay bịt miệng lại, rồi lắc đầu tinh nghịch như một đứa trẻ, không cho anh nói nữa. Dương Khánh Nam gỡ tay cô ra. Anh rất muốn hỏi cô nhiều chuyện, muốn mắng cô, muốn nói với cô. Nhưng khi nhìn ánh mắt như cầu xin đó, anh lại chẳng nói được câu gì...

Thấy anh không còn ý định nói nữa, cô nhe răng cười tinh nghịch, rồi buông tay ra khỏi miệng anh. Rất nhanh sau đó, liền dắt tay anh đi...

Dương Khánh Nam thờ thần bị cô kéo đi, trong lồng ngực dâng lên một cổ tạp xúc khó nói...

...

Lăng Từ Nhật đi ven đường, mái đầu rung rinh cùng cái đuôi đen đen của Mun khẽ đu đưa trông đến buồn cười. Dương Khánh Nam chợt chạm vào tóc cô, liền bị Mun xoay sang cào hột một cái...

Dương Khánh Nam khẽ nheo mày đầy bất mãn. Cái con mèo này!!...

Bỗng Lăng Từ Nhật chợt đứng khựng lại, suýt khiến anh tông sầm vào cô. Lập tức thấy cô xoay đầu, chỉ vào chỗ bán kem rong đăng xa...

Nhìn vào ánh mắt như cầu xin của cô, anh hiểu ý liền phì cười. Nhanh chóng bước lên cô một bước, kéo tay cô đi...

Lăng Từ Nhật nhìn vào bàn tay cả hai đan chặt vào nhau, khóe môi liền thỏa mãn giương lên một nụ cười...

...

Lăng Từ Nhật được anh đưa cho một cây kem to, vui sướng đến tít mắt, cười toác đến tận mang tai. Con Mun nhìn thấy nhiều màu đẹp quá, mà cô chủ cũng cười đến cả chảy nước miếng đi, liền đưa cánh tay nhỏ nhỏ ra mà quơ quơ...

Lăng Từ Nhật phì cười, liền đưa cây kem lạnh đến trước mắt Mun, nó vui mừng quẹo một cái. Cảm giác lạnh run khiến Mun xù lông rụt tay lại. Lăng Từ Nhật liền run run cười khoái chí...

Đưa kem vào miệng, cô xoay sang nhìn Dương Khánh Nam. Anh không nói gì, lặng lẽ đưa tay lau kem ở mũi cho cô...

Dương Khánh Nam nhìn cô vui vẻ, khóe môi cũng nhàn nhạt vươn lên. Cảm giác thống khổ đầy cô đơn vào ít phút trước dường như cũng bắt đầu tan biến... Vì nhìn họ lúc này, quả thật cứ như là người yêu vậy...

...

Sau đó, Lăng Từ Nhật lôi Dương Khánh Nam vào một rạp phim, vui thú quay qua quay lại nhìn xung quanh. Dương Khánh Nam đứng ở quầy lễ tân chọn vé, ánh mắt không khi nào rời khỏi người con gái kia...

Nhìn vào mục giới thiệu, nhếch môi một cái, giọng anh trầm trầm...

- Lấy cho tôi hai vé này!!

Lăng Từ Nhật thấy anh chọn xong, liền vui vẻ mà chạy lại, lập tức không cẩn thận mà té một cái. Dương Khánh Nam giật mình liền chạy lại, đỡ cô lên. Thật tình!! Sao không có gì và cô cũng vấp được thế nhỉ?? Chưa để anh mở miệng, Lăng Từ Nhật đã đưa tay lên lắc lắc, ý bảo cô không sao...

Dương Khánh Nam lại một lần nữa nheo mày nhìn cô, đau thì cứ nói đau. Có gì tại sao hôm nay cô cứ im lìm im lìm thế nhỉ??...

Chưa kịp làm gì, Lăng Từ Nhật đã đứng dậy, tự động phủ sạch quần áo rồi lon ton đứng bên cạnh anh, cười vui vẻ...

Hôm nay rốt cuộc là Lăng Từ Nhật cô bị sao thế??...

...

Dương Khánh Nam cười cười, miệng bỏ bắp rang vào miệng bình thần nhai. Tiếng âm thanh phát ra từ màn hình lớn khiến người bên cạnh anh cứ phút chốc là lại run lấy bầy, giật thót... Xem chừng là bóp cổ con Mun đến cái mặt đen ngòm của nó cũng chuyển thành xanh lè...

Thấy con mèo vũng vầy dữ dội, Lăng Từ Nhật hốt hoảng buông nó ra. Rồi một tạp thanh truyền đến khiến cô lại giật thót mà bóp vào mạnh hơn... Vốn xúc vật không được vào đây. Nhưng vì Mun khá nhỏ, nên lúc xé vé đã vội chui vào áo của Lăng Từ Nhật. Ặc!! Biết vậy hồi nãy ở ngoài cho nó đỡ khổ... =.=

Lăng Từ Nhật mếu máo nhìn anh. Anh thật xấu!! Sao có gì mà lại phải chọn phim ma. Tiếng ầm ầm lại vang lên dữ dội khiến cô lại giật bắn người...

Nhìn thấy Lăng Từ Nhật mặt xanh lét, mắt cũng bắt đầu ầng ậc nước, cả thân người co ro run run. Anh cũng thấy mình đùa hơi quá... Vội quàng tay qua ôm Lăng Từ Nhật, áp cô vào lồng ngực vững trãi...

Ngước mắt lên nhìn anh, nhưng trong gian phòng lớn khá tối, khiến cô không biết anh đang có một biểu hiện như thế nào. Nhưng tận sâu trong thâm tâm, Lăng Từ Nhật thực sự cảm thấy rất hạnh phúc...

...

.

.

.

...

- Bác sĩ Cao!! Bác sĩ Cao!!

Một y tá khê vội vàng đập cửa chạy vào phòng vị bác sĩ nữ nghiêm túc. Cao Đường Quân không rời mắt khỏi tập bệnh án, nhàn nhạt hỏi...

- Chuyện gì??!

- Bệnh... bệnh nhân ở phòng 2211... - cô y tá khê thở gấp, vuốt ngực... - Tôi không thấy cô ấy đâu nữa!!...

Đến lúc này, Cao Đường Quân mới khê ngẩng đầu lên...

- Là tôi cho cô ấy xuất viện một ngày, cô có ý kiến??

Mặt cô y tá lập tức vì sợ mà hơi rụt lại, nhưng vẫn kiên định nói, dù trong chất giọng mang theo vẻ run run...

- Bác sĩ Cao!! Như vậy... như vậy thật không được!! Đang chuyển biến đến tình trạng xấu nhất. Lỡ như có chuyện gì...

- Tình trạng xấu nhất?? - Cao Đường Quân lập tức khê nhướn mày như khiêu khích, quăng luôn cả tập hồ sơ vào góc tường, day day trán cười đầy giễu cợt - Tình trạng xấu nhất vốn đã đến từ lần lên cơn trước rồi!!

Nghe đến đây, cô y tá khê giật nảy, nói đầy lấp bắp...

- Ý... ý của bác sĩ là...

Thấy như cô y tá đã hiểu, Cao Đường Quân cười hơi mang theo tư vị chua chát...

Phải!! Lăn lên cơn tiếp theo, con bé sẽ không qua được nữa!!...

...

.

.

.

.

...

Lăng Từ Nhật bước ra khỏi rạp chiếu phim, mắt vẫn còn ầng ậc nước, bờ vai vẫn còn hơi run run. Khi nữ chính đập gương mặt của mình vào cánh tủ kính, đồng tử mở to đầy cảm giận, máu cũng từng vệt từng vệt man rợ kéo dài. Lập tức nghĩ lại Lăng Từ Nhật thật muốn hét...

Sau đó chợt nghĩ ra gì đó, Lăng Từ Nhật liền gỡ balo xuống, lấy ra một quyển sổ nhỏ. Tò mò, Dương Khánh Nam ngó đầu qua xem...

Nheo nheo mày, gì mà... “Ăn kem, xem phim, đi công viên, đạp xe đạp, chèo thuyền, đến khu vui chơi, còn ngắm mặt trời lặn và ngắm sao nữa”,...

Khẽ cười, có vẻ như cô đã chuẩn bị cho ngày hôm nay rất kĩ. Có điều chẳng lẽ Lăng Từ Nhật không nhận ra, những việc như vậy rất giống với những cặp đang yêu nhau sao??...

Bộp...

Đang triền miên trong từng đợt suy nghĩ hạnh phúc... Tiếng động khẽ vang lên khiến anh chú ý. Vội cúi xuống, nhặt lấy quyển sổ rồi ngước mặt lên...

- Bà làm rớt...

Chưa kịp nói dứt câu, cả thân người của Lăng Từ Nhật khẽ đập xuống vòng tay của anh, đôi mắt nhắm nghiền bất tỉnh, ở mũi còn có máu tuôn ra xối xả...

Dương Khánh Nam hoảng hồn nhìn cô, bàn tay run run gọi cô, lay tay cô, kêu cô đến khàn cả cổ, hốc mắt lại bắt đầu buốt từng cơn. Anh hoảng sợ, càng kêu, giọng anh càng lớn hơn...

.

Đáp lại anh chỉ là sự ồn ào của xe cộ, tiếng xì xào bàn tán, cả tiếng bi thương của gió xào xạc khẽ qua, tiếng con Mun kêu lên từng tiếng đầy tha thiết...

Từ đầu đến cuối, cô chưa đáp lại anh một lần nào...

.

...

40. Chương 40 : Tiếng Lòng

Truyện sắp kết rồi a ~ Mong mọi người tiếp tục theo dõi ~v~... Vừa nghe nhạc trên video trên vừa xem truyện cho vui ạ!! Hay đã man luôn :))

Chương 40 :

Lăng Từ Nhật nằm thoi thóp trên giường, đôi mắt tiêu tụy giương lên nhìn máy đo nhịp tim bên cạnh giường, những sợi chỉ của sự sống dường như chỉ nhếch lên một chút, rồi tức khắc lại hạ xuống. Miệng đeo ống thở khẽ nhếch lên...

Sắp đến lúc rồi... Mà tại sao sóng mũi cô vẫn cảm thấy đau nhức...

Dương Khánh Nam đứng một bên cạnh cửa, ánh mắt hướng về người con gái trên giường, trong đôi mắt đen sắc bén ánh lên đầy sự bi thương...

Lăng Từ Nhật nhìn anh, đôi môi khẽ cười...

Cô ngàn vạn lần đừng cho anh biết, khi gặp anh, cô đã chẳng thể còn nhìn rõ gương mặt của anh nữa...

Cô ngàn vạn lần đừng cho anh biết, khi nắm tay anh, cô đã không còn cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của anh nữa...

Cô cũng ngàn vạn lần đừng cho anh biết, khi ôm anh, cô đã chẳng còn nghe thấy nhịp tim của anh nữa...

... Cũng ngàn vạn lần đừng cho anh biết, cô đã chẳng thể nào gọi tên anh...

... Và ngàn vạn lần đừng cho anh biết, đến giờ phút này, Lăng Từ Nhật vẫn yêu anh đến mức nào...

Lăng Từ Nhật nhìn anh, cô cười thỏa mãn. Dương Khánh Nam nhìn cô, anh chỉ còn lại đau đớn... Lăng Từ Nhật vươn tay về phía anh, Dương Khánh Nam liền gấp gấp chạy lại phía cô, cầm lên bàn tay run rẩy ép sát vào lồng ngực, vén đám tóc nghịch ngợm xõa xuống thái dương...

- Không sao!! Bà sẽ không sao mà...!!

Anh cười nhìn cô, không nhận ra chính giọng nói của mình cũng bắt đầu run rẩy. Anh trấn an cô, cũng như trấn an chính mình. Nhưng... liệu có được không??...

Cô cười, lắc đầu chậm rãi nhìn anh. Dương Khánh Nam nhìn lại cô, đã cảm thấy tim mình như bị roi quất vào, đau đến từng thớ thịt...

Đừng có cười nữa!! Đồ ngốc!!...

Cô run run, gỡ ống thở ra khỏi khoang miệng, nhìn anh với ánh mắt đầy tạp xúc. Đau đớn?? Bị thương?? Tiếc nuối?? Nhưng trên tất cả, còn có sự yêu thương lấp đầy cho anh...

Cô cười. Đến gió cũng như gào thét làm sao mà nụ cười này lại quá nhẫn tâm...

Nhịp tim cũng bắt đầu hạ xuống. Anh hốt hoảng, nước mắt chực rơi, liền chạy ra khỏi ghế tìm bác sĩ. Nhưng rồi bàn tay gầy gò đó níu anh áo anh lại...

Anh nhìn cô đầy thống khổ. Cô nhìn anh lại cười, nhẫn tâm lắc đầu, yếu ớt níu anh quay trở lại ghế... Đôi môi cô bắt đầu bập bẹ mấy chữ, khó nói thành lời...

Anh gạt hết những đau đớn sang một bên, cố gắng lắng nghe những chữ vô nghĩa của cô...

Có trời mới biết, anh sợ mất cô đến nhường nào. Một tương lai không có cô, một tương lai sẽ chẳng còn có cô ở nơi đó nữa...

- Anh... Nam...!!

Dương Khánh Nam ngạc nhiên tột độ, nhìn cô...

- Này bà!! Dù gì tôi cũng lớn tuổi hơn bà, ít nhất cũng phải gọi tôi là anh chứ?!

- Ông leo neho vấn đề ấy mãi không mệt à??

Lăng Từ Nhật tức tối, véo mạnh vào hông Dương Khánh Nam một cái, khiến cái xe đạp chao đảo suýt ngã. Cô la lớn ôm chầm lấy Dương Khánh Nam, còn anh thì ngửa đầu cười đầy sảng khoái...

- Ông... hừ!!!

- Được rồi!! Đừng giận!! - Dương Khánh Nam vẫn tiếp tục đạp, tay trái đưa lên vuốt nước mắt... Bắt đầu nghiêm giọng...

- Thế bao giờ mới gọi tôi là anh hả?? Nhóc con!! Gọi tôi là anh!!

- Thứ bá đạo!! Lấy quyền gì mà ra lệnh cho tôi thế??... Muốn tôi gọi là anh hả?? Đợi khi nào ông thành người yêu tôi rồi hẳn nói...

Dương Khánh Nam neho neho mày, cười nham hiểm...

- Được rồi!! Là do bà nói đấy nhé!!...

Thấy có gì đó không đúng, Lăng Từ Nhật liền nhanh miệng bổ sung...

- Đến lúc ông thành người yêu của tôi, chắc đó là cuối đời của tôi rồi!!

Tự vỗ tay một cái, cô cười nham nhở ha ha. Mặc cho Dương Khánh Nam nhăn mày lăm bầm...

- Cuối đời à?? Không chắc đâu nhé??

- Không chắc?! - Lăng Từ Nhật nhướn mày đầy khiêu khích - Nói cho ông biết, gì chứ ngoài cá cược, tôi đây không bao giờ thua!!

- Hừ hừ!! Đợi đi rồi hần nói!!!...

.

Một khoảng kí ức khê tràn vào tâm trí anh như nhựa sống, chân thực và sống động không ngờ. Trước mắt chợt nhòa đi, anh nghiêng rặng, không tự chủ như mưa tuôn xuống, thấm ướt khăn trải giường...

- A... Anh...

- Im đi!!

- An..h...

- Im đi!!!...

- An...Anh...!!!

- Tôi bảo im đi mà!!!!!!...

Dương Khánh Nam quát lớn, đầy bi thương, trong ánh mắt cũng hần lên tia máu, nước mắt tóc tách rơi như máu trong tim anh. Nhưng Lăng Từ Nhật vẫn cứng đầu không thua, vẫn khó khăn bập bẹ từng chữ... Vì cô biết, đây sẽ là lần cuối cùng cô được thấy anh, được gọi anh... Nhưng dường như vẫn chưa đủ, sâu trong tim cô vẫn chất đầy sự tiếc nuối...

Chợt, nhịp tim nhảy lên, rồi nhanh chóng trùng xuống. Cả người Lăng Từ Nhật co giật, nẩy mạnh, nước mắt cũng thấm ướt hai má, chảy tóc tách xuống gối trắng...

Dương Khánh Nam kiềm cô lại, lớn tiếng kêu bác sĩ. Nước mắt cả hai như vẫn rơi, hòa huyệt rơi vào nhau...

Tiếp “tít tít” kéo dài không dứt, tựa như con dao từ từ gọt dũa trái tim của anh...

.

- Vui lòng anh tránh ra!!

Vài cô y tá chạy đến, đẩy anh ra. Bắt đầu đeo ống thở cho cô, rồi từ từ đẩy cô vào phòng cấp cứu...

Anh đứng đó, nhìn theo bước chân của những người áo trắng, như đang nhìn theo bước chân của những tử thần sẽ dắt cô đi xa mãi mãi...

Bốn bậc phụ huynh cũng từ khi nào đứng trước cửa phòng cấp cứu. Mẹ Lăng cùng Lăng Nhã Linh dường như đã khóc cạn nước mắt, vẫn nấc lên từng hồi...

Dương Khánh Nam tự hỏi, mọi người khóc vì cái gì vậy??

Lăng Từ Nhật còn chưa có chết mà...

Cô ấy vẫn còn đang sống mà...

Vậy tại sao mọi người lại khóc?? Tại sao ánh mắt của ai cũng đều bi thương như thế??...

Cha Dương đứng nhìn con trai trưởng của mình, sự đau đớn chợt đọng ở gương mặt vị cha già đáng kính. Ông bước đến, ôm Dương Khánh Nam...

Anh thần thờ, hai tay buông thõng. Cảm nhận được sự ướt át trên gò má mình. Nhẹ nhàng đưa lên chạm vào mớ chất lỏng...

Nước?!....

A...

Anh tự cười...

Anh cũng khóc sao??

Trong căn phòng được bao bọc bởi mùi máu tanh. Không ai biết, bàn tay của Lăng Từ Nhật khê mở lỏng. Vật được cô cầm trong tay kiên trì từ đầu rơi xuống...

Chiếc móc khóa chuông gió quen thuộc vẫn nghe tiếng rung rinh vui tai, rơi xuống đất, liền vỡ toang nghe tang thương đến kì lạ...

.

.

41. Chương 41 : “lại Cãi Nhau Với Tôi Nhé?!”

Boo~chan đã hỏi tại sao mình không đăng một ngày một chap như fic đầu phải không ạ?? Thật sự thì mình cũng muốn lắm chứ :(Nhưng năm nay sẽ bước vào thời kì quan trọng nhất suốt năm học. Nhờ năm trước thành tích tốt nên năm nay được nâng lên lớp giỏi, cần phải cố gắng nhiều ~v~...

Với lại lúc trước là do mỗi chap khoảng 1000 từ à ~ Bây giờ thì làm gấp đôi nên hơi lâu. Cuối cùng là do khoảng thời gian. Fic đầu là viết hồi hè, thời gian nhiều. Nhưng giờ nhập học rồi, còn chuẩn bị học nghề và bồi dưỡng a, nên hơi chậm. Thông cảm nhen!! >.<>

Chương 41 :

Khi bác sĩ đẩy chiếc giường trắng ra khỏi phòng bệnh, mang theo người con gái ấy, với cái lắc đầu đầy tàn nhẫn. Hành lang lại một lần nữa truyền đến tiếng khóc vang dội...

Mẹ Lăng gương mặt xanh xao, phút chốc cả thân thể đổ ập xuống phía sau, ông Lăng đỡ lấy vợ mình, gương mặt của bậc trưởng lão thoáng chốc nheo lại, đẩy thống khổ...

Lăng Nhã Linh không màng đến sàn nhà lạnh buốt, quỳ sụp xuống, khóc thật lớn đầy sự tê tái...

Ba mẹ họ Dương không nói gì, chỉ có gương mặt buồn phiền về tiếc nuối...

.

Chỉ có Dương Khánh Nam, anh vẫn đứng thẫn thờ ở một góc phòng bệnh, như đang theo dõi một bộ phim buồn, mà giờ đây lòng anh cũng trống rỗng...

Cô đi rồi sao??

Lăng Từ Nhật đi rồi??...

Cô đi rồi...

.

Anh không tin!!!

Trên gương mặt anh sự đau đớn khê bủa vây. Dương Khánh Nam răng khê nghiến, chân dường như bước nhanh hơn, mà đích đến chính là cái giường bệnh trắng toát kia. Chưa để y tá trở tay, anh đã giật phắt cái khăn trắng trùm đến phủ mặt...

Hình ảnh ấy lại hiện ra một lần nữa khiến anh sững sờ...

Một bàn tay to khê đặt lên vai anh, khiến anh ngỡ ngàng xoay đầu, nước mắt không kiềm được lại đầy hốc mắt...

Cha anh khê đặt tay lên vai anh, nhìn bằng một ánh mắt đầy tạp xúc, lắc đầu...

- Để con bé đi đi con!!

Dương Khánh Nam định mở miệng nói gì đó, nhưng rồi liền mím môi, đôi mắt sắc sảo hàng ngày bỗng rũ xuống... Đôi tay đang nắm chặt chiến khăn trắng ấy cũng từ từ buông ra. Đôi mắt anh nhìn người con gái nằm trên giường, gương mặt này... đôi môi này... đôi mắt này...

Đôi môi này không phải vừa nãy còn cười với anh sao??

Đôi mắt này không phải lúc này còn nhìn anh sao??

Chẳng phải lúc này... cô vẫn còn ở đây sao??...

Vậy gương mặt trắng bệch này, đôi mắt nhắm nghiền này, liệu đang là của ai vậy??...

Dương Khánh Nam chỉ còn biết đứng lặng im câm nín, đứng nhìn bóng cô khuất xa...

Đôi mắt anh lại một lần nữa truyền đến những cơn đau nhức...

Anh gục mặt xuống, lại để cho nước mắt lăn dài...

...Cô đi thật rồi...

...

Anh chính là đã nghe, câu chuyện giữa phòng khách ngày hôm ấy...

Anh biết được sự thật, anh biết sự thật tàn nhẫn đến mức nào, và biết... cô tàn nhẫn đến mức nào...

Cô hành hạ anh như vậy, đã đủ chưa??...

Anh đau khổ như vậy, đã đủ chưa??

Sao cô lại đến với cuộc đời anh, rồi từ khi nào bản thân đã nhận ra, bản thân không thể sống thiếu cô như vậy??...

.

Anh thậm chí còn có một điều chưa nói cơ mà... Đó là...

...

.

.

Anh yêu em...

.

.

.

...

Sau ngày đó, dường như Dương Khánh Nam đã trở thành một người mất hồn...

Cha mẹ Lăng cũng không cho anh cơ hội gặp Lăng Từ Nhật lần cuối, họ đã đưa Lăng Từ Nhật sang Úc để sắp xếp cho cô...

Ha... đến cơ hội gặp mặt cô lần cuối, anh cũng không có...

Anh không ăn, không uống, anh gầy gò, anh tiều tụy đến đáng thương...

Anh chỉ ở phòng cô, để khi mỗi đêm khi giật mình tỉnh dậy, anh mong trong giấc mơ sẽ lại được gặp cô...

- Lại sắp sang thu rồi...

Dương Khánh Nam ngược đôi mắt vô hồn nhìn trời, khẽ lẩm bẩm...

...

- Ông!! Sắp sang thu rồi kìa!!

- Tôi biết tôi biết!! - anh từ phía sau bước lên, khẽ cười... - Bà nói điều đấy 999 lần rồi...

Và sau khi nhận được cái liếc xéo của cô, Dương Khánh Nam bật cười ha hả...

- Tôi tưởng bà ghét lạnh!!

- Tôi ghét lạnh!! Nhưng tôi thích mùa đông!! - Lăng Từ Nhật ai oán phản bác, lập tức lại bị Dương Khánh Nam bẻ họng...

- Đúng là thứ ngược đời!!

Lăng Từ Nhật giận dữ xoay đi. Lúc sau lại trầm lặng, đôi mắt to chứa đầy tạp xúc, hướng về phía bầu trời thăm thăm...

Dương Khánh Nam tưởng cô giận thật, bèn cười tà lấy lá phong đỏ, rải từ trên đầu cô rải xuống, còn khúc khích cười...

- Tuyết rơi này!!

Bị dọa cho giật mình, chân mày của Lăng Từ Nhật liền nheo lại đến khó coi... Cô hốt một đồng lá phong, định ném về phía anh...

- Đây thì tuyết rơi!!

Định vung ra, nhưng rồi nhìn thấy đám lá phong đỏ bị nhàu nát trong tay, cô liền thả ra. Anh cười cười...

- Sao thế?? Không dám à??

- Ai nói không dám?? - cô liếc anh một cái, chẹp miệng - Sợ ông vậy bản không khí thôi!!...

Cô đi trước, anh lại lẻo đẻo theo sau. Bất chợt, cô lên tiếng...

- Đây!!

- Hửm??

Dương Khánh Nam anh thề, anh đã thấy lỗ tai của cô đỏ ửng lên...

- Năm sau... tôi muốn được ngắm lá phong đỏ...

Càng về sau, cô càng nói lí nhí. Nhưng tất nhiên anh có vẫn có thể nghe được...

Liền xấu xa nhếch môi cười một cái... Anh bước ngang cô, tay vỗ vỗ đầu...

- Ủ!! Rồi năm sau, năm tới rồi lại năm tới nữa. Đến khi chúng ta có con, có cháu, răng tóc cũng rụng hết, thu nào cũng sẽ lại ra đây!!

Lăng Từ Nhật nghe nghe, vốn thấy có điểm không hợp lý, nhưng nhất thời không tìm ra, vui vẻ ngoắc tay, gật đầu cái rụp...

...

.

Một kí ức khê tràn về trong tâm trí khiến lòng anh tê tái...

Anh cứ tưởng, lúc đó anh đã lừa cô, nhưng đâu có ngờ, người bị lừa mới chính là anh...

Ha... đồ ngốc đó còn hứa, sẽ cùng anh đi ngắm lá phong vào mùa thu mấy chục năm sau nữa cơ đấy...

Và giờ thì đồ xấu xa ấy lại đi trước anh một bước rồi...

Soạt...

Tiếng động nhỏ khê vang lên khiến anh chú ý. Nheo mày, anh thấy con Mun đang cào cào thứ gì đó dưới tấm ga giường, nheo mày, anh bế nó lên, mắng...

- Mèo hư!! Đừng có phá!!

Lập tức, ánh mắt anh cũng bị thu hút xuống vật lộ ra khỏi tấm ga giường. Nheo mày, anh liền rất nhẹ nhàng mà nhấc nó lên...

Một tờ giấy??...

... Đúng hơn, là một bức thư...

Trong thâm tâm anh vội vã lướt qua hình bóng của Lăng Từ Nhật, vội vã xé tờ giấy ra, đôi mắt liền đọc nhanh vòti ra mấy dòng chữ...

.

Tên tên ten

Dương Khánh Nam, ông phát hiện ra rồi đúng chứ? Nhưng trễ quá. Vì năm nay, ông phải đón mùa thu đến một mình rồi.

Xin lỗi ông nhé. Ông chắc là cảm thấy tôi ích kỉ lắm. Mà sao tôi biết được, có khi ông đang vui sướng cười ha hả cũng nên?

Đùa thôi đùa thôi. Tôi đi rồi thì đừng có mà khóc đấy, sẽ chẳng có ai dỗ sữa cho ông nữa đâu.

Còn nữa, nhớ chăm sóc ba mẹ giùm tôi nhé. Bảo họ hãy tha lỗi cho đứa con bất hiếu này. Nhớ nói với nhóc Duy, chăm sóc em gái tôi cho tốt vào. Không là tôi về ám đấy nhé.

Mùa đông này giữ ấm cho tốt vào, đừng có để bị cảm nữa đấy.

À, còn một điều nữa...

Những lúc mà hai ta cãi nhau, chắc nhiều lần đã “tổn thương sâu sắc” tới ông lắm ha. Thật ra, nói ghét ông chính là sự thật đấy.

Ghét ông ghét ghét ghét đến nỗi... chỉ muốn cưới ông về làm chồng thôi.

Còn một điều cuối cùng...

...

.

Tôi hy vọng một ngày nào đó, ông lại cãi nhau với tôi nữa nhé?!...

...

Dương Khánh Nam cầm bức thư, tay cũng run lên từng hồi. Từng giọt nước khô tóc tách rơi xuống, làm nhoà cả chữ mực tím...

Anh chợt cười, lệ vẫn tuôn...

.

- Cái đồ đầu heo!! Lần tới cãi nhau, đừng có mong mà thắng!!

...

.

.

.

.

The end...

Em đùa đấy ạ. Hóng chap sau nhé ^__^

42. Chương 42 : Bắt Đầu Mới - Bắt Đầu Không Có Em

Chương 42 :

- Anh... em rất thích anh, anh có thể quên em không??

- Xin lỗi!! - cái giọng trầm trầm vang lên giữa không khí - Tôi đã có bạn gái rồi!!

Nói xong, người đàn ông lạnh lùng xoay lưng bước đi, để lại tiếng khóc nức nở của người con gái vang dội trên hành lang...

... Xung quanh lại bắt đầu vang lên tiếng xì xào...

- Thấy chưa thấy chưa?? Lại thêm một người bị từ chối rồi kìa mà không nghe!! - một người khoanh tay trước ngực...

- Tiếc thật đấy!! - một người chép miệng vẻ tiếc nuối - Hiếm khi lại có một người vừa trẻ tuổi vừa tài hoa lại còn đẹp trai. Haizzz... Thật đúng là...

Rồi không hẹn mà cùng ngược đôi mắt thông cảm về phía nữ y tá kia...

Dương Khánh Nam - một bác sĩ năm nay vừa tròn 22 tuổi. Nghe nói đã đậu bằng bác sĩ khi 19 tuổi, thực tập hai năm rồi bắt đầu lên làm bác sĩ chính thức...

Một khoảng thời gian không ngắn cũng không dài. Từ ngày đó đến nay, cũng đã bảy năm rồi...

...

- Bác sĩ Dương!! Viện trưởng cho gọi anh đến phòng họp...

- Được!! Tôi đến ngay!!

Dương Khánh Nam nhặt lên tập hồ sơ, rồi cũng quay bước theo nữ y tá mới đến...

7 năm. 7 năm nay anh đã phấn đấu để trở thành cái gì, bản thân anh quả thật trước kia cũng chưa từng nghĩ đến...

Bác sĩ?? Đến cả ba mẹ anh cũng rất kinh ngạc về vấn đề này. Mọi người cứ nghĩ, anh trở thành bác sĩ, nhất định là có nguyên do...

7 năm, mọi người cũng đã quên mất cô, quên cái chết của cô, nỗi đau cũng dần được xoa dịu...

Còn anh thì sao?? Anh không thể quên cô, vì biết mỗi khi nghĩ đến cô, tim anh lại đau nhói...

Anh trở thành bác sĩ để làm cái gì, chữa bệnh cho mọi người để làm cái gì trong khi chính vết thương, chính căn bệnh của anh cũng không thể nào xóa mờ được...

...

Rầm....

- Tên này!! Sắp được làm phó viện trưởng nên có cái thái độ làm việc đó phải không???

Cao Đường Quân gầm lên đầy tức tối. Nữ viện trưởng này mới nhận chức ba năm trước, đồng thời cũng chính là bậc tiền bối chăm sóc cho Lăng Từ Nhật một quãng thời gian dài trước đây...

Trái ngược với gương mặt gần 40 không chút nếp nhăn kia, anh chỉ bình tĩnh...

- Tôi chỉ muốn xin nghỉ phép một tuần...

- Để làm gì???

-...

Dương Khánh Nam im lặng không nói, càng làm Cao Đường Quân thêm tức giận...

- Được, được lắm!! - Cao Đường Quân gầm từng tiếng nhỏ - Một tuần tới cứ nghỉ đi, nghỉ rồi tràn hống vào. Đến khi hối hận mà tức chết thì đừng có mà đến tìm tôi!!

Cao Đường Quân tức giận gầm lên chỉ thẳng mặt anh, đuổi ra khỏi phòng không thương tiếc...

...

- Bác sĩ Dương, lại bị viện trưởng mắng sao??

Một đồng nghiệp lên tiếng quan tâm, anh khẽ cười lắc đầu...

- Bà cô đây còn hơn mẹ tôi ấy, khó tính khủng khiếp!!...

Nói rồi, cả hai lại cùng bật cười. Vết nước mắt, người đồng nghiệp kia lại lên tiếng...

- Mà nghỉ phép một tuần lận, có việc gì quan trọng lắm sao??

- Ủ!! - nói đến đây, ánh mắt Dương Khánh Nam dịu lại, khẽ cười - Đi thăm bạn gái của tôi!!

- A!! Bác sĩ cứ như vậy thì đồng nghiệp nữ của chúng ta sẽ đau lòng mà chết mất thôi!!

Dương Khánh Nam lắc đầu, cười không nói, rồi cũng mau chóng quay lại chỗ làm việc của mình...

Bạn gái?? Phải rồi, đi thăm bạn gái của anh...

.

.

.

...

- Alo!! Anh đến sân bay rồi!!

- Anh Nam!! Em đứng ở đây, anh thấy không??

Nghe vậy, Dương Khánh Nam láo liếc nhìn khắp sân bay. Lập tức ánh mắt nheo lại mang theo ý cười, nhìn theo bóng dáng quen thuộc kia đang chạy lại...

- Anh Nam!! Anh đến rồi!!

- Ủ!! Lâu quá không gặp em, ra dáng thiếu nữ rồi đấy!! - Dương Khánh Nam vui vẻ xoa đầu Lăng Nhã Linh - Cô chú thế nào rồi??

- Họ vẫn khỏe ạ!! - Lăng Nhã Linh híp mắt, đôi mắt lại láo liếc nhìn xung quanh. Anh chợt phì cười...

- Tiếc cho em quá!! Tên nhóc kia một tuần nữa mới đến!!

Bị nắm thóp, Lăng Nhã Linh giật thót một cái, rồi xấu hổ cúi đầu...

- Được rồi được rồi!! - Dương Khánh Nam khẽ ho khan - Chúng ta đi chứ??

Lăng Nhã Linh gật đầu. Song, bóng dáng hai người cũng biến mất trong dòng người tấp nập...

...

Dương Khánh Nam cùng Lăng Nhã Linh ngồi trên taxi, vui vẻ nói chuyện. Chợt nhìn ra cửa sổ. Một cảnh tượng khiến Dương Khánh Nam suýt nhảy dựng...

...

Đối diện bên kia đường là một bóng dáng hết sức quen thuộc...

Viện trưởng Cao Đường Quân?? Sao lại ở Úc??...

Khẽ nheo mày đầy khó khăn, anh ép mình phải quay lại cuộc nói chuyện.... Lăng Nhã Linh nhìn anh, trong ánh mắt bỗng dưng chứa đầy sự nghiêm túc...

- Anh ~!! Em không muốn chúng ta hy vọng nhiều rồi thất vọng nhiều, nhưng...

Lăng Nhã Linh ngược lên nhìn anh, khẽ mím môi...

.
. .
. .

- Nếu như em nói, có thể chị vẫn còn sống thì sao??

.

Tâm Dương Khánh Nam nghe xong, dường như lồng ngực thực sự bị ai đó cầm gậy quất mạnh vào, xao động không tả nổi. Nhưng anh tự mình gạt hết mớ cảm xúc không đáng có ấy ra khỏi tâm trí. Như cô bé nói, hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Huống chi...

...Huống chi thật sự vào ngày đó, chính mắt anh nhìn thấy những gì, anh đều nhớ rõ...

...

“Suốt 7 năm, mẹ không hề dẫn em đến nơi chôn cất chị, anh cảm thấy là không quá kì lạ sao??”

...

” Kể cả khi em đề cập đến chuyện đó, ba mẹ lập tức lờ đi, em thật sự cảm thấy thật rất nghi ngờ...”

.

” Dù không căn cứ được gì, dù sót lại tia hy vọng nhỏ nhoi thôi, anh Nam, anh giúp em được không??”

...

Nếu Dương Khánh Nam anh nói, anh không hy vọng gì, thì quả thật chính là nói dối... Tâm anh như bị xáo trộn, trở thành một đồng tử vò trong lồng ngực, mãi không thể gỡ rối được...

Ngay tối hôm đó ở khách sạn, anh liền mở máy tính mà đi lang thang trong hồ sơ bệnh án vào bảy năm trước...

...

L...

.

Lăng Từ Nhật...

Nhìn thấy tên cô, lồng ngực anh như bị đè nén đầy khó chịu. Click vào, toàn bộ bệnh án của cô hiện ra trước mắt anh...

...

Tên bệnh nhân : Lăng Từ Nhật

Địa chỉ : XXXX

Tên người giám hộ : XXXX

Bác sĩ phụ trách : Cao Đường Quân

Bệnh trạng : Không xác định

Ngày sinh : XXXX

Ngày mất :

...

Đọc đến đây, đôi mắt anh khẽ nhú lại, trống ngực cũng bắt đầu đập vội vã...

Ngày mất lại để trống sao??

Khẽ day trán. Anh tiếp tục click vào khu vực của bệnh viện tại Úc...

Đôi mắt anh căng lớn, một bệnh viện ngay trung tâm thành phố. Mà... Cao Đường Quân hôm nay lại ở Úc...

Như nghiệm ra điều gì, anh bật điện thoại gọi đường dài đến bệnh viện tại Trung...

- Alô??

- Là tôi, bác sĩ Dương...

- A...!!

Nghe được chất giọng trầm trầm đầy quen thuộc, đầu dây bên kia khẽ hốt hoảng đầy cuống quýt...

- Cho tôi tìm gặp viện trưởng Cao...

- Anh tìm viện trưởng?? - bên đầu dây khẽ khựng lại đôi chút - Thật tiếc quá, bác sĩ đã rời bệnh viện từ tối hôm qua...

- Vậy cô có thể cho tôi biết, viện trưởng đi đâu và làm gì không?? - anh hỏi đầy gấp gáp...

- À!!... Nghe nói là một cuộc nghiên cứu về một căn bệnh lạ. Địa điểm là... tại Úc...

Giọng anh run run, chiếc điện thoại cũng bắt đầu cảm không vững...

- Cho tôi hỏi, thời gian phát tán của căn bệnh... thời kì đầu tiên kà vào thời gian nào ạ??...

-... Thời gian đầu tiên??...

.

.

.

.

-... hình như chính xác là vào ngày này 7 năm trước...

.

43. Chương 43 : Hình Bóng Sau 7 Năm

Chương 43 :

Trên một hành lang vốn đang yên tĩnh, dường như bị đánh vỡ với một âm thanh va chạm hỗn loạn đầy gấp gáp...

Tiếng đế giày vang lên lạch cạch đầy thống khổ...

- Cho tôi... cho tôi gặp viện trưởng Cao!!

Cái giọng trầm trầm vang lên giữa không khí, cô y tá khẽ ngược đầu, nét mặt nhìn thấy dung nân trước mặt mà khẽ bối rồi, khẽ háng giọng....

- Xin lỗi!! Anh có hẹn trước không??...

- Tôi... - ánh mắt của anh khẽ rũ xuống, mím môi - Tôi không có...

- Vậy thì thật xin lỗi, anh không thể vào trong...

- Nhưng...

Sự dè nén cùng gấp gáp khiến tâm trạng Dương Khánh Nam khẽ khó chịu...

- Nói cho viện trưởng Cao, tôi có việc gấp cần gấp!!...

- Xin lỗi!! - nữ y tá khẽ lắc đầu bất lực - Anh không hẹn trước, thật sự không thể cho gặp...

Ngay lúc này, Dương Khánh Nam như muốn bùng nổ, tức giận đến độ muốn mắng người...

- Cô...!!!!

- Cho anh ta vào!!

Từ đâu, một giọng nữ khẽ xen ngang cuộc nói chuyện, thu hút sự chú ý của cả hai...

Cô y tá khẽ cúi đầu, tuyệt nhiên Dương Khánh Nam vẫn điềm đậm tại chỗ, thậm chí hàn sắc còn mang theo thập phần tức giận không nói ra...

- Viện trưởng Cao!!... - y tá giọng đều đều, mang theo vẻ tôn kính...

Cao Đường Quân lập tức liền kéo khẩu trang phẫu thuật xuống, nhìn người trước mặt khẽ nheo mày...

- Viện trưởng Phó thật vinh dự quá, ở nơi đây còn dám làm loạn??...

Nữ y tá nghe đến “viện trưởng Phó”, lập tức liền giật nảy. Anh thậm chí không quan tâm, lên giọng trầm trầm...

- Viện trưởng Cao không định giải thích gì sao??

Anh đưa tập hồ sơ ra, Cao Đường Quân chỉ khẽ liếc một cái, nét sững sờ thoáng qua giây lát rồi lại lẳng đọng như ban đầu...

Cao Đường Quân quay lưng đi, kịp để lại một câu...

- Cậu đi theo tôi!!...

Anh không nói, dứt túi quần bình tĩnh đi theo sau...

...

Trên hành lang yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng đế giày lạch cạch khẽ va chạm, tuyệt nhiên vẫn không có bất kỳ tiếng động nào...

...Cạch...

Cao Đường Quân đứng lại, xoay lưng đứng trước một cánh cửa, liếc mắt sang Dương Khánh Nam, nói nhàn nhạt...

- Cậu chắc chắn??

Anh không nói, chỉ gạt đầu một cách kiên định... Cao Đường Quân móc ở đâu ra một bộ đồ bảo hộ, vút sang cho anh, liếc mắt ý bảo anh mặc vào...

Dương Khánh Nam rất nhanh mặc vào một cách thuần thục, lúc này, Cao Đường Quân khẽ mở cửa, bước vào trước. Phía sau Dương Khánh Nam cũng nối gót theo...

...

Mùi thuốc khử trùng khẽ xộc vào khoang mũi khiến anh tê cũng cứng, nhưng dường như thứ trước mắt còn khiến anh như ngừng thở...

...

Đó không phải... là cô sao??

...

Cô...

.

.

còn sống....

...

Nhìn thấy được nét ngờ ngàng cùng xúc động trong ánh mắt anh. Cao Đường Quân khẽ thở dài, lập tức đã nghe giọng anh khàn khàn vang lên giữa không khí...

- Tại sao??.... Tại sao....

Những hình ảnh ngày đó, nhịp tim ngừng đập ngày đó, hơi thở đã tắt khi đó...

Tất cả...

...Tất cả....

Cao Đường Quân sợ anh mất không chế, nói nhàn nhạt...

- Ngày đó, nhịp tim con bé ngừng đập là sự thật...

Dương Khánh Nam nheo mày, ý không hiểu, liền được Cao Đường Quân hiểu ý tiếp lời...

- Ngày đó, ở giây phút cuối cùng của cơn phẫu thuật, tôi đã tiêm vào người con bé một loại kháng thể chống xâm nhập của vi rút. Loại vi rút này không xâm nhập vào tế bào đã chết. Loại kháng thể đó gây chết tế bào ở động mạch bao quanh cơ tim, dẫn đến hiện tượng chết giả...

- ...

Dương Khánh Nam im lặng không lên tiếng, vì quả thật ngay giờ phút này, anh không biết nên nói cái gì...

Tim anh như bị xóc trộn, nghẹn ngào cố nén không lên tiếng... Lăng Từ Nhật, cô còn sống...

- Vậy trong bảy năm, tại sao cô không nói??

- Chuyện này chỉ có người giám hộ của con bé được biết.... Trong bảy năm, tôi đã tiến hành lọc máu nhiễm vi rút ra khỏi người con bé, vấn đề nguy hiểm này cần được phải thận trọng - ngừng lại đôi chút, Cao Đường Quân lại tiếp lời - Tôi đương nhiên là không muốn gieo rắc hy vọng cho cậu, để cậu sinh ra ảo tưởng... Đến một lúc nào đó, khi hy vọng càng lớn, sự dập tắt sẽ lại còn đau hơn...

...

Cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh... Đến cả tiếng lá rơi xào xạc ngoài cửa sổ cũng nghe thật quý dị...

Anh khẽ bước lại chiếc giường trắng, đôi mắt dịu dàng khẽ nhiễm một tầng nước. Đôi bàn tay anh chạm vào gò má cô, hơi run rẩy...

Đây là gương mặt mà anh đã mong chờ bảy năm nay sao??

Đây là gương mặt anh yêu thương, nhưng nhớ bao nhiêu năm nay sao??...

...

Anh vẫn nghĩ đây là ảo giác, là một giấc mơ. Giấc mơ mà bảy năm nay ngày nào anh cũng mơ đến...

Thoáng chốc, anh cảm nhận được sóng mũi mình cay xè...

- Bây giờ thì sao??...

Anh lên tiếng dời tầm mắt của Cao Đường Quân... Vị bác sĩ liếc nhìn sang anh, tỏ ý không hiểu. Anh lặp lại...

- Cô ấy, bây giờ ra sao??

Tuyệt nhiên vẫn không hề nhận ra ánh mắt dịu dàng bản thân dành cho cô...

- Giờ thì ổn rồi - Cao Đường Quân chep miệng - Sẽ tỉnh lại, chỉ không biết là bao giờ...

Vừa dứt lời, Dương Khánh Nam liền cảm nhận dưới tay mình có gì đó động đậy...

Khẽ nhấc bàn tay, giọt nước mắt anh khẽ lăn dài, đọng lên gương mặt thanh tú của cô gái 21 tuổi...

Tiếng nói khẽ vang lên giữa không trung...

- Nam.....

...

.

Chap này hơi ngắn, xin lỗi ạ. Cũng xin thứ lỗi vì biệt tích vài tuần qua :(máy tính hiện chưa sửa xong, viết bằng đt nên hơi chậm ạ...

Có ai quên au hông?? Chap sau chương cuối rồi, đợi nghen :))

44. Chương Kết : Nhóc Con!! Lầy Tòi Nhé

Tặng Mugi-chan chương cuối, em giựt tem nhiều quá mà :))

Chương 44 :

Lăng Từ Nhật đã tỉnh lại, gần như đã một tháng rồi, và mọi chuyện cứ xảy ra như một giấc mơ...

Cũng như thông lệ, hôm nay anh lại mang cháo đến cho Lăng Từ Nhật, lòng vui cứ lâng lâng không tả nổi...

Cô còn sống, cô vẫn còn ở đây, cô sẽ chẳng bao giờ đi đâu nữa...

Cái suy nghĩ đó lại chợt thoáng qua khiến trên đôi môi anh vẽ lên một nụ cười...

Thi thoảng, dường như mọi chuyện vẫn cứ như một giấc mơ...

...

.

- Dương Khánh Nam!! Cậu lại muốn đi đâu??

Trên hành lang quen thuộc, dường như âm thanh quen tai ấy lại vang lên. Anh nhúu mày, quay lưng nhìn vị trưởng bối trước mặt...

Cao Đường Quân nhìn anh không lên tiếng, đôi mắt cẩn thận nhìn về phía hộp cháo trắng trên tay anh, “à” lên một tiếng hiểu chuyện...

- Đến chỗ con bé hả??

- Vậy thì sao??

Anh chán nản, lạnh nhạt lên tiếng. Vì sao nha?? Vì cháo sẽ sớm nguội mất...

Cao Đường Quân chăm chăm nhìn anh một hồi lâu, mới chậm rãi lên tiếng...

- Biết con bé vẫn sống, cậu lại kích động như vậy sao?? Cậu không cảm thấy bản thân như vậy là vui mừng quá sớm à??

Dương Khánh Nam khẽ nhúu mày, khó chịu lên tiếng...

- Ý cô là sao??

Cao Đường Quân quay lưng đi, lại kịp để lại một câu...

- Đi theo tôi...!!

...

Dương Khánh Nam bước vào căn phòng chẳng mấy lạ lẫm. Chưa kịp lên tiếng, đã bị Cao Đường Quân cắt ngang, quăng một sấp hồ sơ ra trước mặt cậu...

Lại nheo mày, anh cầm lên, lật lật vài trang. Phút chốc, cả người lại như tê cứng, cả bàn tay như run lên từng hồi, khóe môi lắp bắp...

- Đây... đây là cái gì??...

- Cài gì ư?? - Cao Đường Quân cong chân mày- Thì chính là như vậy đó...

.

.

-... Con bé sẽ không còn có thể đi được nữa...!!

...

Dương Khánh Nam bước trên hành lang, đầu đau như cắt rồi như tơ vò...

“Tôi nghĩ đây chính là di chứng”...

Di chứng sao??

“Con bé có thể sẽ phải ngồi xe lăn vĩnh viễn”...

Xe lăn??...

Hừ!! Thật nực cười...

... Còn cô?? Cô sẽ phải làm sao đây??

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, không biết từ khi nào anh đã đi ngang qua sân sau. Qua khung cửa kính, anh thấy cô - người con gái anh yêu ngồi đó, ánh mắt thất thần nhìn về nơi xa xăm...

Bóng cô trải dài trước ánh hoàng hôn chiều, đôi mắt mơ mộng hướng về phía xa xôi trước mặt, gió khẽ vờn nhẹ làm rối mái tóc cô...

Cô trông thật yên bình...

- Chị!!

Tiếng nói khiến anh giật thót khẽ vang lên, anh vội ẩn người sau cột tường. Lăng Nhã Linh hồng hộc chạy về phía Lăng Từ Nhật, vui vẻ đưa cho cô chai nước. Lăng Từ Nhật le lưỡi tinh nghịch, vui vẻ mỉm cười lại...

Nhìn nụ cười của cô, anh cảm thấy sao mà xót xa quá...

Hộp cháo sớm nguội trên tay anh, lại một lần nữa bị anh siết chặt...

...

.

.

.

Cô vui vẻ đẩy xe lăn về phía phòng bệnh, vừa đi vừa riu ra riu rít trò chuyện với cô em gái...

- Ủa?? Cái này ở đâu ra vậy??

Tiếng nói của Lăng Nhã Linh vang vang lên thành công thu hút sự chú ý của cô. Lăng Từ Nhật tò mò nhíu mày...

- Em thấy thứ gì hay ho à??

Lăng Nhã Linh không nói, cầm cái túi đưa ra trước mặt cô. Ngử ngử, mắt cô khẽ sáng rõ...

- Thơm quá!! Là cháo thịt bò!!...

Và chưa kịp để cô em gái nói gì, Lăng Từ Nhật đã nhanh chóng mở nắp ăn ngay... Khẽ lắc đầu thở dài với cô chị của mình, cũng không kiềm được tò mò tự hỏi...

- Cơ mà ai lại tốt bụng cho chị một hộp cháo như vậy chứ?? Còn rất biểu ý tham ăn của chị mà mua thịt bò nha...

Lời Lăng Nhã Linh vừa dứt, cái muỗng trong miệng Lăng Từ Nhật khẽ khựng lại đôi chút, trong đôi mắt thoáng qua vẻ dụi dằng hiềm thấy...

- À...!!

Bất chợt, trong đầu một cô không kiểm được mà lại nghĩ đến hình bóng của anh...

..

.

.

Cũng như thường lệ, sau khi kết thúc ca phẫu thuật vào bảy giờ tối, chân anh sẽ lại tự động mà đi đến một căn phòng bệnh quen thuộc. Trên tay không rảnh rồi mà cầm theo bữa tối hay trái cây cho cô...

Khẽ nghĩ đến con khỉ tham ăn đó mồm nhai nhồm nhoàm và kể về bộ phim nào đó vừa mới xem xong trên ti vi, cười khúc kha khúc khích...

A ~!!...

Nghĩ đến đây, trên môi anh không kiểm được một nụ cười..

Đứng trước cửa phòng, anh khẽ mở cửa. Nhưng có điều gì đó thôi thúc cơ thể anh dừng hành động này lại. Qua khe cửa, anh thấy cô ngồi trên chiếc xe lăn lạnh lẽo ấy, một mình...

Lăng Từ Nhật bỗng cầm chặt cạnh giường, anh thấy cô nghiêng rặng, từng bước từng bước đặt bàn chân yếu ớt kia xuống sàn sàn nhà lạnh ngắt...

Nhưng chưa kịp thẳng người, cô đã té ỵch đau đớn. Trong một giây sửng sốt, suýt chút nữa anh đã mở cánh cửa ra, chạy vào mà ôm cô...

Nhưng anh đứng đó, vành mắt cũng đỏ hoe...

Anh thấy cô gượng dậy, cô cười. Sao cô lại cười?? Đừng cười... Anh ghét nụ cười giả tạo đó lắm...

Anh thấy cô càng cười lớn hơn, ngày càng lớn, nhưng sau đó dường như bị át đi bởi tiếng khóc nức nở...

Anh thấy cô ôm ngực trái đầy thê lương, anh thấy cô gào thét trong thống khổ. Cô xé chăn nệm, cô đập vỡ bình hoa, cô hất đổ cả bình nước sôi bên cạnh bàn. Mà anh, ngay lúc này anh chỉ có thể vô dụng đứng nhìn...

Trong ánh sáng le lói ảm đạm của ánh đèn khuya, bóng lưng gầy gò đơn côi của cô khẽ run lên từng hồi...

Anh thấy sóng mũi mình cay cay...

Từ khi nào mà người con gái năng động hoạt bát ngày ấy lại trở nên như thế này??

...

Ngay lúc đó, cả thần kinh anh gần như ngừng đập khi thấy Lăng Từ Nhật bỗng dưng cắn thật mạnh vào đùi mình. Máu ứa ra, thấm cả vào đồng phục bệnh nhân..

Anh xô cửa chạy vào, ôm chặt lấy cô, ánh mắt đau lòng nhìn cô van xin...

- Dừng lại đi...

Anh cảm nhận được cả thân hình cô phút chốc tê cứng, nhưng tuyệt nhiên vẫn cắn chặt, không nhả ra...

Anh bảo cô nhả ra, cô lại càng cứng đầu cắn chặt hơn. Anh tức giận, liền bóp hai má cô kéo ra...

Cô đau điếng nhả ra. Nhưng sau đó tiếng òa khóc lại tràn ngập cả căn phòng...

Anh đau lòng, càng siết chặt cô trong vòng tay. Anh nghe thấy tiếng nói cô ghen ngào trong tiếng nức...

- Tôi phải làm sao đây??... Ông nói đi, tôi phải làm sao??...

Anh không nói, ôm chặt cô hơn...

- 7 năm nằm liệt giường bất tỉnh, tôi đã được cái gì??... Không gì cả... Giờ thì sao?? Tôi không thể đi được nữa, tôi tàn phế rồi... Ông trời thật bất công, tôi chỉ mới 21 tuổi thôi mà...

Anh nghe giọng cô khản đặc, gào thét trong thê lương...

- Tôi còn là gánh nặng cho mọi người. Tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng... Ông nói đi, còn ai có thể cần tôi nữa??...

- Tôi cần!!!...

Anh bỗng nói lớn khiến cô giật thót. Anh quay cô lại, điểm nhẹ lên trán cô một nụ hôn nhẹ...

- Tôi cần em...

Cô nấc lên...

- Kể cả khi tôi không đứng được?!!!...

- Tôi sẽ làm đôi chân cho em...

- Tôi sẽ trở thành gánh nặng!!!!...

- Không sao, tôi nguyện mang theo gánh nặng đó...

Cô không nói gì nữa, càng òa khóc lớn. Anh đau lòng hôn nhẹ lên viền mắt cô, thủ thủ...

- Tôi sẽ chăm sóc em cả cuộc đời này... Nên nhóc con, lấy tôi nhé?!...

Cô giương đôi mắt đỏ hoe ngập nước lên nhìn anh một hồi. Gương mặt thoáng đỏ... Định mở miệng nói gì đó, ngay sau đó bị nụ hôn của anh chặn họng...

- Không cho phép từ chối!!!...

- Nhưng... nhưng....!! - khoé môi cô lấp bắp. Cô vui thật thì có vui ấy, nhưng kết hôn?? Cô vốn biết anh không có thích cô mà...

Vì lòng thương hại mà kết hôn với cô?? Cô mới không cần...

Thấy gương mặt nhỏ nhắn khẽ phụng phịu, anh liền nhướn mày hỏi nhỏ...

- Thế do em không thích tôi??...

Cô khẽ giật thót, cũng biết rằng gương mặt mình giờ đây đỏ đến mức nào... Cô khẽ lắc đầu, ba chữ từ trong khoé môi khó khăn lắm mới nói ra được...

- Tôi... thích...

Anh khẽ cười...

- Nhưng tôi lại không thích em...

Lăng Từ Nhật nghe đến đây, lòng trĩu nặng, buồn bã lại tràn ngập trong đôi mắt...

- À...

- Mà là tôi yêu em....!!

Nghe đến đây, Lăng Từ Nhật nước mắt cô lại tuôn rơi, lập tức xà vào lòng anh nói đầy nghẹn ngào...

- Tôi cũng yêu ông!!...

...

.

.

.

...

Một ngày nắng đẹp. Tiếng chuông nhà thờ khê vang lên từng hồi, báo hiệu cho một kết thúc viên mãn, cũng như là một khởi đầu mới...

- Mời cô dâu bước vào giảng đường!!...

Lời của cha vừa dứt, cửa giảng đường đã từ khê mở. Cha Dương khê đẩy xe lăn, đưa cô dâu mặc áo trắng bước vào lễ đường...

Chưa để cha mình dắt cô đi hết thảm đỏ. Anh nhìn cô e thẹn khê cười, lòng ngập tràn vui sướng...

Dương Khánh Nam bước lên phía trước xe lăn, khê bế cô lên, nhẹ nhàng như một nàng công chúa...

- A!!!

Lăng Từ Nhận ngượng chín mặt, chỉ dám vùi đầu vào áo anh...

Anh bế cô trước mặt cha xứ, cả hai cùng lập lời tuyên thệ cùng nhau đi đến hết cuộc đời này...

- Giờ thì chú rể có thể hôn cô dâu!!...

Nghe đến đây, anh liền cúi xuống. Cô lúng túng lập tức che miệng anh lại, lí nhí đầy xấu hổ...

- Đứng... Ở đây nhiều người lắm...!!

- Khụ... khụ!!

Cha xứ lúng túng ho hai tiếng, lập tức tắt cả mọi người trong giảng đường đều hiểu ý mà xoay mặt đi. Dương Khánh Nam khê cười tà...

- Như vậy được rồi chứ??

- Ông...

Nói đến đây, anh khê nheo mày không vui chặn họng cô...

- Là vợ chồng rồi, mà em vẫn cứ xưng hô như thế à??...

Lần này đến lượt cô suýt sặc nước bọt... Đỏ mặt nhìn anh. Nụ cười kia như đang trêu ghẹo cô càng khoét sâu hơn...

Lúng túng, cô hôn nhẹ nhàng lên môi anh. Gió khê thoảng qua như mang đến lời chúc mừng cho đôi bạn trẻ...

- Được rồi đồ ngốc, giờ thì anh thật xấu xa!!...

...

End.

.

Vậy là bộ truyện này cũng đã đi đến hồi kết, chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ và theo dõi trong suốt thời gian qua...

Mong rằng chúng ta sẽ vô tình gặp lại trong một bộ truyện nào đấy!! ^__^

__MeoQuy__

Thân~

45. Ngoại Truyện : Mẹ Ơi!! Con Xin Lỗi

Ngoại truyện : Mẹ Ơi!! Con xin lỗi...

...

Mùa xuân khi Lăng Từ Nhật tròn hai mươi chín tuổi, cậu nhóc nhà đã tròn bảy tuổi, tính tình nghịch ngợm không ai tả nổi... Nha nha ~ Mọi người vẫn cứ thường bảo đây chính là di chuyển từ mẹ...

Hơn nữa còn là một kì đà cản mũi thứ thiệt. Vì sao cứ mỗi lần Dương Khánh Nam “gần gũi” với vợ của mình, tên oắt con chết tiệt này lại chui ra phá bình vậy??

- Ba thật chính là không tốt. Mẹ cũng là của con, ba không nên độc chiếm như thế nha!!

Vừa nói, oắt con kia càng cứng đầu chui vào lòng Lăng Từ Nhật ngồi ngon lành, còn cọ cọ...

Dương Khánh Nam nén giận, khẽ hít sâu...

- Nhưng đó cũng là vợ ba...

- Vợ ba kệ ba. Con sẽ méc bà nội ba Nam là yêu râu xanh, con thấy rõ ba sờ sờ....

- DƯƠNG KHÁNH ANH!!!

Dương Khánh Nam tức giận quát, mặt của Lăng Từ Nhật đỏ lựng, khê ho khan...

Phải. Đây là Dương Khánh Anh - con trai độc nhất của cô đấy. Hồi đó khi cô hỏi anh sao phải đặt như vậy, anh còn mặt dày trả lời rất bình thản...

- Em là do cứng đầu suốt gần mười mấy năm trời quen anh, chả bao giờ kêu kính ngữ một tiếng. Người lớn hơn em không chịu kêu “anh”, vậy cho em kêu chính con mình là “anh”, mới hiểu được nỗi thống khổ cứ tối ngày nhịn nhục với những người nhỏ tuổi hơn mình!!...

Chính vì lẽ đó, giờ mỗi khi gọi con là cô lại cảm thấy có vài phần nhục nhã T.T...

...

Một ngày xuân khi Dương Khánh Anh bước vào lớp hai...

Dương Khánh Anh từ nhà đến trường đều rất phụng phịu, khó chịu ra mặt, lằm bằm...

- Thật không công bằng!! Con muốn ba đưa con đến trường cơ mà!!...

- Do ba có việc bận, ngày mai sẽ đưa con đến trường!!

Dương Duy lên tiếng, trấn an thằng nhóc cứng đầu... Nó còn lì lợm đấu tay đôi với chú mình...

- Xì!! Bận gì chứ!! Rõ ràng ba đưa mẹ đi tập vật lý trị liệu thì có, toàn thứ vô bổ...

Nó xì một cái rõ dài. Dương Duy tay đặt trên vô lăng hơi khựng lại một chút, giọng nghe có phần lạnh đi...

- Những lời này, tốt nhất là con nên bỏ ra khỏi đầu ngay và luôn đi. Chú không nghĩ ba con sẽ muốn nghe mấy lời này đâu...!!

Dương Khánh Anh chột ớn người. Dương Nhã Hương ngồi ghế phụ với cha, quay mặt xuống nép miệng cười thầm anh họ...

- Ngủ ngốc!!...

Chết tiệt... Dương Khánh Anh nghiêng răng trèo trẹo, tức đến nổ đom đóm...

...

.

.

.

...

- Ê!! Mày là Dương Khánh Anh??

Một giọng nói trầm trầm trẻ con mang tính chất uy hiếp khê vang lên. Dương Khánh Anh đang thu dọn tập vở khê ngược mắt...

Tên béo này...

.

.

...tên gì ấy nhỉ??...

.

- Tôi có quen bạn à??

Dương Khánh Anh hỏi bình thản. Thằng nhóc tức đến chửi vào mặt Dương Khánh Anh, thế mà nó vẫn tỉnh rụi ra mặt...

- Tao đã ghét mày kể từ cái ngày đầu tiên mày chuyển vào đây rồi...

- Bạn ghét kẻ bạn!!

Dương Khánh Anh vác balo trên vai, lững thững đi ngang qua thằng nhãi định chửi gì đó, nhưng sau đó lại hừ lạnh...

- Hừ!! Học giỏi, đẹp trai mà có mẹ bị què quặt cũng như vậy thôi...!!

Dương Khánh Anh đang đi chợt khựng lại. Sau đó lại co giò chạy đi thật nhanh...

...

.

- Con!! Sao lại về trễ thế??

Lăng Từ Nhật trong phòng khê đi ra, bên cạnh có Dương Khánh Nam đỡ cô ra...

Vì tập vật lý trị liệu, nên có thể không sử dụng xe lăn được, nhưng hơi bất tiện. Bước chân cô hơi cứng ngắc, lại thập phần chậm chạp...

- Em cứ từ từ!! - Dương Khánh Nam nheo mày nhắc nhở cô...

- Không sao!! - cô le lưỡi tinh nghịch - Em muốn ra đón con mà...!!

Dương Khánh Anh nhìn cảnh tượng trước mắt, chân mày nhỏ khê nheo lại...

- Ba mẹ, con mới về!!...

Nói xong, liền cởi giày chạy vào nhà. Lăng Từ Nhật vui vẻ ngồi xuống ghế. Lăng Nhã Linh cũng cầm tay Dương Nhã Hương bước ra...

- Khánh Anh, muốn ngày mai đi trượt tuyết với Nhã Hương không??

Nghe đến đây, mắt Dương Khánh Anh sáng rõ, những lời tên nhóc kia nói lúc nãy cũng theo đó mà bay đi đâu mất...

- Trượt tuyết?? Tuyết!! Con muốn đi!!

Dương Khánh Anh cười tí mắt...

- Ê!! Vui thế, mẹ đi theo được không??

Lăng Từ Nhật xoa đầu Dương Khánh Anh, cười vui vẻ. Dương Khánh Anh đang xuýt xoa mấy cái vé, không ngẩng đầu nhìn mẹ một cái...

- Không!! Con không thích!! Mẹ đi mang theo xe lăn bất tiện, lại chậm lắm. Mẹ ở nhà với ba đi...

Lời còn chưa dứt, Dương Khánh Anh vừa ngẩng đầu đã thấy một bàn tay lao đến...

Rầm...

Bàn tay nện thẳng xuống sàn nhà không thương tiếc. Nó run tun, nuốt ực, mặt xanh lét...

Nếu không phải do Lăng Nhã Linh kéo nó lại, bàn tay kia đã giáng thẳng vào mặt nó rồi...

- Ba... ba....!!

Cả hai chân nó mềm nhũn, run lẩy bẩy. Dương Khánh Nam ngồi cách nó không xa, gương mặt đen lại hẳn đầy tia giận dữ...

Chưa bao giờ nó cảm thấy ba nó giận đến thế...

- Mà còn dám...

Dương Khánh Nam quát lớn, bàn tay kia lại một lần nữa giơ cao. Lập tức giọng nói của Lăng Từ Nhật vang lên phía sau đẩy thẳng thốt...

- Đứng... Con còn nhỏ...!! Á...

Lời chưa dứt Lăng Từ Nhật đã té khỏi ghế, ngã phịch xuống đất đau đớn. Dương Khánh Nam quắc mắt sang nhìn Dương Khánh Anh, sau đó chạy lại phía cô, một phốc bế được cô lên, mang ra ngoài. Mặc cho cô thảm thiết gọi con...

...

Trong căn phòng, Dương Khánh Anh dường như còn chưa hết run, tay chân đều bủn rủn. Lăng Nhã Linh thở dài, ôm chặt Dương Khánh Anh nói nhỏ...

- Lần này con sai rồi, hãy xin lỗi ba mẹ khi có thể nhé?!...

- Nhưng... nhưng...

Dương Khánh Anh không hiểu, nuốt khan nước bọt. Lăng Nhã Linh nắm tay đứa cháu, nói nhỏ...

- Vào đây, cô kể chuyện cho con nghe...

...

.

.

.

...

Sáng hôm sau, khi đưa Dương Khánh Anh đến trường, không khí trong xe dường như im lặng đến ngạt thở. Cả khoang xe dường như bị nhấn chìm bởi những cái nuốt khan đầy sợ hãi...

Dương Khánh Nam ngồi lái xe, tuyệt nhiên không lên tiếng nói lời nào...

Đến khi đến cổng trường, Dương Khánh Anh mới nuốt sợ hãi, bập bẹ mấy chữ...

- Ba!! Về chuyện hôm qua, con...

Rầm.....

Lời của Dương Khánh Anh còn chưa dứt, cửa xe đã dập lại không thương tiếc. Anh nổ máy chạy đi, chỉ để lại nó ngơ ngác đứng bậm môi trước cổng trường...

- Ba... con xin lỗi mà...!!

Dương Khánh Anh thấy sống mũi mình cay cay, nó khẽ dụi mắt, nước mắt càng túa ra nhiều hơn...

“Chị ấy bị bệnh bẩm sinh...”

“Căn bệnh ấy đau đớn lắm...”

“Đã có lúc cả chị ấy và mọi người đều nghĩ, chị ấy không còn sống trên cuộc đời này nữa...”

“Dương Khánh Anh, nếu ngày đó mẹ con thật sự chết đi, con có thể nói những lời cay độc đó được không??...”

- Mẹ...!!

- Ôi trời!! Cui ai khóc này!!

Dương Khánh Anh giật bản, nó nhận ra giọng nói này, nghiêng rặng quay phắt đầu...

Là thằng nhóc béo hôm qua...

- A a ~!! Không phải hotboy Dương Khánh Anh hay sao?? Làm gì mà rơi lệ luôn vậy?? Hahaha...

Nói xong, thằng nhóc toác mồm cười ha hả, mặc cho tay Dương Khánh Anh bắt đầu cuộn thành nắm đấm, mặt đen lại đầy tức giận...

- À, phải rồi...!! - Thằng bé khoanh tay cười khiêu khích - Vì mẹ bị què, nên đứa con cũng chỉ là một thằng ẻo lả vô dụng...!! Hahaha...

Dương Khánh Anh nghiêng rặng trèo trẹo, sóng lưng cứng lại, đôi mắt đỏ au hằn lên tia máu, lập tức bàn tay nhỏ cuộn thành nắm đấm mạnh mẽ vươn lên...

...Bốp....

- Cui ơi!!! Cui đánh nhau!!...

- Trời ơi ai kêu giáo viên đi, Cui đánh nhau rồi kìa!!

- ...

- ...

...

.

.

.

...

Cộp... cộp... cộp...

Trên hành lang đã vốn ồn ào, giờ đây lại thêm một số hỗn tạp âm thanh pha trộn. Tiếng đế giày vộp vộp va chạm với nền đất vang lên...

- Từ Nhật!! Em đi từ từ thôi... - Dương Khánh Nam nhăn trán đỡ Cui vợ hấp tấp...

- Nhưng Khánh Anh...

- Thì em cũng từ từ, nhớ lại té...

...Uych...

Lời còn chưa dứt, lập tức Lăng Từ Nhật đã ngã ạch ra sàn, chỉ thiếu không lăn thêm vài vòng. Dương Khánh Nam vỗ trán, lập tức chạy lại đỡ Cui, xoa xoa cục u trên đầu...

- Đồ lì lợm!! Anh vừa mới nói xong đấy!!

Lăng Từ Nhật le lưỡi về hời hởi, lập tức ngược đầu nhìn vào căn phòng giám thị, Cui vấp đi vào...

Dương Khánh Anh ngồi đối diện giáo viên chủ nhiệm và Cui hiệu trưởng, bên cạnh còn có một Cui nhóc béo ngồi cạnh. Đương nhiên, cả hai đều xây xát đến tơi tả...

Thấy cô chạy vào, trong mắt Dương Khánh Anh khẽ xao động, phút sau lại lặng tĩnh như thường...

- Hai vị là phụ huynh của học trò Dương??

Cô hiệu trưởng khẽ đẩy gọng kính, nghiêm túc nhìn Lăng Từ Nhật và Dương Khánh Nam. Anh nheo mày, khó chịu nhìn vị hiệu trưởng đáng kính trước mặt...

- Hối dư thừa!!

- Hahaha!! Vẫn khó tính như ngày nào!!...

Hạ Kim Vy cười tươi khẽ đẩy gọng kính, nói cười như đùa...

- Con ông đánh lộn với con của giáo viên chủ nhiệm. Chấm hết!!...

Hạ Kim Vy chống tay xuống bàn, cười cười. Lăng Từ Nhật đau lòng nhìn con trai, Dương Khánh Nam thì nhú mày đầy khó chịu...

Dương Khánh Nam nhìn vào ánh mắt xót xa của mẹ mình, nước mắt lại chực tuôn ra. Nó khẽ cứng người khi nhận ra tên béo kế bên đang nhìn chăm chăm vào chân mẹ nó, còn cười khẽ khinh thường. Lập tức máu nóng liền dồn lên tới não...

Nó nhào đến, giáo viên lấn mọi người không ai cản kịp. Mặc cho tên béo kia hơn nó đến mười mấy kí, nó vẫn nhào đến cắn vào tay chân, còn dấm vào mặt, bứt tóc, cào... Mãi đến khi Dương Khánh Nam chạy lại mới tách được cả hai ra...

Thằng bé hằm hè nhìn Dương Khánh Anh, nó cũng trừng mắt lại không kém. Lăng Từ Nhật đau lòng ôm nó vào lòng, thủ thủ xoa vết thương trên người nó...

- Sao con lại đánh bạn??

Dương Khánh Anh mím môi không nói, nhưng đến khi nó nhìn đến ánh mắt trong veo đầy đau lòng của mẹ, mắt nó lại ươn ướt, sống mũi cay cay. Òa khóc lớn ôm lấy Lăng Từ Nhật...

- Mẹ ơi!! Con xin lỗi!!! Là con không tốt, là con sai rồi!! Đáng lẽ con không nên nói như vậy!!...

Dương Khánh Anh oa oa đầy đau lòng. Lăng Từ Nhật hơi ngạc nhiên, rồi lại mỉm cười, ôm lấy Dương Khánh Anh...

- Được rồi được rồi!! Hôm nay chúng ta cùng đi trượt tuyết với nhau nhé??!...

Dương Khánh Anh chùi nước mắt, ngẩn ngơ nhìn mẹ mình, rồi lại cười toe, gạt đầu...

...

Đến khi trên đường về nhà, cuộc nói chuyện giữa những người đàn ông mới diễn ra. Lúc này người phụ nữ duy nhất trong gia đình ba người nằm ngủ như chết ở trong lòng của tài xế. Thằng con nhìn thèm thường ghen tỵ...

- Ba ôm mẹ ngủ như vậy, vừa lái xe nguy hiểm lắm!!...

- Để cô ấy ngủ một mình đằng sau mới nguy hiểm...

Thế là Dương Khánh Anh cứng họng nuốt nước bọt, cũng đúng. Nó len lén nhìn mẹ, thấy mẹ hơi nheo mày, rồi lại giãn ra, miệng mở hơi cười cười, thoải mái mà dụi đầu vào lồng ngực ba mà ngủ tiếp...

Nó cảm giác như mình bị bỏ rơi...

Dương Khánh Anh phồng má nhăn nhó lăm bầm...

- Con cũng muốn giống ba, làm đôi chân cho mẹ!!...

Dương Khánh Nam nghe đến, nhướn mày, nói lại...

- Ba không biết đến khi con đầu thai kiếp sau, con có thể giết được vị trí đó hay không...

Chết tiệt chết tiệt!! Đây chính là Dương Khánh Nam khinh thường nó nha...

- Ba chờ đó đi, con sẽ làm được!! - nó quyết tâm...

- Ba luôn ở đây...

... Vốn không ai để ý, trên gương mặt của Lăng Từ Nhật, vừa rơi ra một giọt nước mắt đầy hạnh phúc...

.

Phải rồi!! Đó là một đêm đầy sao tuyệt đẹp...

...

~ Hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-con-goi-toi-la-anh>